

மொழியியல்

தொகுதி 2

ஜூன் - ஆகஸ்டு

எண் 1

பதிப்பாசிரியர் குழு
ச. அகத்தியலிங்கம்
சுப. திண்ணப்பன்
கி. அரங்கன்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்

பதிவு எண் 2 (1977)

அண்ணாமலைநகர்

செயற்குழு

- தலைவர் டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் (மதுரை)
 துணைத்தலைவர் டாக்டர் முத்துச்சண்முகன் (மதுரை)
 செயலாளர் டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் (அண்ணாமலைநகர்)
 பொருளாளர் டாக்டர் ந. குமாரசாமி ராஜா (அண்ணாமலைநகர்)
 உறுப்பினர்கள் டாக்டர் இ. அண்ணாமலை (மைசூர்)
 டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியன் (சென்னை)
 டாக்டர் சி. சுப்பிரமணியம் (நாகர்கோவில்)
 டாக்டர் கோ. விஜயவேணுகோபால் (மதுரை)
 திரு தா. எட்வர்ட் வில்லியம்ஸ் (அண்ணாமலைநகர்)

மொழியியல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்

காலாண்டு இதழ்

கட்டணம்

	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ 200-00	US \$ 50-00
ஆயுள் கட்டணம் (நிறுவனங்கட்கு)	ரூ 300-00	US \$ 75-00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ 20-00	US \$ 5-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (நிறுவனங்கட்கு)	ரூ 30-00	US \$ 7-50
ஆண்டுக் கட்டணம் (மாணவர்க்கு)	ரூ 10-00	

தமிழில் எழுத்து வழக்கிற்கும் பேச்சு வழக்கிற்கும் இடையே உள்ள உறவு

ந. தெய்வசுந்தரம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

0. தமிழ் மொழியில் காணப்படும் 'இரட்டை வழக்கு' (diglossia) பற்றியும், அவ்விரட்டை வழக்குகளான எழுத்து வழக்கு, பேச்சு வழக்கு ஆகியவற்றிற்கிடையே உள்ள உறவு பற்றியும் ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1. தமிழ்மொழிச் சமுதாயத்தில், தமிழ்மொழி ஆற்றவேண்டிய பல்வேறு செயற்பாடுகளை (functions), வேறுபாடற்ற ஒரே வழக்கு ஆற்றுவது இல்லை. நிலம், சமூகம், நடை (style) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தமிழ்மொழியில் பல்வேறு வழக்குகள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு வழக்கும் வெவ்வேறு செயற்பாடுகளை ஆற்றி வருகிறது. இருப்பினும் மேற்கூறிய பல்வேறு வழக்குகளை இரு பெரும் பிரிவிற்குள் அடக்கலாம். சமூகத்தில் பொதுவாகப் பேசுவதற்குப் பயன்படும் (spoken function), நிலம், சமூகம் ஆகிய

வற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள வழக்குகளை ஒரு பிரிவாகவும் சமூகத்தில் எழுத்துச் செயற்பாடுகளுக்காகவும், சில சமயங்களில் முறைப்பட்ட பேச்சுக்காகவும் (formal spoken function) பயன்படும் இலக்கிய வழக்கை மற்றொரு பிரிவாகவும் வகுக்கலாம். இவ்வாறு மொழிச் செயற்பாட்டில் அமைந்துள்ள இத்தன்மையைத் தான் சமூக மொழியியலார் (sociolinguists) மொழியின் 'இரட்டை வழக்கு' (diglossia) என்று அழைக்கின்றனர்.

1.1. தமிழ்மொழிச் சமுதாயத்தில், இவ்விரட்டை வழக்கு, பல நூற்றாண்டுகளாக நீடித்து வருகிறது. தமிழ்மொழியில் காணப்படும் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில், இவ்விரட்டை வழக்கு நிலவியதற்கான குறிப்புகளைக் காணலாம். மேலும் சங்க இலக்கியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரை நாம் இவ்விரட்டை வழக்கு நிலவுவதைக் காணலாம். தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டுக்களை, தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் எழுத்து வழக்கோடு பேச்சு வழக்கும் நிலவி வந்தது என்பதற்குத் தகுந்த சான்றாகக் கொள்ளலாம். கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் வழக்கு அப்போது நிலவிய பேச்சு வழக்கிற்கு மிகவும் நெருங்கியதாகவும், இலக்கியங்கள் பயன்படுத்திய வழக்கு அப்போதைய எழுத்து வழக்காகவும் அமைந்திருக்கின்றன (வேலுப்பிள்ளை, 1971). கல்வெட்டுகளில் பேச்சு வழக்கு பயன்பட்டதற்குக் காரணம், கல்வெட்டுகளின் நோக்கம், அரசர்களின் ஆணைகள், நிலவரி அல்லது அரசர்களின் பெருமை ஆகியவற்றைக் கூறுவதாக இருத்தலேயாகும். ஆனால் இலக்கியங்களோ கற்றவர்கட்கு, கற்றவர்களால் எழுதப்பட்டதேயாகும். எனவே அதற்கு எழுத்து வழக்கு பயன்பட்டது. இவ்வாறு தமிழ்மொழி வரலாற்றில் எப்போதும் வேறுபட்ட செயற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு வேறுபட்ட வழக்குகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது.

1.2. கீழ்க்கண்ட அட்டவணை தமிழ் மொழியில் இருவகை வழக்குகளும் எவ்வகைச் சூழ்நிலைகளில் (contexts) பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை விளக்குகிறது.

1. குடும்பத்தினர், நண்பர்கள், உடன்வேலை செய்பவர்
வேலைக்காரர்கள் ஆகியவருடன் உரையாடல்

2. மக்கள் சபை, அரசியல் மேடை ஆகியவற்றில் உரையாற்றல்
 - அ) முறைப்பட்ட கல்வி கற்றவர்கள் W S
 - ஆ) முறைப்பட்ட கல்வி கற்காதவர்கள் S
3. தனிப்பட்ட கடிதங்கள்
 - அ) முறைப்பட்ட கல்வி கற்றவர்கள் W
 - ஆ) முறைப்பட்ட கல்வி கற்காதவர்கள் W S
4. வகுப்பறை விரிவுரை
 - அ) தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம் பற்றி W
 - ஆ) பிற துறைகள் பற்றி W S
5. செய்தித் தாள்களில் செய்திகள், தலைங்கங்கள் W
6. இலக்கிய, அறிவியல் கட்டுரைகள் W
7. நாவல், சிறுகதைகள்
 - அ) ஆசிரியரின் கூற்று W
 - ஆ) பாத்திரங்களுக்கு இடையே உரையாடல் W S
8. கவிதை
 - அ) மரபுக் கவிதைகள் W
 - ஆ) புதுக் கவிதைகள், கட்டற்ற கவிதைகள் (Free verse) W S
9. நாட்டாற்று வழக்கியல் இலக்கியங்கள் (Folk Literatures) S
10. திரைப்படங்கள்
 - அ) வரலாற்றுப் படங்கள் W S
 - ஆ) புராணப் படங்கள் W S
 - இ) சமூகப் படங்கள் S
11. அகில இந்திய வானொலி, தொலைக்காட்சி
 - அ) செய்தி அறிவிப்பு W

ஆ) நேர்முகப் பேட்டி.

1. முறைப்பட்ட கல்வி கற்றவர்கள் W S

2. முறைப்பட்ட கல்வி கற்காதவர்கள் S

இ) கிராம மக்களுக்கு விவசாயச் செய்திகள் S

ஈ) பேச்சுக்கள் W

உ) விளம்பரங்கள் W S

12. மாத, வார இதழ்கள், நாளிதழ்கள் ஆகியவற்றில்
விடைத்துணுக்குகள். S

W = எழுத்து வழக்கு; S = பேச்சு வழக்கு

2. தமிழில் எழுத்து வழக்குக்கும் பேச்சு வழக்குக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு

எழுத்து வழக்கினால் செய்யப்படுகின்ற செயற்பாடுகளின் தன்மைகள், பேச்சு வழக்கினால் செய்யப்படுகின்ற செயற்பாடுகளின் தன்மைகளிலிருந்து வேறுபட்டதால், எழுத்து வழக்கின் அமைப்பு, பேச்சு வழக்கின் அமைப்பிலிருந்து வேறுபடுகிறது. இரு வழக்குகளும் இன உறவுடைய வழக்குகள் ஆகையால் (அதாவது ஒரே மொழியின் வழக்குகள்) அவற்றிற்கிடையே ஒற்றுமையும், அதே சமயத்தில் ஒவ்வொரு வழக்கும் வேறுபட்ட செயற்பாடுகளைச் செய்வதால், அவற்றிற்கிடையே அமைப்பில் வேறுபாடும் காணப்படுகிறது. பல்வேறு கட்டுரைகள் இவ்வேறுபாடுகள் பற்றி - ஒலியனியல், உருபனியல், தொடரியல், சொற்களஞ்சிய இயல் ஆகிய நிலைகளில் - வெளியாகி உள்ளன (Sethu pillai, 1953; Shanmugam pillai, 1968; Kamil Zvelebil, 1963).

3. தமிழில் இவ்விரு வழக்கிற்கும் இடையே எல்லா நிலைகளிலும் அதிக அளவு வேறுபாடு காணப்படுவதால், பொதுவாக இவ்விரு வழக்குகளையும் ஒரே மொழியின் இருவழக்குகளாகக் கருதலாமா அல்லது இரு வெவ்வேறு மொழிகளாகக் கருதுவதா என்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது. (Shanmugam Pillai, 1973) எழுத்து வழக்கை முறையாகப் பயின்றுவிட்டு, தமிழ் நாட்டுக்குள் வரும் ஒரு அயல்நாட்டைச் சார்ந்தவர், தமிழ்நாட்டு மக்கள் பேசும்

பேச்சு வழக்கைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. எனவே அவரால் அவர்களுடன் சுதந்திரமாக இயங்க முடிவதில்லை. இந்த மொழித் தொடர்பு இடைவெளியை மனதில் கொண்டு, அயல்நாட்டார் பயன்படுத்துகின்ற வழக்கும், தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தும் பேச்சு வழக்கும் இருவேறுபட்ட மொழிகள் எனக் கூறிவிட முடியுமா? முடியாது. ஒருவேளை மக்கள் அந்த அயல்நாட்டார் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போனால், அப்போது அவ்வாறு சொல்லலாம். ஆனால், தமிழ் மக்கள் அயல் நாட்டார் பேசும் வழக்கைப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். அவர்கள் எழுத்து வழக்கைப் பேச்சுச் செயற்பாட்டுக்குப் பயன்படுத்துவதற்கான வினைப் பாட்டைப் (performance) பெருமல் இருப்பினும், அதைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய திறப்பாட்டைப் (competence) பெற்று இருக்கிறார்கள். அயல் நாட்டினர்க்குத் தமிழ் மக்கள் பேசும் பேச்சு வழக்கைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய திறப்பாடு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் தமிழ் மக்களுக்கு எழுத்து வழக்கைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய திறப்பாடு உள்ளதை மறுக்க முடியாது. எதிர்காலத்தில், ஒருவேளை இவ்விரு வழக்குகளுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி அதிகமாகி, தமிழ்மக்கள் மேற்கூறிய திறப்பாட்டை இழந்துவிடலாம். அப்போதுதான், மேற்கூறிய இருவழக்குகளும் ஒரே மொழியின் இரு வழக்குகள் அல்ல; இருவேறு மொழிகள் என்று கூறலாம். தற்போதைய நிலையில், இவ்விரு வழக்குகளும் தமிழ் மொழியின் இரு வழக்குகளேயாகும்.

4. பரஸ்பரத்தாக்கம் (Mutual Influence)

இவ்விரு வழக்குகளும் ஒரே மொழிச் சமுதாயத்தால் (speech community) பயன்படுத்தப்படுவதால் (அவற்றின் செயற்பாடுகள் வேறுபட்டு இருப்பினும்), ஒரு வழக்கு மற்றொரு வழக்கின் மீது தாக்கம் செலுத்துவது இயற்கையே. தமிழ்மொழி இரட்டை வழக்கின் மற்றொரு பண்பும் இத்தாக்கத்திற்குக் காரணமாக அமையலாம். அதாவது, தமிழ் இரட்டை வழக்கில் இருவகை வழக்குகளுக்கும் இடையே மொழிச்செயற்பாடுகள் (Language Functions) பற்றி இறுதியான வரையறைகள் (water-tight distribution) கிடையாது. மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணியில் சில செயற்பாடுகள் இரு வழக்குகளிலும் செயல்படுவதைக் காணலாம்.

எனவே தமிழில் இருவகை வழக்குகளும் எப்பொழுதும் ஒன்றை ஒன்று விலக்கப் போராடினாலும், சில இடங்களில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று சில பயன்களை அடையும் ஒற்றுமைப் பண்பும் காணப்படுகிறது.

4.1. எழுத்து வழக்கிற்கும் பேச்சு வழக்கிற்கும் இடையே ஒலியனியல், உருபனியல், தொடரியல், சொற்களஞ்சிய இயல் ஆகிய நிலைகளில் தாக்கம்

4.2. எழுத்து வழக்கின்மீது பேச்சுவழக்கின் தாக்கம்

4.2.1. ஒலியனியல்: அறிவியல், பண்பாடு போன்றவற்றின் வளர்ச்சி காரணமாக நமக்குப் பல்வேறு புதிய பொருட்களுக்கும், செயல்களுக்கும் புதிய புதிய பெயர்கள் அளிக்கவேண்டியுள்ளது. இந்தத் தேவை மூன்று வழிகளில் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

1. தமிழில் உள்ள சொற்களிலிருந்தே புதிய கூட்டுச் சொற்களை உருவாக்குதல்.
வானொலி; தொலைநோக்கி; புகைவண்டி.
2. பழைய சொற்களுக்குப் புதிய பொருள் கொடுத்தல்.
கழகம்
3. பிறமொழிகளிலிருந்து சொற்களை அப்படியே பெற்றுக் கொள்ளுதல்.

(Shaw) ஷா

மேற்கூறப்பட்ட மூன்றாவது செயலால், தமிழின் ஒலியன் அமைப்பில் காணப்படாத சில புதிய ஒலியன்கள், தமிழில் இடம் பெறுகின்றன. இங்கு ஒன்றை நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும். சில பிறமொழிச் சொற்கள், எழுத்து வழக்கால் தன்னுடைய ஒலியன் அமைப்பிற்கேற்ப நேரடியாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால், 'ஜமீன்', 'பாவம்', 'டைரி', 'ஹாக்கி', 'ஜீரோ' போன்ற சில பிறமொழிச் சொற்கள் முதலில் பேச்சு வழக்கால் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே, தமிழில் இல்லாத புதிய ஒலியன்களும் பேச்சுவழக்கில் இடம்பெறுகின்றன.

இப்படிப்பட்ட சொற்களை மக்கள் பேசுவதுபோல எடுத்துக்கொள்ள அது அந்த அந்நிய ஒலியன்களையும் அப்படியே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. (எனவேதான், சிலதமிழ் இதழ்கள் இந்த அந்நிய ஒலியன்களை எழுத, நம்முடைய ஒலியன்களின் உருவத்தை மாற்றவும், அல்லது அந்நிய ஒலியன்களை அவற்றின் இயல்பான உருவத்திலேயே எழுதவும் செய்கின்றன). அதனால் b, d, z, g போன்ற ஒலிப்பு ஒலிகள் (voiced sounds) எழுத்து வழக்கில் இடம்பெற்றுள்ளன.

4.2.1.2. அதுபோல மேற்கூறிய காரணத்தினாலேயே சில புதிய ஒலியன் சேர்க்கை (Phonemic cluster) பேச்சு வழக்கு மூலம் எழுத்துவழக்கில் இடம்பெறுகின்றது.

‘ப்ளூட்பார்ம்’, ‘ட்ராக்டர்’, ‘க்ராப்ட்’.

4.2.1.3. பேச்சு வழக்கில், ‘முக்கியம்’ என்ற சொல் ‘முக்கியம்’ என்று உச்சரிக்கப்படுகிறது.

முப்பத்து நான்கு — முப்பத்தி நான்கு

நூற்று நூற்பது — நூற்றி நூற்பது

தற்போது, இம்மாற்றங்கள் எழுத்து வழக்கிலும் இடம் பெற்று விட்டன.

4.3. உருபனியல்: தமிழ் மொழியின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தால், நாம் அதில் சில புதிய உருபன்களின் வளர்ச்சியை எழுத்து வழக்கில் காணமுடியும். இவ்வளர்ச்சிகள் பேச்சு வழக்குத் தாக்கத்தின் காரணமாகவே ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

4.3.1. பழைய தமிழில் மரியாதைப் பன்மை விகுதி கிடையாது ஆனால் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக் கால கட்டத்தில், முதியவர்களுக்கு மரியாதை அளிக்கும் பழக்கம் வளர்ச்சி அடைந்தது. எனவே அதற்காகப் புதிய உருபன்களைப் பேச்சு வழக்கில் உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அப்போது உயர்திணைப் பன்மை விகுதி (Human plural suffix) மரியாதை உருபனைக் (Honorific suffix) குறிக்கவும் உயர்திணைப் பன்மையைக் குறிக்க உயர்திணைப் பன்மைவிகுதி + அஃறிணைப் பன்மை விகுதி என்ற

கூட்டு வடிவமும் பயன்படத் தொடங்கின (வேலுப்பிள்ளை, 1971). தற்போது மற்றொரு வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளது. மரியாதை உருபனைக் குறிக்க, உயர்திணைப் பன்மை விகுதி + அஃற்றிணைப் பன்மை விகுதி என்ற கூட்டுவடிவம், பழைய வடிவத்தோடு இணையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வுருபன் வளர்ச்சிகள் உரையாடல் அவசியத்தால் (Communication necessity) முதலில் பேச்சு வழக்கில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவேண்டும்; பின்னர் அவை எழுத்து வழக்காலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

4.3.2. தற்போது பயன்படுத்தப்படும் முன்னிலை உருபனாகிய 'நீங்கள்' (மரியாதை ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பயன்படுத்தப்படுவது) பழைய தமிழ் இலக்கண நூல்களில் காணப்படாத ஒன்றாகும். அது எழுத்து வழக்கிற்குப் பேச்சு வழக்கு மூலம்தான் வந்திருக்கவேண்டும்.

4.4. தொடரியல்

4.4.1. தமிழில் 'தான்' என்ற வடிவம், தொடர் அமைப்பில் வற்புறுத்தல் (emphatic), தற்சுட்டு இடப்பெயர் (reflexiveness) ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. வற்புறுத்தல் சூழ்நிலையில் எழுவாய்க்கும் வற்புறுத்தல் வடிவத்திற்கும் இடையே எண்ணில் இயைபு (Concord) அமைதல் வேண்டும்.

அவன் தான் வந்தான்

அவர் தாம் வந்தார்

ஆனால் தற்போது பேச்சு வழக்கில் இயைபு கிடையாது. 'தான்' என்பது ஒருமை பன்மை இரண்டுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அவன் தான் வந்தான்

அவர் தான் வந்தார்

பேச்சு வழக்கில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றம் தற்போது எழுத்து வழக்கையும் பாதித்துள்ளது. முன்னர்ச் சொன்னதுபோல, தற்சுட்டு இடப்பெயர்ச் சூழ்நிலையிலும், எழுவாய்க்கும், தற்சுட்டு இடப்பெயர் வடிவத்திற்கும் இடையே எண்ணில் இயைபு அமைதல்வேண்டும்.

அவன் தன்னை மறந்து தூங்கினான்
அவர் தம்மை மறந்து தூங்கினார்

ஆனால், தற்போது பேச்சு வழக்கில் இயைபு கிடையாது.

அவன் தன்னை மறந்து தூங்கினான்
அவர் தன்னை மறந்து தூங்கினார்

இம்மாற்றம், தற்போது எழுத்து வழக்கையும் பாதித்துள்ளது.

4.4.2. எழுத்து வழக்கில், எதிர்மறை அமைப்பில் (Negative construction) 'வேண்டா' என்ற வடிவம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் பேச்சு வழக்கில் 'வேண்டாம்' என்பது பயன்படுத்தப்படுகிறது. இம்மாற்றத்திற்குக் காரணம் 'வேண்டும்' என்ற வடிவத்தால் ஏற்பட்ட ஒப்புமை ஆக்கமாக (analogical creation) இருக்கலாம். தற்போது, பேச்சு வழக்கின் தாக்கத்தால், எழுத்து வழக்கிலும் 'வேண்டாம்' என்பதே பயன்படுத்தப்படுகிறது.

4.4.3. பழைய தமிழில் எதிர்மறை வினைச்சொல்லான 'இல்' (செயற்பாட்டு வினையாக) என்பது பால், எண் பகுதிகளைப் பெறுதல் வேண்டும்.

அவன் பொருள் இலன்
அவள் பொருள் இலள்
அவர் பொருள் இலர்

ஆனால், தற்போது, பேச்சு வழக்கில் இந்த விருதி இணைப்புக் கிடையாது.

அவனிடம் பொருள் இல்லை
அவளிடம் பொருள் இல்லை
அவரிடம் பொருள் இல்லை

இம்மாற்றம் தற்போது பேச்சு வழக்கின் தாக்கத்தால் எழுத்து வழக்கிலும் ஏற்பட்டுள்ளது.

4.4.4. தற்போது தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கில் வினைக்கூறுபாட்டு முறை (aspectual system) நன்கு வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

அவர் வந்துவிட்டார்
 அவர் வந்தாயிற்று
 அவர் வந்திருக்கிறார்
 அவர் வந்திருந்தார்
 அவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்
 அவர் வந்து கொண்டிருந்தார்

மேற்கூறப்பட்டுள்ள வினைக் கூறுபாடுகள் பழைய தமிழில் கிடை யாது. இவை பேச்சு வழக்கில் ஏற்பட்ட பிற்கால வளர்ச்சியாக இருக்கலாம். தற்போது இவை எழுத்து வழக்கையும் பாதித் துள்ளன.

4.4.5. எழுவாய்க்கும் முற்றுவினைக்கும் இடையே பால், எண் ஆகியவற்றில் இயைபு இருக்கவேண்டும்.

அவர் வந்தார்
 அவர்கள் வந்தார்கள்

ஆனால் தற்போது கீழ்க்கண்ட அமைப்புகள் இயைபு இல்லாமல் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

அவர் வந்தாயிற்று
 அவர்கள் வந்தாயிற்று
 அவன் வந்தாயிற்று
 அவள் வந்தாயிற்று

இம்மாற்றம் தற்போது எழுத்து வழக்காலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.

5. சொற்களஞ்சிய இயல்: பேச்சுவழக்கில் மட்டுமே முதலில் பயன்படுத்தப்பட்டு, பின் எழுத்து வழக்காலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்ட பல சொற்களை நாம் காணமுடியும்.

5.1. பிறமொழித் தாக்கத்தால், 'ஆசாமி', 'இலாக்கா' 'கஜானா' 'முன்ஷிப்' போன்ற பல புதிய சொற்கள் பேச்சு வழக் கில் நுழைந்தன. எழுத்து வழக்கில் மேற்கூறிய பொருட்களைக் குறித்து ஏற்கனவே சொற்கள் உள்ளன. இருப்பினும் பேச்சு

வழக்கு, பிறமொழிச் சொற்களை மட்டுமே உபயோகிக்கிறது. கால வளர்ச்சியில், எழுத்து வழக்கும் அச்சொற்களைப் பேச்சு வழக்கத் தின் தாக்கத்தால் எடுத்துக்கொண்டது.

5.2 'டாக்டர்' என்ற சொல்லைக் குறிக்கத் தமிழில் 'மருத்துவர்' அல்லது 'வைத்தியர்' என்ற சொல் உள்ளது. ஆனால் தற்போது இருவகை மருத்துவர்கள் உள்ளனர். ஒருவகையினர் அலோபதி வைத்திய முறையையும், மற்றொரு வகையினர் சித்த அல்லது ஆயுர்வேத வைத்திய முறையையும் பின்பற்றுகின்றனர். தற்போது, தமிழ் மக்கள் 'மருத்துவர்' அல்லது 'வைத்தியர்' என்ற சொல்லைச் சித்த அல்லது ஆயுர்வேத வைத்திய முறையைக் கடைப்பிடிக்கின்ற மருத்துவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்துகின்றனர். அலோபதி வைத்திய முறையைக் கடைப்பிடிக்கின்ற மருத்துவர்களைக் குறிக்க 'டாக்டர்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பேச்சுவழக்கிலுள்ள பொருள் வேறுபாடு தற்போது எழுத்து வழக்கையும் பாதித்துள்ளது.

5.3. பழைய தமிழில், 'மேய்த்தல்', என்ற சொல் 'மேய்த்த லாகிய செயலை'க் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் தற்-
சச் என்ற மாற்ற விதி ஐச்சொல்லைப் பாதித்தபோது, பேச்சு வழக் கில் 'மேய்ச்சல்' என்ற வடிவம் உருவாகியது. தற்போது எழுத்து வடிவத்தில் 'மேய்த்தல்', 'மேய்ச்சல்' (பேச்சு வழக்கு) என்ற இரு வடிவங்களும் பொருள் வேறுபாட்டுடன் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனைப் பின்வரும் வாக்கியங்களின் மூலம் உணரலாம்.

அவன் மாடுகளை மேய்த்தல் வேண்டும்

மாடு மேய்ச்சலுக்குப் போக வேண்டும்

6. பேச்சு வழக்கின் மீது எழுத்து வழக்கின் தாக்கம்

எழுத்து வழக்கும் பேச்சு வழக்கின் மீது எல்லா நிலைகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இருப்பினும் அதன் தாக்கம் பேச்சு வழக்கு எழுத்து வழக்கின் மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தைவிட அளவில் குறைந்ததே. இதற்குக் காரணம், புதிய மாற்றங்கள் பேச்சு வழக்கில் அதன் ஏற்புத்தன்மையால் (opening nature)

வேகமாக நடைபெறுகின்றது என்பதே. எழுத்து வழக்கு, தன் இயலாத தன்மை (closure nature)-யால் மெதுவாகவே மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறது. இங்கு எழுத்து வழக்கு, பேச்சு வழக்கின் மீது சொற்களஞ்சிய நிலையில் (Lexicon level) ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றி மட்டும் கூறப்படுகின்றது.

6.1. எழுத்து வழக்கு எப்பொழுதும் பிற மொழியிலிருந்து சொற்களைக் கடன் வாங்குகிறது.

ஆக்ஸிரஜன், சைக்கிள், கார், ராக்கெட்,
குபர்சானிக், ரேடியோ, டெலிவிஷன்

போன்ற சொற்கள் முதலில் எழுத்து வழக்கில் இடம் பெற்று பின்பே பேச்சு வழக்கில் இடம்பெற்றுள்ளன.

6.2. 'மொழித் தூய்மை' (Purism) காரணமாகச் சில புதிய சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

ஓட்டுநர்	போக்குவரத்து
நடத்துநர்	பணிமனை
செயலர்	உரிமம்

இச்சொற்கள் தற்போது பேச்சு வழக்கிலும் கையாளப்படுகின்றன.

6.3. பழைய தமிழில் மட்டுமே காணப்பட்ட சில சொற்கள் தற்போது எழுத்து வழக்கால் சில தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய எடுத்தாளப்படுகின்றன.

கழகம்	அவை
குப்பம்	வேந்தர்

தற்போது இச்சொற்கள் பேச்சு வழக்கைப் பாதித்து, அதனால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

7. நாம் இதுவரை ஆராய்ந்ததில், எப்பொழுதும் எழுத்து வழக்குக்கும் பேச்சு வழக்குக்கும் இடையே உறவு இருந்து வருகிறது; பரஸ்பரத் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன என்பது தெளிவாகிறது. இந்த உண்மையைத் தமிழ்மொழியின் இடைவிடாத வளர்ச்சிக்கு ஒரு சாதகமாகக் கொள்ளலாம்.

துணைநூல்கள்

1. Sethu Pillai, R. P. 1953. *Tamil - Literary and Colloquial*. University of Madras, Madras.
2. Shanmugam Pillai, M. 1973. "Tamil - Literary and Colloquial", All India Oriental Conference, Varanasi
3. Shanmugam pillai, M. 1973. இக்காலத்தமிழ். மதுரை.
4. Veluppillai, A. 1971. சாசனமும் தமிழும். தென்னல் பிரின்டர்ஸ், கண்டி.
5. Zvelebil, Kamil. 1963. "A few notes on Colloquial Tamil", *Tamil Culture*, X, 3, pp. 37-47.
6. Zvelebil, Kamil, 1964. "Colloquial Tamil as a System", *Tamil Culture* XI, 1, pp. 92-95.

திராவிட மொழிகளும் நூபியன் மொழியும்

திராவிட மொழிகளையும் ஆப்பிரிக்க மொழிகளில் ஒன்றான நூபியன் மொழியையும் ஒப்பிட்டுக்காட்டி இன ஒற்றுமை கற்பிக்க முற்படுகிறார் டட்டில் (Edwin H. Tuttle). தமிழில் ல, ள, ர, ற ஆகிய எழுத்துக்கள் சொற்களின் முதலில் வராதது போன்று நூபியன் மொழியிலும் வருவதில்லை. மற்றும் திராவிட மொழியில் காணப்படும் இறந்தகாலம் காட்டும் இடைநிலைகளும் நூபியன் மொழியிலுள்ள இறந்தகால ஒட்டுக்களும் தம்முள் பொருந்திக் காணப்படுகின்றன என்றும் இவ்வறிஞர் கூறுவார்.

— டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் எழுதிய
உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள்-1 என்ற நூலிலிருந்து.

இனமும் மொழியும்

இனம் (Race) என்ற சொல் பல பொருள்பட எடுத்தாளப் படுகின்றது. சில சமயங்களில் நாட்டுமக்கள் என்ற நிலையிலும் கையாளப்படுகின்றது. அமெரிக்க இனம், பிரெஞ்சு இனம் என்று பேசப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஒரே மொழி பேசுபவர்களும் இனம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகின்றனர். உதாரணமாக, ஆஸ்திரிக் இனம், திராவிட இனம், ஆரிய இனம் எனப் பேசப் படுகின்றது. உண்மையில் உடற்கூற்றுப் பண்புகளின் அடிப்படையிலேயே இனம் பிரிக்கப்படுகின்றது. மானிடவியல் பேரறிஞர் டாக்டர் குஹா அவர்கள் மனித வர்க்கத்தை ஆறு இனங்களாகப் பிரித்துள்ளார்.

1. நீக்ரிட்டோ (Negrits) 2. பழைய ஆஸ்திரேலிய இனம் (Proto australoid) 3. மங்கோலிய இனம் a) பழைய மங்கோலாயிட் இனம் b) திபெத்திய மங்கோலாயிட் இனம் 4. மத்திய தரைக்கடல் இனம் 5. மேல்நாட்டு அகன்ற மண்டையர் இனம் (Western Brachycephals) a. ஆல்பினோயிட் (Alpinoids) b. டினாரிக் (Dinarics) ஆர்மீனாயிட் (Armenoids) 6. நார்டிக் இனம் (The Nordics)

இந்தியாவிற்குவந்து குடியேறிய முதலினம் நீக்ரிட்டோக்களாவர். பழைய ஆஸ்திரேலிய இனம் பெரும்பாலும் மேற்கிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்ததாகக் கூறுகின்றனர் அவர்கள் பேசுகின்ற மொழிகள் ஆஸ்திரிக் மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தனவாகும். மத்திய தரைக்கடல் இனத்தைச் சார்ந்த திராவிடர்கள் தாம் இந்தியாவிற்கு முதலில் வந்தவர்களென்று வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். ஆரியர்கள் இரான் வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்தவர்கள் என மொழிநூலார் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆரியர்கட்குப் பின்பு மங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்த சீன - திபெத்தியர் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். ஜீன் பிரிஸிலுஸ்கி (Jeen Przyluski) போன்ற அறிஞர்கள் 'திராவிடம்' 'ஆஸ்திரிக்' போன்ற சொற்கட்கு இனப் பொருளைத் தருவது அவ்வளவு ஏற்புடைத்தன்று என்கின்றனர். மொழியின் வளர்ச்சியும் இனத்தின் வளர்ச்சியும் வெவ்வேறுக இருக்கின்றமையால் இனமும், மொழியும் வளர்ச்சியிலும் உறவிலும் வெவ்வேறுக உள்ளன எனலாம்.

— டாக்டர் சு. சத்திவேல் எழுதிய
'இனமும் மொழியும்' (கலைக்கதிர்; 67) என்ற கட்டுரையிலிருந்து

வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம் - சில குறிப்புகள்

T. பரோ

ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகம்

[தமிழாக்கம்: மா. அய்யாச்சாமி]

வலித்து ஒலிக்கப்படும் தடையொலிகள் (Voiced stops: g,j,d, b) தமிழில் சொல் முதலில் வாரா என்பதும் ஏனைய திராவிட மொழிகளில் வரும் என்பதும் யாவருமறிந்த உண்மையாகும்! ஆனால் சொற்களின் இடையில் வலித்து ஒலிக்கப்படாத k, c, t, p ஒலிகள் முறையே g, j, d, b என்று வலித்து ஒலிக்கப்படுவதைக் காணலாம். இந்த ஒலிப்புமுறை வேறுபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டும் வகையில் தமிழ் எழுத்தின் வைப்புமுறை இல்லை. கால்டுவெல் (மூன்றாம் பதிப்பு பக். 138) இதனை “வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம்” எனத் தலைப்பிட்டு இம்மரூபாடு தொல்திராவிட மொழியின் தனிச் சிறப்பு என விளக்குகிறார். கால்டுவெல் கூறும் இக்கருத்தினைப் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். ஆனால் அண்மையில் இக்கருத்துக்கு மாறான கொள்கைகள் எழுந்

துள்ளன. ஜூல்ஸ் பிளாக்கின் கருத்து இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஜூல்ஸ் பிளாக், "சமக்கிருதமும் திராவிட மொழிகளும்" [B.S.L., XXV, பக். 1. ff.] என்ற தமது கட்டுரையில் 1909-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட "இந்தியத் தொன்மை" [Indian Antiquary] என்ற இதழில் சுப்பையா எழுதிய கட்டுரைகளின் கருத்தைத் திறனுய்வு செய்கிறார். முதலில் சுப்பையாவின் கருத்தைக் காண்போம். "தமிழில் [தம்] உள்ள k-போன்ற ஒலிகள் கன்னடம் [கன்] தெலுங்கு [தெ] மொழிகளில் உள்ள g-போன்ற ஒலிகட்குத் தொடர்பாக நிற்பதால், தொல் திராவிட மொழியின் இயல்பைத் தமிழ் ஒன்றே புலப்படுத்துகின்றது. திராவிட மொழிகளில் மெல்லொலிகளும் தொன்றுதொட்டு விளங்குகின்றன என்பதும் மறுக்கமுடியாத ஒன்று". இவ்வாறு சுப்பையா குறிப்பிடுகிறார். சமக்கிருதத்தில் [சம] உள்ள ghōṭaka குதிரை என்ற சொல்லைத் தமிழ். kutirai. கன். Kutire, தெ. gurramu [இது gbutr என்ற உண்மையான வடிவத்திலிருந்து வந்திருக்கலாம் BSOS IX 1937-39-] ஆகிய சொற்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கி திராவிட மொழிகளின் தொன்மை வழக்கில் மெட்முச்சொலி [Sonant aspirates; kh, ch, th, bh] இருந்ததற்கான வாய்ப்பையும் ஜூல்ஸ் பிளாக் ஏற்றுக்கொள்கிறார். இவரது இந்தக் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கவாறு அறிஞர்களால் வரவேற்கப்பட்டது. சான்றாக, K. ஹோத வர்மா என்பார் [BSOS. VIII, பக். 562] கன். ga < தொல் திராவிட மொழி ga என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுகள் தருகிறார்:- மலையாளத்தில் [மலை] உள்ள apakkettu [அண்ண] வில் உள்ள kettu, கன். gatṭu; மலை. kettu கட்டு, கன். gatṭe; kettu-ta : ṭi [தாடைப் பகுதியில் உள்ள தாடி] என்பதில் உள்ள kettu, கன். gaḍḍa; keṭṭan-பரந்த. கன். gaḍḍu; keta-துடிப்பு, கன். gada; இந்த எடுத்துக்காட்டுகளிலெல்லாம் வரும் மலை. e < a என்ற ஒலிமாற்றம் தனக் குரிய வலித்து ஒலிக்கப்பெறும் உண்மையான மூல ஒலிப்பைக் காட்டக்கூடியது எனலாம்.

மேலே கூறப்பட்ட கருத்து தவறானது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். தெலுங்கு கன்னட மொழிகளில் சொல் முதலில் நிலவுகின்ற மெல்லொலி அடிப்படையானது அல்ல - காண்போக்கில் ஏற்பட்ட துணைநிலை ஒலிப்பு

முறை (Secondary voicing) ஆகும்; எனவே, இதனை மூலமொழியோடு சேர்த்துக்கூற இயலாது. இந்தக் கருத்து கீழ்க்கண்ட காரணங்களினால் வலியுறுத்தப்படும்.

1. கன்னட தெலுங்கு மொழிகளில் ஒலிப்பு மிகுதியான g, d-போன்ற ஒலிகளில் தொடங்கும் சொற்கள் பெருமளவில் மிகுதியாக உள்ளன. இச்சொற்களுக்கு ஒலிப்பு முறையில் ஏற்ற சொற்களைத் தமிழில் காணவே இயலாது.

2. தொடர்பானதாகக் குறிப்பிடப்படும் எடுத்துக்காட்டுகளில் குறிப்பிடத்தகுந்த சொற்கள் தமிழில் [மலையாளத்திலும்] கடன் வாங்கப்பட்ட சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. எனவே, இவற்றை எடுத்துக்காட்டுவது பயனற்றது.

3. கன். தெ; மொழிகளின் சொற்களுக்கு ஈடான சொற்கள் தமிழில் தொன்மையானவையாக இருந்தாலும், இவற்றிடையே ஒரு ஒழுங்குமுறையைக் காணமுடிவதில்லை. சில சொற்களில் தெலுங்கு மொழி தமிழோடு ஒத்துள்ளது; கன்னட மொழியோடு மாறுபடுகிறது. இதேபோல் கன்னடமொழி சில சொற்களில் தமிழோடு ஒத்துள்ளது; தெலுங்கோடு மாறுபடுகிறது. இஃது இவ்வாறிருக்க, கன். தெ. மொழிகட்குள், குறிப்பாகக் கன்னடமொழிக்குள் குறிப்பிடத்தக்க தடுமாற்றம் உள்ளது.

4. தனிப்பட்ட பல சொற்களைப் பொறுத்தவரை, கன். தெ. மொழிகளில் g, j, போன்ற வல்லொலிப்பு முறை அடிப்படையானது அல்ல; துணைநிலை ஒலிப்பு முறைதான் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட இயலும்.

I

முதல் தலைப்பின்கீழ் கீழ்க்கண்ட எடுத்துக்காட்டுகளை நாம் காட்டலாம். கன். gaddige அரியணை, இருக்கை, தெ. gaddē; கன். gadda தாடை, தெ. gadduva; கன். gampe கூடை, தெ. gampa; தெ. கன். gavi குகை [இது மூடு, படிதல் போன்ற பொருளில் வரும் kavi என்பதனுடன் தொடர்புடையது என்றால், இரண்டு மொழிகளிலுமே இந்த வினைச்சொல் k-வில் தொடங்கு

வதால் உறுதியாக இது துணைநிலை ஒலிப்பு முறையே ஆகும். தெ. கன். gasi நெடி, கன். cf. gas̥tu [kasa = கசப்பான, அருவறுப்பான என்பதைத் தெ. kasatu போன்றவற்றுடன் ஒப்பிடுவோமேயானால், இதிலும் துணைநிலை ஒலிப்பு முறை உள்ளது என்பதை எடுத்துக்காட்ட இயலும்.]; கன். துளு. தெ. ga:si வலி, துன்பம், கன்னடத்தில் gha:si என்றும் உண்டு; கன். ga:la மீன் தூண்டில், தெ. ga:lamu; தெ. giñja ஊதை, கன். giñju விதைகளாகவே உள்ள நிலை; கன். gid̥du குள்ளமான, தெ. gid̥da [cf. guḍḍa]; கன். gid̥da கால் (பூ), தெ. gid̥da; கன். girage, girige கணுக்கால், தெ. girige; கன். gi:bu வீடு, மேலுலகம், தெ. gi:mu; கன். gukku ஆழ்ந்த மூச்சு இழு (பெருமூச்சு விடு), தெ. g(r)ukku; கன். guggari அரித்த தானியம், தெ. guggil[u'pl]; கன். தெ. guñeu இழு; கன். guḍḍu - முட்டை, கண்மணி, தெ. g(r)uḍḍu; கன். guḍḍa நெருக்கம், இறுக்கம். தெ. guddamu; கன். gubaru அழுத்தம், தெ. guburu, cf. gumuru; கன். gudige அவை, தெ. gude; கன். தெ. gubbi கைப்பிடி; கன். gurugulu சூரியகாந்திப்பூ, தெ. guruga; கன். geṇtu நீக்கம், தெ. geṇtu இயக்கம். கன். தெ. gojju பானைச்சில்லு; கன். தெ. goḍḍu வறண்ட; கன். தெ. gondi கோலி; கன். go:nde எருது தெ. go:da.

கன். jagala சண்டை, போர், தெ. jagaḍa; கன். jaḍḍa நெருக்கம், தெ. jaḍḍa, cf. கன். daḍḍa; கன். jabbu பலவீனம், தெ. jabbu; கன். jabbulu புல்வெளி, தெ. jobbilu அடர்த்தியாக வளர்; கன். jambu நீளம், தெ. jampu; கன். jaṅguli மந்தை, தெ. jaṅgili; கன். jari எட்டுக்கால் பூச்சி, தெ. jerri; கன். javi குதிரைவால் முடி. தெ. javvi; தெ. கன். ja:du, ja:ju செந்நிறம்; கன். ja:yila நாய், தெ. ja:gilamu, ja:gila:yi; கன். jigaṭu, jibaṭu சேறு, jigi, jibi துன்பமான, jigil வழுக்குகிற, தெ. jigaṭa, jiguru [தமி. தெ. cikku, கன். sikku என்பனவற்றோடு தொடர்புடையனவாக இருக்கலாம். எனவே இவற்றில் ஒலிப்பு துணைநிலையாக இருக்கலாம்.] கன். துளு. jinke மான், தெ. jinka; தெ. கன். jiḍḍu எண்ணெய்ப்பனசையுள்ள பொருள்; கன். jiṇagu-இழையமைப்பின் நேர்த்தி [[துணியில்], தெ. jilugu; கன். jillu

குளிர்த நீரைத் தொடுவதால் உண்டாகும் உணர்ச்சி, தெ. jillu குளிர்ச்சி; கன். தெ. துளு. juttu கொண்டை [cf. சம. juṭam], கன். தெ. jurri - "Ficus infectoria"; கன். jompa இணை, கொத்து, தெ. jompamu; கன். jo:ke, கவனம், அழகு. தெ. o:ka.

கன். daṭṭa கனத்த பொருள், தெ. daṭṭamu [cf. Mhr. da: >daṭṭa]; கன். தெ. daṇḍi பெரிது; கன். துளு. dappa கனம், பருமன். தெ. dappamu, கன்னடத்தில் doppa என்றும் வழங்கப் படுவதுண்டு; கன். diṇḍu குவியல். தெ. diṇḍu அடுக்கு, இன்னபிற. கன். தெ. diṭṭu சமம்; கன். தெ. duppi, புள்ளிமான். கன். தெ. dumuku, தாவு, குதி; கன். du:le அரிப்பு, காமம்; தெ. du:la; தெ. கன். துளு. doḍḍa பெரிய; கன். dore, ḍore மலை மேல் உள்ள அணை; தெ. dona [தமிழ் சுணை இல்லை]; கன். dobbu ḍobbu துருத்து, தள்ளு. தெ. dobbu; கன். dombi, ḍombi கிளர்ச்சி, தெ. dommi, கன். dore அடையப்போவது, தெ. doraku, dorayu; கன். do:me கொசு, தெ. do:ma.

திராவிட மொழிகளில் சொல் முதலில் வரும் வ-ஐ[v] கன்னட மொழியில் சொல் முதலில் வரும் b-மாற்றிவிடுகிறது; இருப்பினும் தெ. மொழியில் வ-(v) அப்படியே மாறாமல் உள்ளது. எனவே, இவ்விரு மொழிகளுக்கும் பொதுவான சொற்கள் b-வில் தொடங்குமே யானால், மூலவடிவமாகிய b-யை அவை குறிக்கின்றன என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்; இந்தக் கட்டுரையில் கூறப்படும் கருத்து உண்மையாக இருக்குமேயானால் b-வில் தொடங்கும் சொற்கள் தொன்மைத் திராவிட மொழியிலிருந்து தோன்றியிருக்க இயலாது. ஒவ்வொரு சொல்லிலும் மூலமொழியின் v-ஒலிக்கப் படுவதில்லை என்று உறுதியாகக் கூற இயலாது. காரணம், தெலுங்கு பல ஒழுங்கற்ற b > v வடிவங்களைக் கொண்டுள்ளது; எ-டு. bayalu வயல், கன். bayalu. தமிழ். வயல்; ba:vi குளம் < சம. va:pi; bi:ramu வீரம் < சம. vi:ra-; betṭa, vetṭa வெப்பம், begaḍu, vegaḍu- எச்சரிக்கையாயிரு. கன்னட மொழியின் தாக்குதலினால் இந்த எடுத்துக் காட்டுகள் ஏற்பட்டன என்று நம்ப இடமுண்டு. எனவே கீழே குறிப்பிட்டுள்ள பெரும்பாலான எடுத்துக் காட்டுகளில் ஒன் நிரண்டு எடுத்துக்காட்டுகள் b < v-வைக் குறிப்பனவாக இருக்க

லாம். தெலுங்கில் இத்தகைய எடுத்துக்காட்டுகள் மிகமிகக் குறைவு. இதன் காரணமாக, தெலுங்கு கன்னட மொழிகட்குத் தொடர்பான சிறுபான்மையாய் உள்ள -b-வில் தொடங்கும் சொற்கள் மூல வடிவ b-வை விளக்குகின்றன.

கன். bañke சேறு, ஈறு, ரசம், தெ. bañka; கன். ba ñe மலை, தெ. bañḍa; கன். baduku. barduku-வாழ, தெ. bratuku; கன்-தெ. bigi வேகமாக; கன். biñka, தெ. biñkamu பெருமை; கன். biru வளிமை, உறுதி, தெ. birru; கன். bi:ga பூட்டு, தெ. bi:gamu [>தமி. மலை. vi:gamu]; கன். தெ. bi:ḍu வீணுய்ப்போன; கன். bulla, bulli ஆண்குறி, தெ. bulla; கன். buvve உணவு, தெ. buvva; கன். bu:ṭaka தந்திரம், தெ. bu:ṭakamu; கன். bu:tu நாகரிகமற்ற பேச்சு, தெ. bu:tu; கன். தெ. beṇḍu தக்கை [>தமி. veṇḍu]; கன். bella வெல்லம், தெ. bellamu [>தமி.மலை. vellam] தெ. கன். besta செம்படவன், கன்னடத்தில் besada என்றும் உண்டு; தெ. bokki பொக்கை, பல்லற்ற, கன். bokka; தெ. கன். boccu முடி, கீழ் [> தமி. poccu]; தெ. bobbara மரத்தோல், கன். bobbaḍe; கன். bobbe வேகமாகக் கத்து, தெ. bobba; கன். bo:ḍu, bo:ḍi வழுக்கை, பல்லற்ற, cf. boḷu, bo:ḷi, தெ. bo: ; கன். bo:ki ஒருபாளை, தெ. bo:ki.

மேலும் ஒவ்வொரு மொழியிலும் புதுமையான பல சொற்கள் உள்ளன.

கன்னடமொழி எடுத்துக்காட்டுகள்.

gañjaḷiபுதர், gabbarisu தோண்டு, gallisuதுன்புறுத்து, gavuṇḷu gavuṇḷa வாலாட்டும் குருவி [cf. kapiñjaḷa?], ga:ḍi அருள், ga:dari சக்கரம், ga:bu பயம், ga:ru கொடிய, guñgi பெரிய கறுப்பு ஈ; guḍuḡu- இடிபோல் முழங்கு, guṇṇa கரடி வடிவிலான தெய்வம்' guṇbu பயங்கரம், gubbara உரம், go:ṇ பின் கழுத்து, go:suṃbe பச்சோந்தி. jakkulisu தூண்டினிடு, jaḡali சிலை அடிப் பீடம், jañkisu திட்டு, வை, jabbarisu திட்டு, jare திட்டு, ja:li "Acacia arabica", juñju கோழிக்கொண்டை, je:gaḷa தாலாட்டு, daddu வெடிப்புள்ள, da:si உயிரோடு கொளுத்து, ḍaḷa படை [சம

dala], da:gaḍi "Cocculus villosus", dibba திறமை, hillock குன்று, duḍi உழை, duḍḍu வட்டம், duṇḍu ஊதாரித்தனம், du:sagu எண்ணம், நோக்கம், doṇṇe, ḍoṇṇe, பலர்கூடுமிடம், அவை, [cf. சம. daḍḍa]

தெலுங்கில் இம்மாதிரியான சொற்கள் கன்னட மொழியை விட மிகுதியாக உள்ளன.

gaṇṇa நன்செய், gaṇṇa (நெல்லின்) அடித்தாள், gaṇṇe, gaṇṇe காண்டி, gaṇṇi துளை, gaṇṇe மீன், gaṇṇu குதி, gaṇṇu சுருங்கு, gaṇṇu பதர், gaṇṇa இடுப்பு, gaṇṇu கொழுப்பு, gaṇṇa கஞ்சி, gaṇṇi புல், gaṇṇu நாயைப்போல நக்கு, gaṇṇu உரம், gaṇṇu அதிகமாக்கு, gaṇṇu அவமானப்படுத்து, gaṇṇa பரந்த, gaṇṇe:ru அலரி, gaṇṇi பெரிய, தடித்த gaṇṇa கட்டி. மண்ணுங்கட்டி, gaṇṇa பெண், gaṇṇu கூழாங்கல், gaṇṇa சோழி, gaṇṇi குடிப்பதற்குரிய நீர்த்தொட்டி, gaṇṇu காமம், gaṇṇu குதிர் [தானியங்களைச் சேமித்து வைக்கும் ஐடி], gaṇṇa சிற்றெறும்பு, gaṇṇi கொடிய, கடிய, gaṇṇa வளையம், gaṇṇa சிறிய காளைமாடு, gaṇṇu வஞ்சனை, gaṇṇa எருது, gaṇṇu தசை இழுப்பு, gaṇṇu திருட்டு, gaṇṇu வழிந்தோடு gaṇṇu மின்னிக் குத்து, [gaṇṇu என்றும் உண்டு], gaṇṇu சுற்றித்திரி, gaṇṇu நாற்றம், மணம் போல பரவுதல், gaṇṇa புடைப்பு, குமிழ், gaṇṇu வாசனை போல பரவுதல், gaṇṇu இருதயத் துடிப்பு gaṇṇa பொங்கிவழி, gaṇṇa:ru சுரைக்காய், gaṇṇa:ru கதவுவழி, gaṇṇa ஓடு அல்லது உயி, gaṇṇa புரு, gaṇṇi கழுது, gaṇṇe:ru அலரி, gaṇṇi மீன்வகைகளில் ஒன்று, gaṇṇe:ru கட்டாந்தரை, gaṇṇu, gaṇṇu இனிப்பான உருளைக்கிழங்கு [சக்கரை வள்ளிக் கிழங்கு], gaṇṇi பூமணம், gaṇṇe கிடேரி; பெண் எருமை, gaṇṇa எதிரி, gaṇṇa:ru போர்வை, gaṇṇa:ru முர்க்கன், போர்க்கிரி, gaṇṇi பாவம், gaṇṇi துள்ளி விளையாடல், gaṇṇu தெரண்டை, gaṇṇi சமமற்ற, ஒழுங்கற்ற, gaṇṇa பசி, gaṇṇa பெரிய, gaṇṇa இரும்பினால் ஆன அம்பு, gaṇṇa இடையன், gaṇṇu வெப்பம், gaṇṇu நாள், gaṇṇi வழி, தன்மை, பழக்க வழக்கம், gaṇṇi பெண்.

jaṇṇa:ru நகம் அல்லது ஆணி, jaṇṇa இரண்டு, இளை [cf. ḍa [a] jakkara ஆறு, jakki குதிரை, jaṇṇi கல்லால் ஆன

பெஞ்சு, jaggu ஒளி, அழகு, jaḍi வெள்ளம், ஓடை, jalla குதிரைக்கொட்டில். javaṭa, javara வாழைநார். ja:gu தாமதம், ja:ḍu முற்றாதசோளம், ja:nu அருளாயுள்ள அழகான, ja:nugu காது, ja:bura ஒருமரத்தின் பெயர், ja:vaḍi வண்ணான், ji ṭa துன்பம், jidḍa கந்தல்துணி, jittu குறும்புத்தனம், jiddu பகைமை, jimma பெரிது, நிறைய, jirra சுழல்காற்று ஏற்படுத்தும் ஒலி, jilla குச்சி, ji:ḍi மாங்காய்ப்பாலில் வரும் பிசின் ji:la-karra சீரக விதை, [cf. சம, ji:raka] ji:luga ஒரு பறவை, juṇṇu வாரப்படாத முடி, jutta குறைந்த காலஅளவு, junnu தேன், ju:ka விரைவு, பரபரப்பு, jemudḍu காட்டஸ்ய இனத்தைச்சார்ந்த சில செடிகளுக்கு குரிய பெயர். jella மீன்வகைகளில் ஒன்று, jelli “Arachi s fruticosa-” செடி, je:ga கொக்கு அல்லது நாரையைப்போன்ற பறவை, je:ḍe சதுப்பு நிலம், jompu மலையில் வளரும் சிறு செடிகள், joḍḍu பிச்சை, jo:gu என்றும் வழங்கப்படும்.

daṅgu பொடியாக்கு அல்லது சுத்தப்படுத்து - daṇṇu, dampu; daḍḍu இருமல், daḍḍu ஆடையற்ற, daddalamu பரந்த(கூரை) விதானம், daniyu சந்தி, கூடு, danuku நெருப்பு காய், dappi, ḍappi தாகம், dabba நாரத்தை மரம், dabbura, ḍabbura கோப்பை. dammu சேற்றுமண், davuḍa தாடை, davva இளஞ்செடி, da:ka பானைவகை. da:gu, da:cu ஒளி, da:bu பயம், diṭṭena நீலமணி, dibbaḍamu முடி, di:lu, ḍi:lu ஒல்லியான, duṇḍagamu வஞ்சனை, dumpa ஆணிவேர், dukki உழுதல், duggu மக்கிய வைக்கோல், dutta ஜாடி, duddu தாமரையின் நெற்று, dunnu உழு, dunna எருமைக்கிடா, duṇṇu எலும்பு, duvṇu சீவு, வாரு, du:ku சாய்ந்துகொள், du:ḍa பசுங்கன்று, duḍi பருத்தி, du:pa தாகம், du:yu நுழை, deppamu தட்டையான, கேலிக் கூத்திற்காளாகு, depparamu கஷ்டம், துயரம், de:be ஈனன், de:vu அலம்பிக்கழுவு, doṅga கயவன், அயோக்தியன், doggali “Amaranthus polygamus” dadda கொள்ளை, குறை, dosagu பயம், do:du பருத்த, do:maṭi உணவு, do:ra குவியல், அடுக்கு, do:ru சாவு, do:sa வெள்ளிக்கொடி.

boṅku பாதை, bagisi ஒருவகை மரம், baggi சாம்பல், baccena சாயம், baṭamarulu மூக்குத்துளைகள், badda, bradda துண்டு

barre—எருமைக்கிடேரி—பெண் எருமை, ba:ki அகலமான, ba:gu நல்ல, ba:ju ஒருவகைப் பருந்து, ba:du மறைப்பு, தடுப்பு, ba:ri தொந்தரவு, துன்பம், bikki ஒருவகைமரம், bijigu பொய் சொல், bittaramu மின்னல், bittala அம்மணம், ஆடையற்றநிலை, binugu வேட்டையாடுபவன், bimmaṭa மந்தம், துயரம், biḷla வட்டத் தகடு, buṅka பானைவகை, bukkaḍamu விலாங்குமீன், bugga கன்னம், buggi சாம்பல், bucci சிறிய, குறைந்த, buḍigi சிறிய, குந்தியிருக்கும்நிலை, burada சேறு, buuka குழந்தை, burri கன்றுபோடாதபசு, buliyu மகிழ்ச்சியாக இரு, busi சாம்பல், bu: gara குப்பை, bu:ju பூஞ்சக்காளான், bu:da பால் பாத்திரம், bu:ra முரசு, bu:la மரச்சோறு, bu:si அசுத்தம், beḍḍa சிறியகல், beraḍu மரப்பட்டை[மரத்தின் மேல்தோல்]bokku தொண்டையில் களகளவென்று ஒலியெழுப்பு, கொப்புளி, boggu கரி, boṭṭe குழந்தை. boḍḍa “Ficus glomerata”, boṇaga தோலால் ஆன சிறிய புட்டி, bo:da புடைத்த, bo:ra முலை, நெஞ்சு, இதனால், g. j. b d-வில் தொடங்கும் மிகப்பெரும்பான்மையான கன்னட தெலுங்கு மொழிச்சொற்களுக்கு ஒலி அமைப்பு முறைக்கு ஏற்ற சொற்கள் தமிழில் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஒன்று, இவை திராவிட மொழிச் சொற்களாயிருந்து தமிழ் இவற்றை இழந்திருக்கவேண்டும்; அல்லது கன்னட தெலுங்கு மொழிகளில் இவை சில புறச்சூழல் களிலிருந்து நுழைந்திருக்கவேண்டும். பின்னால் சொல்லப்பட்ட கொள்கையே இங்கே பேசப்படுகின்றது. மீதியுள்ள குறிப்புகளின் விளக்கங்களால் இது மேலும் வலியுறுத்தப்படும்.

கன்னடத்தைவிட தெலுங்கு மொழியில்தான் இம்மாதிரியான சொற்கள் மிகுதி. மற்ற நிலைகளில்கூட, கன்னடம் தமிழிலிருந்து மாறுபடுவதைவிட தெலுங்கே தமிழிலிருந்து மிகுதியும் மாறுபடுகின்றது என்கிற உண்மையையும் இதனால் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

II

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சொல் வரிசையில், தமிழ் மலையாள மொழிகட்கு இயைந்த கன்னட தெலுங்கு மொழிச் சொற்களை நாம் இணைக்கவேண்டும்; ஆனால் நன்கு துருவிப் பார்த்து இவை புதிய கடன் கோடல் சொற்கள் என யாரேனும் தள்ளிவிடக் கூடும்.

இச்சொற்கள் பழைய இலக்கியங்களில் இல்லாததே இதற்குரிய காரணம்; இக்காலப் பேச்சு மொழியில்தான் இவற்றைக் காண இயலும்; பொதுவாக, இக்கால நூல்களில் அல்லது அந்தந்த வட்டார மொழியில்தான் (dialect) இவற்றைப் பார்க்க இயலும். மற்றக் கட்டுரைகளில் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல, இங்கேயும் தமிழ்ச் சொற்கள் மட்டுமே காட்டப்படுகின்றன; மலையாளச் சொற்கள் காட்டப்படவில்லை. இவ்வாறு காட்டாததற்கு எவ்வித விதியும் இல்லை. காரணம், மலையாளமொழி தமிழிலிருந்து பிரிந்த ஒரு வட்டார மொழியே. ஒவ்வொரு மேற்கோளுக்கும் மலையாளச் சொல் காட்டப்படாததினால் எவ்விதக் கொள்கையும் மாற்ற மடைந்துவிடவில்லை.

தமிழில் கடன்கோடல் முறையில் நுழைந்த பிறமொழிச் சொற்களுக்குரிய எடுத்துக்காட்டுகளாவன:

தமி. kaṭṭam தாடை < தெ. gaḍḍamu, kaṭicu கடுமை < தெ. gaḍusu; kaṭu, keṭu குறித்த நேரம், பருவம் < கன். துளு. gaḍu, தெ. gaḍuvu. இந்த எடுத்துக்காட்டில், இம்மாதிரியான பிற கடன் சொற்களைப்போல gaḍu வில் உள்ள ḡ-வை, மலையாள மொழி அழியாமல் காத்துவருகிறது. தமி. karicai < தெ. garise கன். garase; தமி karaṭi முள்வேலி, வாள் விளையாட்டு < தெ. garidi, கன். garuḍi; kavicanai மேலட்டை, மேல்முடி < தெ. gavisena; kiṇṭa ஒருவகைக் கந்தல் துணி < கன். giṇṭa, தெ. giṇṭemu; kilukku, kiluṅku மழலை < கன். giluku; kuṭṭu இரகசியம் < தெ. கன். guṭṭu; kuṭṭai கைக்குட்டை < தெ. guḍḍa; kuppi சாணி < தெ. gobbi; kumpi சேறு < தெ. gummi [?]; kumpu கூட்டம் < தெ. gumpu, kummaṭṭam ஒரு சிறிய பறை < தெ. gummeṭa; kumukku முட்டியால் குத்து < தெ. gumuku; kuṭṭai கூடை < தெ. guḍḍa, கன். துளு. guḍe.

kuṭṭi எருது < கன். guṭṭi; kuṇai அடுப்பில் பற்றவைக்கப் பயன்படும் பெரிய பாலை < தெ. guṇa; kekkali கொடுமராகச் சிறி < தெ. geḡgaliṇcu; keccam ஒலிக்கும் சிலம்பு (கொலுசு) < தெ. க. gajje; keṭṭam தாடி < தெ. gaḍḍamu, கன். gaḍḍa; keṭṭi உறுதி, வலிமை < தெ. கன். gaṭṭi; keṭṭan வலிவுள்ள மனிதன்

< கன். தெ. gaṇḍa; kettu கபடம், தந்திரம் < தெ. gattu; kentu தாது < தெ. கன். gantu; keli வெற்றிபெறு < தெ. gelucu, கன். துளு. gel; kevi குகை, வெற்றிடம் < தெ. கன். gavi; koppi சிறுமியர் விளையாடும் ஒரு விளையாட்டு < தெ. gobbi; ko:li ஆலமரம் < கன். go:li.

cappai தொடை < தெ. jabba; callatāi சலிப்பதற்குரிய கருவி < தெ. jalleḍa, கன். jallade; co:tu இணையான செருப்பு போன்றவை < தெ. கன். துளு. jo:ḍu; co:li நிறுவனம், வணிகம், நிகழ்ச்சி < தெ. கன். jo:li; co:likai புத்தகப் பை < தெ. jo:liya, கன். துளு. jo:lige; tacci ஒருவகை விளையாட்டு < தெ. கன். dacci; tatti; கால்சட்டை < தெ. கன். datti; taṇḍai வளையம் < கன். daṇḍe; tappanam தைக்கும் ஊசி < தெ. dabbanam, கன். dabbana, dabbala; tapparai மோசடி < தெ. dabbara; tappili கயவன் < தெ. dabbili; tappai, tappai பிளவுபட்ட மூங்கில் < கன். dabbe, ḍabbe, ḍebbe, debbe. தெ. dabba; tappai ஊது < தெ. debba; tikka:malli < கன். dikka:malli [ஒரு செடி]; tikil < கன். digil பயம், தெ. digulu; tittam உறுதியாக < தெ. dittamu, கன். ditṭa; titti சன்னல் < தெ. கன். didḍi; turavu நீர்ப்பாசனம், < தெ. doruvu; tu:lam தூண் < தெ. tu:lamu, கன். du:la; tu:ru கெட்ட செய்தி < தெ. கன். du:ru [மலை. du:ru - வில் உள்ள d-வைப் பாதுகாத்து வருகிறது]; toṇḍaṇ திருடன் < தெ. doṇḍa; totti மூடி < தெ. கன். doḍḍi; toppai தொந்தி < தெ. doḍḍa; tonnai பனை, தென்னை ஓலைகளால் ஆன கோப்பை < கன். donne; தெ. donna; to:cai தோசை < தெ. கன். do:se [மலை. do:sa]; paṭṭa:ni < கன். துளு. baṭa:ṇi பட்டாணிக் கடலை; pa:ku அழகு, நேர்த்தி < தெ. ba:gu; pa:ṇai பாணை < தெ. ba:na, கன். ba:ne [சம. bha:jana?]; pigi இறுக்கமாக இரு < தெ. கன். bigi; puṭṭi-சீசா-பாட்டில் > தெ. கன். buḍḍi; pi:tu வறண்ட நிலம் < தெ. கன். bi:ḍu; pu:ṭṭakam ஒளிப்பது, மறைப்பது < தெ. bu:ṭakamu, கன். bu:ṭaka; pokkaṇam பணப்பை < தெ. bokkaṇamu, கன். bokkaṇa; pokkai துளை < தெ. bokka, கன். bokke; poccai தொப்பை, தொந்தி < தெ. bojja, கன். bojje; potṭu திலகம் < தெ. கன். botṭu; ponti உடல் < தெ. கன்.

bondi [cf. பரிஜி, பிராகிருதம். bondi]; pommai வினையாட்டுப் பொம்மை < தெ. bomma, கன். bombe; po:n பொறி < தெ. கன். bo:nu

தமிழில் கடன் கோடல் முறையில் நுழைந்த சொற்களில் மூல b ஒலி ஒலிக்கப்படுகின்ற பொழுது, p, v [ப, வ] ஒலிகள் இரண்டுமே அவற்றில் மாறி ஒலிக்கப்படுதலைக் காணலாம். எ-டு. palappam- / valappam [சிலேட்டில் எழுதப் பயன்படும் மாக்] குச்சி < தெ. balapamu; paṇka:ram/vaṇka:ram - தங்கம் < தெ. baṅga:ramu; paṇṭi/vaṇṭi-வண்டி < தெ. கன். baṇḍi; pacalai/vacalai - ஒரு வகைக் கொடி < கன். basale; pi:kam/vi:kam < தெ. bi:gamu கன். bi:ga - பூட்டு.

III

கன்னட தெலுங்கு மொழிகள் வல்லொலிப்பு முறையில் ஒத்து வராமல்குரிய எடுத்துக் காட்டுகள் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் உள்ளன. அவை மெல்லொலியின் தொன்மைக்குரிய எடுத்துக் காட்டுகள் என்று இயல்பாக ஒதுக்கிவிட வேண்டும். கன்னட மொழி வல்லொலி பெற்றும் தெலுங்கு மொழி மெல்லொலி பெற்றும் வருதற்குரிய எடுத்துக் காட்டுகளாவன: கன். garuvali காற்று தெ. karuvali; கன். giḍa, giḍu மரம், தெ. ceṭṭu, தமிழ். மலை. ceṭṭi கன்னடத்திலுங்கூட ceṭṭu என்று உண்டு; கன். giṇi, giṇi கிளி, தமிழ். kili, killai என்றும் உண்டு, தெ. ciluka; கன். guḍi முனை, நுனி, கொடி, தெ. koḍi, தமிழ். koṭi, கன்னடத்திலும் kuḍi என்று உண்டு; கன். gedalu வெள்ளை எறும்பு, தமிழ். citalai, தெ. ceda; கன். jinugu மழைத் தூறல் தூவு, தெ. cinuku; கன். jimmaṇḍe ஒரு சிள்வண்டு, cimmaṇḍe என்றும் உண்டு, தெ. cimmaṭa; கன். jilli மண்பாணியில் உள்ள துளை, தெ. தமிழ். cilli, தமிழில் illi என்றும் உண்டு; கன். je:nu தேன், te:nu என்றும் உண்டு, தெ. te:ne, தமிழ். மலை. te:n; கன். jollu எச்சில், தெ. collu, jollu என்றும் உண்டு. சிலவற்றில் கன்னடத்திலேயே வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம் உண்டு. எ-டு: te:nu என்றும் je:nu என்றும் தேனைக் குறிக்கச் சொற்கள் உண்டு. இம்மாதிரியான சொற்களில் வல்லொலி துணைநிலையாக வந்ததைக் காட்டுதற்கு மேலும் பல எடுத்துக் காட்டுகள் உள்ளன.

இரண்டாவதாக, தெலுங்குமொழி வல்லொளி பெற்றுள்ள சொற்களில் கன்னடமொழி மெல்லொளி பெற்றுள்ளது. எடு: தமிழ். kalutai கழுதை, கன். kalte, தெ. ga:ḍḍia; தமிழ். ka:tal காதல், கன். ka:dal, தெ. ga:dili; தமிழ். kuṭai குடை, கன். koḍe, தெ. goḍḍugu; கன். kunni மிருகங்களின் குட்டி, தெ. gunna, ku:nna என்றும் உண்டு; தமிழ். kuruṭu குருடு, கன். kuruḍu, தெ. g(r)uḍḍi; தமிழ். kuli குழி, கன். kuli, தெ. g(r)oyyi; தமிழ். ko:vaṇam கோவணம், கன். ko:vaṇa, தெ. go:vaṇamu, சம. kaupi:na; தமிழ். caṇal சணல், caṇappu, கன். saṇabu, தெ. janumu, சம. śaṇa; தமிழ். ce:ri, சேரி, கன். ke:ri, தெ. ge:ri; தமிழ். koṛi ஆடு, கன். kuri, தெ. gorre.

ஐயப்பாடாயுள்ள சில சொற்கள் வடமொழியில் மெல்லொளியில் தொடங்குகின்றன. வடமொழி இவற்றிற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து வழங்குவது உண்மையாகும்.

தமிழ் kaṇci கஞ்சி, தெ. துஞ. கன். gaṇji, சம. ka:ṇcika [கடன்]; ka:ṇjika [suṣr.], ka:ṇji; [கடன்], ka:ṇji:ka [கடன்]; தமிழ். kuṭi வீடு, குடிசை, கன். தெ. guṭi, சம. kuṭi[EP.]; தமிழ். kuṇṭu ஆழம், வெற்றிடம், பள்ளம், குளம், kuṭṭam என்பதும் இதே பொருள்களில் வழங்குகின்றது, cf. kuṭi பள்ளம், கன். kuṇṭe பள்ளம், குளம், guṇḍa, guṇḍi என்றும் உண்டு, cf. kuli, kuṇi, தெ. kuṇḍa, guṇḍa என்றும் உண்டு, பள்ளம் துளை, சம. kuṇḍa நெருப்புக்குழி; தமிழ். ca:ṭi பாணை, தெ. துஞ. கன். ja:ḍi, பாணி. ca:ṭi; தமிழ். கன். palli, பல்லி, தெ. balli, சம. palli; தெ. கன். guṭju குள்ளம், சம. kubja, பர்ஸி, பிராகிருதம், khujja, கன்னட kurucu என்ற சொல்லால் வழங்கப்படும் ஒரு பழைய வடிவம், தெ. kuruca குள்ளம் < திராவிட மொழியில் உள்ள kuru குறுகிய; cf. மேலே குறிப்பிட்ட சணல் முதலியனவும், கோவணம் முதலியனவும் இவ்வாறே.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டவை சமக்கிருத மொழியில் நுழைந்த திராவிடமொழிச் சொற்கள் எனலாம். ஆனால் இந்த உறவுமுறை பற்றிய கருத்து எதுவாக இருந்தாலும், தெலுங்கு கன்னட மொழிகள் சொல் முதலில், மெல்லொளிக்கு முன்னுரிமையும், வல்லொ

லிக்கு இரண்டாந் தகுதியும் பெற்றிருப்பதில் சமக்கிருத மொழி ஒரு பயனுள்ள தேவையான சான்றாகத் திகழ்கிறது.

தெலுங்கு கன்னட மொழிச் சொற்களில் வல்லொலி அடிப்படையானது அல்ல; பின்னால்தான் வந்த துணைநிலை ஒலிப்பு முறையே என்பதற்குத் தற்பவ முறையில் மேற்படி மொழிகளில் நுழைந்த ஏராளமான சொற்களை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் காட்டலாம்:—
 தெ. gajjuramu பேரிச்ச மரம் < சம. kharju:ra; தெ. gamburamu கற்பூரம் < சம. ka:ru:ra; தெ. கன். ga:ju கண்ணாடி < சம. ka:ca
 தெ. கன். guddali உழவாரம், களைக்கொட்டு < சம. kudda:la; தெ. ge:dagi, ge:daṅgi, "pondanus odoratissimus" < சம. ke:taka; தெ. கன். ge:li கிண்டல் < சம. ke:li; தெ. godḍali கோடாலி < சம. kuṭha:ra; இதில், கன். koḍali-ல் உள்ள k ஒலி சம. k ஒலியுடன் ஒத்துவருகிறது. தெ. கன். banti வரிசை < சம. baṅkti; தெ. go:da, கன். goḍe சுவர், cf. சம. kuḍya — இவற்றிற்கிடையேயுள்ள உறவு சரியாகத் தெளிவாகவில்லை. தெ. gajji அரிப்பு, cf. சம. kacchu; கன். gaṇṭalu தொண்டை, cf. சம. kaṇṭha; தெ. balla பலகை, cf. சம. phalaka; தெ. baṭṭa, கன். baṭṭe துணி, துணிகள், இவை vastra என்பதிலிருந்து தற்பவ முறையில் மாறிய சொற்கள் என்று கருதப்படுகின்றன. ஆனால் அவை paṭṭa என்பதிலிருந்து தோன்றியவைகளாக இருக்கலாம். அப்படியானால், இவை இப்பிரிவில் அடங்கும் சொற்களோடு சேர்த்துக் கொள்ளப்படலாம்.

மேலும் தனிப்பட்ட நிலையில் தெலுங்கும் கன்னடமும் வல்லொலியா மெல்லொலியா என்று கருதுதற்குத் தயக்கமாயுள்ள சொற்களையும் கொண்டுள்ளன. தெலுங்கு மொழிக்குரிய எடுத்துக்காட்டு:— தெ. korije குளம்பு, gorije என்றும் gorise என்றும் வழக்கில் உண்டு; கன். gorasu, gorise தமிழ். kuraccai, kuracu [ஒருக்கால், கடன் வாங்கப்பட்டதாக இருக்கலாம்]. cf. சம. khura; தெ. galla, / kaḷla சளி; தெ. gaḍucu / kaḍucu கடந்தபோ, நேரத்தை. தெ. gaṇupu/kaṇupu கைமுட்டி, கணக்கால், மூங்கில் கணு, முதலியன. கன். gaṇaḷ, gaṇike, தமிழ். kaṇu; guṇṭa/kuṇṭa பள்ளம். [மேலே கூறப்பட்டது]; collu/jollu எச்சில், கன். jollu, தமிழ். collu; dinne குன்று, மேடை, tinne என்றும் உண்டு,

கன். dippe, dinna, தமிழ். tiṇṇai; do:gu / to:gu ஈரமாகு, தமிழ். to:y, கன். to:, சம. to:ya நீர் [கடன் சொல் < திராவிட மொழி]; begguru/pegguru கொக்கு போன்ற பறவை, நாரை.

இம்மாதிரியான தடுமாற்றம் தெலுங்கு மொழியைவிட கன்னட மொழியில் நிறையப் பழக்கத்தில் உண்டு. கன். kampu நறுமணம், gampu என்றும் வழக்கில் உண்டு, cf. gabbu, garbu, தெ. gampu, gabbu, gammu, தமிழ். cf. kamal; கன். giṭṭu பெறப் படுவது, ஒன்றை ஒன்றுடன் நெருக்கமாகப் பொருத்துவது, gi:ṭu, kiṭṭu என்றும் வழக்கில் உண்டு, cf. kiḍu, தெ. giṭṭu பொருந்து, இணங்கு, சேர், kiṭṭu அணுகு, அருகில் இழு, தமிழ். kiṭṭu; கன். gi:ru கீறு. gi:ju, gi:ku, ki.ru; என்றும் உண்டு, தெ. gi:ku, gi:cu, gi:ru, தமிழ். ki:ru; கன். guṭṭu பற்றுக்கோடு, பொறுப்பா னவர், ku:cu என்ற வழக்கும் உண்டு, தெ. kuruca, guṇṇa; guṭuku வளைகுடா, kuṭuku என்ற வழக்கும் உண்டு, தெ. guṭuku; guḍi, kuḍi, வட்டம். தெ. guḍi; guḍi, kuḍi புள்ளி, கொடி, தெ. koḍi, தமிழ். koṭi; guṇṇa, gu:ṇa, gu:ṇṇa, ku:ṇa முனை. தெ. gu:ṇamu; guḍi குதி, cf. kuduku, தமிழ். kuti; கன். guddu, gurdu = தெ. guddu, gruddu - இந்த எடுத்துக்காட்டு, தமிழ். கன். kuttu, kottu-அடி என்பவனற்றோடு மிகவும் மாறுபட்டது என்று குறிக்கப்பட நேரிடலாம்; கன். gummu கும்மு=kummu; கன். gu:nu கூன்; ku:n, ku:nu என்ற வழக்குகளும் உண்டு. தமிழ். ku:n, தெ. gu:nu; கன். geḍe தொடுதல், இணை, கன். kiḍu-விலிருந்து தோன்றியது, cf. தமிழ். kiṭai; கன். geṇe, geḷe ஒன்றியம், kele என்ற வழக்கும் உண்டு; கன். geras/kerase தட்டையான மூங்கில் கூடை; கன். gere ஒரு கீறல், kere கீறு, தெ. sera; கன். ke:r / ge:r ஒருவகை மரம். [The marking nut tree], தமிழ். ce:r, தெ. சிறிது பிறழ்நிலையில் ji:ḍi என வழங்கப் படுவது, இந்த வேறுபாடு இந்தச் சொல் வேற்றுமொழிச் சொல்லாக இருக்கலாம் என்று காட்டுகிறது; கன். goṭṭa / koṭṭa ஒரு மூங்கில் குழாய், தெ. goṭṭamu; goṇḍe உச்சி, குஞ்சம் (கொண்டை), koṇḍe என்ற வழக்கும் உண்டு, தெ. koṇḍe, தமிழ். koṇṭai [கடன் வாங்கப்பட்ட சொல்]; gorappa / korappa குதிரைச் சீப்பு, தெ. korapamu / gorapamu, தமிழ். kurappam [கடன் வாங்கப் பட்ட சொல் (க. சொ.)]

சொல் முதலில் j-வருமிடங்களில் S, C-இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று அல்லது t-மாறி ஒலிக்கின்றது. எ-டு:- jajju / Caccu பிழி; jane முட்டையின் மஞ்சள் கரு, tane, tene, sene என்ற வழக்காறுகளும் உண்டு, தெ. Cene, jene, jane, தமிழ். Cinai; jaragu வழக்கு, சாய், சரி, saraku என்றும் வழங்கப்படும், தெ. jarugu, cf. கன். sari நகர், வழக்கு, தமிழ். cari, தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் ja:ru என்றும் தமிழில் ca:ru என்றும் உண்டு; கன். ja:ga / ca:ga பச்சை நிறம். கன். ja:lige / sa:lige துணி, உடுப்பு, cf. சம. śa:taka; jitti / citte வெட்டுக்கிளி; கன். ji:ru / ci:ru சீறுதல், gi:ru என்ற வழக்கும் உண்டு. கன். cuṅgu தலையில் கட்டும் துணியின் தொங்கும் முனை, juṅgu என்ற வழக்கும் உண்டு, தெ. cuṅgu / ceṅgu, தமிழ். cuṅgu [க.சொ.]; கன். ju:paru / tu'paru மழைத்தூறல், கன். je:nu / te:nu தேன், தெ. te:ne, தமிழ். te:n; joṇḍiga / toṇḍaṅgi கரப்பான் பூச்சி; கன். jo:ba ஒரு சோம்பேறி மனிதன், jo:nu உணர்ச்சியற்றதன்மை, தமிழ். co:mbu வெறுமனே இரு, தெ. so:ma:ri சோம்பலுள்ள ஆள், கன். so:ma:ri, தெ. sommu மயக்கம், உணர்ச்சியற்றதன்மை, கன். jo:ru நீர்பாய்தல், வழிதல், so:ru என்றவழக்கும் உண்டு, தமிழ். eo:ru; கன். daḍi / taḍi கழி, தடி, தமிழ். taḍi; கன். daṇi தணித் தல், களைப்பாக இருத்தல் - taṇi குளிர்ச்சியாக மாறு, தாகம் தணித் தல் < தமிழ். கன். taṇ-குளிர்ச்சி; கன். taddu / daddu கொக்கிப் புழு = சம. dadru; கன். diḍḍu மேடு, tittu என்ற வழக்கும் உண்டு, தமிழ். tittai தெ. tittā; bacca / pacca பச்சை நிறம்; கன். buṭṭi / puṭṭi கூடை; bu:ci / pu:ci புழு.

இம்மாதிரியான வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றத்தை மதிப்பிடு தற்கு மிகுதியும் விளக்கமான ஆராய்ச்சி தேவைப்படுகிறது. இந்த வேறுபாடு எந்த அளவிற்கு வட்டாரமொழி வேறுபாடு களுடன் உறவுடையது என்றும், இனி எந்த அளவிற்குச் சில சொற்கள் மற்றசொற்களைவிடப் பழைமையானவை என்றும் நாம் அறிந்துகொள்ள முயலுதல்வேண்டும். இருந்தபோதிலும், இம் முயற்சி இல்லாமலேயே, போதுமான எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து வல்லொலி பின்னர் எழுந்த துணைநிலை ஒலிப்புமுறை என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது. எ-டு. தெ. do:gu & to:gu கரமாகு, தமிழ்.

to:y, கன். to'; சம. க. சொ. to:ya நீர்; இங்கு கன்னடச் சொல்லும் சமக்கிருத மொழியில் முன்னரே கடன் வாங்கப்பட்ட சொல்லும் மாற்றுச் சொல்லான to:gu என்பதனோடு ஒத்துள்ளன. இச்சொல்லே மற்ற சொற்களைவிட மிகுதியும் ஏற்புடைத்து என்பதற்குச் சிறந்த சான்றாக உள்ளது. அல்லது கன். guḍi புள்ளி, கொடி & kuḍi என்பனவற்றை மீண்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே, தெ. koḍi கன்னடமொழியின் மாற்றுவடிவமான kuḍi என்பதனோடு k-ஒலியில் துணையாக நிற்கிறது. இதனை மறுக்க மிகமிக வலிவான காரணங்களைத் தேடியாகவேண்டும். அம்மாதிரியான காரணங்களும் கிடைக்கப்போவதில்லை. இதனைப்போலவே, கன். je:nu & te:nu தேன், தெ. te:ne, தமிழ். te:ṇ, போன்றனவும் பிறவும் உள்ளன. அல்லது ஒரு சொல்லிருந்து ஆக்கப்பட்ட சொல் வல்லொலியையும், எந்தச் சொல்லிருந்து ஆக்கப்பட்டதோ அந்தச் சொல் மெல்லொலியையும் பெற்றிருக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, daṇi, taṇi என்ற இரண்டு வடிவங்களை நாம் பெற்றுள்ளோம். இவை taṇ-குளிரீச்சி என்ற சொல்லிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டவை taṇ-என்பதில் உள்ள t-மெல்லொலி ஆகும். கன். geḍe, kiḍu என்பதிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டது. kiḍu எப்பொழுதுமே k-என்ற மெல்லொலியில்தான் தொடங்குகிறது. இம்மாதிரியான பெரும்பான்மைச் சொற்களில் வல்லொலி துணைநிலை ஒலிப்புமுறையில் தான் உள்ளது என்ற உண்மை, வல்லொலி மெல்லொலிச் சொற்கள் ஒரே சீரான சமநிலையில் பகுக்கப்பட்டால், அங்கும் மெல்லொலிச் சொற்கள்தான் அடிப்படைபானவை என்ற கொள்கையை அரண் செய்கிறது.

IV

தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் வல்லொலிக்கான சான்றுகளாக முன்னைய தலைப்புகளில் தேவையான எடுத்துக்காட்டுகள் தரப்பட்டன. சமக்கிருத மொழிச்சொல், சொல் முதலில் வல்லொலியைப் பெற்றிருந்தால், அதனை ஏற்கின்ற மற்றைய மொழியில் அவ்வொலி, சமக்கிருத வல்லொலியின் மாற்றொலியாக மாறுகின்றது; அல்லது ஒரு சொல்லிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட மற்ற சொல், முதலொலியை வல்லொலியாகப் பெற்றிருந்தால், எதிலிருந்து தோன்றியதோ அந்த மூலச்சொல் வல்லொலியைப் பெற்றிருக்காது. இதற்கு

மேலே பல எடுத்துக்காட்டுகளைத் தந்தோம்; அவற்றையே மீண்டும் இங்கே குறிப்பிடத்தேவையில்லை; வேறுசில எடுத்துக் காட்டுகளை இங்கே தரலாம். தெ. bebbuli < புலி perum-puli இலக்கிய வழக்கு “பெரும் புல்.” peru- பெரிய என்ற சொல்லில் உள்ள p-பெரும்பாலும் எல்லா மொழிகளிலுமே உள்ளது. [தெ. pedda]; இரண்டு கூட்டுச்சொற்கள் என்ற நிலைமாறி, ஒரே சொல் என்று மயங்கும்படியாகப் perumpuli என்ற சொல் bebbuli எனத் திரிந்துள்ளது; இதே மாதிரிதான் ஒருவகைக் கொடிய காட்டுக்கோழி என்ற பொருள்படும் beggo:ḍi என்ற சொல்லும். மேலே குறிப்பிட்டதைப்போன்றே ர ஒன்யும் அடுத்து வருகின்ற மெய்யொலியோடு ஓரினமாக்கப்பட்டு வல்லொலி முதலொலியாக ஒலிக்கப்படுதற்கு நிறைய எடுத்துக்காட்டுகளைத் தரலாம். தெ- diddu சரிசெய், கன். tiddu, tirdu, தமிழ். tiruttu, தமிழ். tiru-வினிருந்து தோன்றியது; தெ. ḡ (r) uḍḍi குருடு, கன். kuruḍi, kuḍḍi, தமிழ். kuruṭan; தெ. கன். gujju குள்ளம், kuru-குள்ளமான என்பதிலிருந்து தோன்றியதாக இருந்தால்; சம. kubja, M. I. khuja திராவிட மொழியிலிருந்து ஒருக்கால் கடன் வாங்கப்பட்டதாக இருக்கலாம்; கன். gubbi ஒருசிறிய பறவை, தமிழ். kuruvi; கன். gajjuga அவரைபோன்ற பருப்புவகை, தமிழ். kalarci [kalal, kalaṅku என்ற வழக்காறுகளும் உண்டு.], தெ. gacca. இருப்பினும், மாறுபட்ட எடுத்துக்காட்டுகளினால் ஒரு விதியை உருவாக்க இயலாது; கன்னடத்தில் மேலே சுட்டிய tiddu, kuḍḍi போல்வனவும், பிறவும். தெலுங்கில் எடுத்துக்காட்டாக pedda ‘பெரிய’, [<*perda].

இரு கன்னட வினைச் சொற்களில் வல்லொலி அடிப்படையானது அல்ல என்பதற்கு மிகவும் வேறுபட்ட காரணம் உண்டு. gey செய் என்ற சொல் key என்றும் நிற்கிறது, geyme செய்கை என்ற சொல் keyme என்று நிற்பதையும் நோக்குக. இங்கே, வல்லொலிக்குக் காரணம் இந்தச் சொல் ஒரு துணைவினையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதே என்பது தெளிவாகிறது. அவ்வாறு பயன்படுத்தப்படும்பொழுது, கூட்டுச் சொல்லில், இரண்டாவது சொல்லின் முதலொலியாக, இந்தச் சொல்லின் முதலுலி கருதப்படுகின்றது. இக்கொள்கை, தெ. கன். guṛi குறி, நோக்கம், இலக்கு தெ.

தெ. gurĩcu நோக்கமாயிரு, கன்னடத்திலும் kuri, நோக்கம், நோக்கமாயிரு, தமிழ். kuri - என்பனவற்றிற்கும் பொருந்தும். இந்த வினைச்சொல்லின் வேற்றுமை உருபேற்று திரிதலில்லாத இறந்த கால வினையெச்சம், அடிக்கடி பின்னுருபு போலப் பயன்படுத்தப் படுவதால், இதில் வல்லொலி வந்தது. தமிழ். kurittu, தெ. gurĩci, முதலியன, பொருள்: "ஒன்றோடொன்றிற்குரிய தொடர்பு, ஒன்றைப்பற்றிய". இவ்வாறு அடிக்கடி இச்சொல் பயன்படுத்தப் படுவதால் வேறுசில சொற்களிலும் வல்லொலி புக ஏதுவாயிற்று, இங்கு வல்லொலி புகுந்ததற்கான காரணத்தை நியாயப்படுத்தியதைப் போல மற்ற பிற சொற்களில் வல்லொலி புகுந்ததற்குச் சந்தி இலக்கணத்தைக்கொண்டு ஒழுங்குபடுத்த முடியாது.

தெலுங்கில் go:ru நகத்தைக் குறிக்கும். இச்சொல்லில் உள்ள முதலொலியாகிய g—, தமிழ் கன்னட மொழிகளில் முறையே ukir, ugar என்று இருப்பதைப்போல உண்மையிலேயே நடு வொலி ஆகும். தெ. ðigu, digu இழி cf. தமிழ். ili.

முன்னர்க் குறிப்பிட்ட தமிழ். kulai பழக்குலை, கன். gole, தெ. gola, தமிழ். ku:kai ஆந்தை, கன். gu:gi, gu:ge, gu:be, தெ. gu:bi, gu:ba - என்பனவற்றின் கீழ் மதிப்பிடப்பட்டாமல், ஒருசில ஒப்பாய்வுச் சொற்களே உள். இதில், சமக்கிருத மொழி, தெ. கன். மொழிகளில் உள்ள ghu:ka என்ற சொல்லிற்கு ஆதரவாக உள்ளது. சங்கத் தமிழில் ku:kai வழக்கில் இருப்பதாலும், சமக்கிருத மொழியில் இது பின்னர் வந்த கடன் சொல்லாதலாலும், நாம் இதனைத் திராவிட மொழிக்கே உரியது என்றும், சமக்கிருத மொழியில் புகுந்த கடன்சொல் என்றும் குறிக்கலாம். தமிழ். ku:tu குருவிக்கூடு, தெ. கன். துளு. gu:du, இது, சேகரி, ஒன்றுகூடு என்ற பொருளில் உள்ள தமிழ். ku:tu, கன். தெ. ku:du என்ற சொல்லிலிருந்து வந்திருக்குமேயானால், வினைச்சொல்லில் k - என்ற மெல்லொலியே இந்த மூன்று மொழிகளிலும் தொடங்குவதால் பெயர்ச்சொல்லில் உள்ள முதலொலி g - உறுதியாகத்துணைதிகை ஒலிப்புமுறைதான். தமிழ். ca:ṇ சாண் அளவு, அளவையில் 9 அங்குலம், தெ. ja:na அல்லது je:na, கன். ge:n. இந்தச் சொல் சங்கத்தமிழில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கன். தெ. jalli மத்து, குஞ்சம், கன்னடத்தில் jhalli என்றும் உண்டு. தமிழில் calli

என்ற சொல் மணிமேகலையில் உண்டு. ஆனால் இது முன்னரேயே கடன் வாங்கப்பட்ட சொல்லாக இருக்கலாம்.

தொல் திராவிட மொழியில் மெல்லொலி சொல்முதலில் இருந்தது என்பதை நிறுவுவதற்கு ஒழுங்கான ஒப்பீட்டுச் சொற்கள் எண்ணிக்கையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு இருந்தன என்பதை விளக்குவது அவசியமாகிறது. இம்மாதிரியான ஒப்பீட்டுச் சொற்களில் சொல் முதலில் வல்லொலியைப் புலப்படுத்துவதில் தெ. கன். மொழிகள் ஒன்றுபட்டுள்ளன. பல பொதுச் சொற்களிலும் வேர்ச் சொற்களிலும் இம்மாதிரியான வல்லொலியை இயல்பாகவே நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும்; மற்ற திராவிட மொழிகளிலும் இந்த வல்லொலி உண்டா என்று உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதற்கு மாறாக, ஏதாவது ஒரு பொது வினைச்சொல்லாவது இந்த மூன்று மொழிகளிலும் மேலே நாம் எதிர்பார்த்த தன்மைக்கு இணங்கவில்லை என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். [மேலே ஆராயப் பட்ட கன். geɣ, guɾi ஆகிய இரண்டும் இதற்கு விதிவிலக்கு] கன். தெ. மொழிகளில் மெல்லொலியில் தொடங்குகின்ற சொற்கள் மிகுதியான அளவு உண்டு. ஆனால் இவற்றிற்கு இணையான மெல்லொலியில் தொடங்குகின்ற சொற்களைத் தமிழில் காணவே இயலாது. கடன் வாங்கப்பட்ட சொற்கள் என்று தெளிவாகத் தெரிவனவற்றை நீக்கிவிட்டு, தமிழில் உள்ள மற்ற ஒப்பீட்டிற் குகந்த சொற்களை ஆராய்கையில் அவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுவனவாகவும் குழப்பம் தருவனவாகவும் உள்ளன. இவற்றில் பெரும்பான்மைச் சொற்கள் வல்லொலியைத் துணைநிலை ஒலிப்பு முறையாகவே தெளிவான முறையில் கொண்டுள்ளன; என்ன காரணத்தினாலோ ஐயத்திற்கிடமில்லாத எடுத்துக்காட்டுகளைக் காணமுடியவில்லை. மற்ற திராவிட மொழிகளைப் பார்க்கையில் ஒலிப்புத்தடையொலிகளை மிகுதியான அளவில் உண்மையிலேயே அவை கொண்டுள்ளன. ஆனால் இந்தச் சொற்களில் உள்ள எந்த ஒரு கூறும் இவற்றிற்கிணையான தமிழ்ச் சொற்களிலோ அல்லது தெ. கன். மொழிச் சொற்களிலோ இல்லை. பெரும்பான்மையும் அவை ஒன்றோடொன்று மாறுபடுகின்றன.

எனவே, மேலே கண்ட ஆய்வுகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட வேண்டிய முடிவுகளாவன:

திராவிட மொழிகளில் தமிழ்மொழி மட்டுமே வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றக்கூறுபாடுகளில் தன் தாய்மொழியாகிய தொல் திராவிடமொழியைப் புலப்படுத்துகிறது. தொல் திராவிட மொழிச் சொற்களில் கன். தெ. மொழிகள் தெளிவாகக் காரணம் கண்டறிய வியலாத நிலையில், பெரும்பான்மைச் சொற்களில் வல்லொலியைத் துணைநிலை ஒலிப்புழுவையாகக் கொண்டுள்ளன. அதே நேரத்தில் இம்மொழிகளில் ஒலிப்புத் தடையொலி முதலில் தொடங்குகின்ற பெரும்பான்மையான சொற்கள் திராவிட மொழிகளுக்கப்பாற்பட்ட புறச்சூழலில் தோன்றியவை. இத்தன்மைகளைக் கண்டறியவும், மெல்லொலியில் தொடங்கும் சொற்கள் இல்லாமைக்குரிய காரணத்தைக் கண்டறியவும், ஒரு அடித்தள மொழி இருந்திருக்கலாம் என நாம் கருதவேண்டி உள்ளது. இவ்வாறுகத் தெலுங்கு, கன்னட மொழியைவிட மிகப்பெரிய அளவில் மாறிவிட்டது. வட திராவிட மொழிகளில் புறமொழிக் கூறுகள் மிகமிக அதிகம். இம் மொழிகளில் உள்ள சொற்களில் உண்மையான திராவிட மொழிக் கூறுகள் குறைந்து விட்டன என்று கருதப்படுகிறது. பிராகுயி மொழியைத்தவிர, ஏனைய வடதிராவிட மொழிகளில் இதற்கான காரணம் புலப்படவில்லை.

[இக்கட்டுரை, பேராசிரியர் பரீரோ அவர்களது Collected papers on Dravidian Linguistics [அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு: 1968] என்ற நூலில் உள்ள Notes on "Convertibility of Surds and Sonants" என்ற முதல் கட்டுரையின் தமிழ் மூக்கமாகும்]

மறைந்துவரும் உறவுமுறைச் சொற்கள்

நெல்லை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தென்சிறுப்பேரை என்ற ஊரின்கண் வாழும் பார்ப்பனர்களில் (அய்யங்கார் பிரிவு) அகவையில் முதிர்ந்த முதியோர்கள் பயன்படுத்தும் சில உறவுமுறைச் சொற்கள் காலப்போக்கில் வழக்கிழந்து வருகின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக, பார்ப்பனர் தமிழுக்கே உரிய சிறப்பான சில சொற்களில் அம்மாஞ்சி என்ற உறவுமுறைச் சொல்லும் ஒன்று. இஃது அம்மான் + சேய், மாமன் + மகன் என்ற புணர்ச்சியில் பிறக்கும் சொல்லாகும். இந்த அம்மான் என்ற சொல், ஆண்டமான் பொன்னமான், நல்லமான், குஞ்சமான் என்ற உறவுமுறைச் சொற்களின் கூட்டுவடிவங்களிலும் அமையக் காண்கின்றோம். ஒரு குடும்பத்தில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட மாமன்மார் இருப்பின், அவர்களில் அகவையில் மூத்தவரை ஆண்டமான் என்றும் அகவையில் குறைந்தவரை குஞ்சமான் என்றும் இடைப்பட்டவர்களை பொன்னமான், நல்லமான் என்றும் வழங்குவர். இவற்றிற்கு இணையான பெண்பாற் சொற்கள் ஆண்டாமி, பொன்னாமி, நல்லாமி, குஞ்சாமி என்பனவாம்.

இதேபோன்று வழக்கிலிருந்து ஒழிந்துவரும் சொற்களில் பூட்டன், ஓட்டன் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் முன்னது பேரனின் மகனையும், பின்னது பேரனின் பேரனையும் குறிக்கும். தாத்தாவின் தந்தையையும் தாத்தாவின் தாத்தாவையும் குறிக்கும் சொற்களும் முறையே பூட்டனார் தாத்தா, ஓட்டனார் தாத்தா என்பவையாம். இவற்றிற்கு இணையான பெண்பாற் சொற்கள் முறையே பூட்டி, ஓட்டி, பூட்டியார் (பாட்டி), ஓட்டியார் (பாட்டி) என்பவையாம்.

அத்தையின் மகளை அத்தங்கார் என்றும் மாமன் மகளை அம்மங்கார் என்றும் பழைய தலைமுறையினர் வழங்கிவர இனிய தலைமுறையினர் அவற்றை முறையே அத்தாச்சி, அம்மக்கா என்று வழங்கிவருகின்றனர்.

தொகுத்தளித்தவர்: கோ. சங்கரநாராயணன்
மொழியியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

மொழியியல் 2, 1. (1978)

பஸ்தர் மாவட்டத்துக் கோண்டிக் கிளைமொழிகள்

ஜி. வி. நடராஜன்
இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனம், மைசூர்

0. முன்னுரை

கோண்டுப் (Gond) பழங்குடியினரில் பெரும்பான்மையோர் மத்தியப் பிரதேசத்திலும், சிறுபான்மையோர் அம்மாநிலத்தை யொட்டிய பிற மாநிலங்களாகிய ஆந்திரப் பிரதேசம், ஒரிஸ்ஸா, மகாராஷ்டிரம் முதலிய மாநிலங்களிலும் வசிக்கின்றனர். கோண்டுப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் மொழி கோண்டி (Gondi) எனப்படும். அது நடுத்திராவிட மொழிகளோடு (Central Dravidian Languages) நெருங்கிய தொடர்புடையது. பட்டாச் சார்யா (1968:336) கோண்டி மொழி மூன்று முக்கிய கிளைமொழிகளைக் கொண்டது என்பர். அவையாவன: (1) மத்தியப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பஸ்தர் மாவட்டத்திலும், அதைச் சேர்ந்த ஒரிஸ்ஸா, மகாராஷ்டிர மாநிலங்களில் வசிக்கும் மரியா-தோர்லா மற்றும் கோயாப் பழங்குடியினரால்

கோண்டிக் கிளைமொழி; (2) மத்தியப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மண்ட்லா, சிந்துவாரா, பைதல், பந்தாரா, துர்க்கு ஆகிய மாவட்டங்களில் வசிக்கும் ராஜ்கோண்டுப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் வட கோண்டிக் கிளைமொழி; (3) இயத்துமால், அதிலாபாத் மாவட்டங்களில் வசிக்கும் ராஜ்கோண்டுப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் மேற்கு கோண்டிக் கிளைமொழி என்பன. இக்கட்டுரை பஸ்தர் மாவட்டத்தில் பேசப்படுகின்ற கோண்டி மொழியின் கிளை மொழிகளைப்பற்றி ஆராய்வதாகும்.

1. தென்பஸ்தர் வடபஸ்தர்க் கிளைமொழிகள்

மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்துப் பஸ்தர் மாவட்டம் அம்மா வட்டத்தில் பாயும் இந்திராவதி நதியினால் இயற்கையாகவே வட பஸ்தர் என்றும் தென் பஸ்தர் என்றும் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. வட பஸ்தரும் தென் பஸ்தரும் நான்கு நான்கு தாலுக்காக்களை உடையன. நாராயண்பூர், கொண்டகிராமம், பானுப்பிரதாப்பூர், காங்கேர் என்பன வடபஸ்தரிலுள்ள தாலுக்காக்கள்; பிஜாபூர், தந்தேவாடா, கொண்டா, கோபால் பட்டணம் ஆகியன தென்பஸ்தரிலுள்ள தாலுக்காக்கள். இந்த இயற்கைப் பிரிவையொட்டிப் பஸ்தர் மாவட்டத்தில் பேசப்படும் கோண்டி மொழியையும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். அம்மாவட்டத்துக் கோண்டுப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் மொழியின் ஒலியனியல் இலக்கணம் ஆகியவற்றுள் காணப்படும் வேறுபாடுகளைக்கொண்டும் வடபஸ்தர் கோண்டி தென்பஸ்தர்க் கோண்டி என இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1.1. ஒலியனியல்

முதலில் வடபஸ்தர்க் கோண்டி தென்பஸ்தர்க் கோண்டி ஆகிய கிளைமொழிகளின் ஒலியனியலில் காணப்படும் சில முக்கிய ஒத்த ஒலியன்களைக் (corresponding phonemes) காண்போம்.

வடபஸ்தர்க் கோண்டி	தென்பஸ்தர்க் கோண்டி
(i) a	→ e
arj	→ erj கரடி
ad	→ ed வெய்யில்

- (ii) u- → o-
und → oṇḍ ஒன்று
- (iii) d- → t-
dossa:na: → tossa:na:d ஊற்றுதல்
do:ha:na: → to:ha:na:d கட்டுதல்
- (iv) k- → ḡ
kudda:r → gudda:r கடப்பாரை
- (v) h- → c-
hurḷa: → curḷa: சிறிய
- (vi) h- → ṭ
harpunḷ → arpunḷ / erpunḷ காலணி
har → ar பாதை, வழி
havo:r → ave:r உப்பு
- (vii) s- → ṣ-
sarvu:r → a:rvu:r ஆறுபேர்
- (viii) தென் பஸ்தர்க் கோண்டியின் மொழிமுதல்
k- என்னும் ஒலியன் வட பஸ்தர்க் கோண்டியின்
நீக்கம் பெறுதல்
kudda: → udda: (நீ) உட்காரு
- (ix) -a- → -e-
kav → kev காது
maṭṭa: → meṭṭa: குன்று, மலை
laya: → leya: கன்னிப் பெண்
layo:r → leyo:r இளைஞன்
- (x) -nd → ṇḍ
und(i) → oṇḍ(i) ஒன்று

(xi)	-r/-l	→	ϕ	
	to:ka:r	→	to:ka:	வால்
	pe:ka:l	→	pe:ka:	சிறுவன்
	ava:l	→	ava:	தாய்

1.2. இலக்கணம்

இதுகாறும், வட பஸ்தர்க் கோண்டியிலும் தென்பஸ்தர்க் கோண்டியிலும் ஒலியனியலில் காணப்படும் சில மாற்றங்களைக் (variations) கண்டோம். இனி இலக்கண அமைப்பில் இவ்விரு கிளை மொழிகளிலும் காணப்பெறும் சில மாற்றங்களைக் காண்போம்.

(i) எண்ணும் முறை

வட பஸ்தர்க் கிளைமொழியில் (அதாவது கொண்டா கிராமம், நாராயண்பூர், காங்கேர், பானுபிரதாப்பூர் தாலுக்காக்களில் பேசப்படும் கோண்டி) ஒன்று முதல் ஆறுவரை எண்ணும் பொழுது,

ondi	ஒன்று
reṇḍ	இரண்டு
mu:ṇḍ	மூன்று
na:lun	நான்கு
haiṇ/aiṇ	ஐந்து
ha:ruṇ	ஆறு

என்று எண்ணப்படுகிறது. ஏழு முதல் பத்து வரையிலான எண்கள் ஆரிய மொழிகளான இந்தி அல்லது ஹல்பி மொழிகளினின்றும் கடன் வாங்கப்பட்டவையாகும்.

sa:tu	ஏழு
a:ṭu	எட்டு
nav	ஒன்பது
dasu	பத்து

ஆனால் தென் பஸ்தர்க் கிளை மொழியில், குறிப்பாகக் கொண்டா வட்டத்திலும், போபால்பட்டணம் வட்டத்திலும் பேசப்

படும் கோண்டியில் ஒன்று முதல் பத்து வரையிலான எண்கள் தென்திராவிட மொழிகளில் உள்ளவாறே காணப்படுகின்றன. ஏழு முதல் பத்து வரையிலான எண்கள் தெலுங்கு மொழியின் இடையிட்டால் (Interference) அமைந்தவையாகும்.

onḍi	ஒன்று
reṇḍ	இரண்டு
mu:ṇḍ	மூன்று
na:luṇ	நான்கு
ayun	ஐந்து
a:ruṇ	ஆறு
e:ruṇ	ஏழு
enmidi	எட்டு
tommidi	ஒன்பது
padi	பத்து

ii) எண்ணுப் பெயர்கள்

கோண்டி மொழியில் மக்கட் பெயர்களுள் ஆண்களைச் சுட்ட வரும் எண்ணுப் பெயர்கள் vo:r அல்லது o:r, vu:r அல்லது u:r என்ற விருதிகளை அடிப்படை எண்களோடு (basic numerals) சேர்ப்பதனால் பெறப்படுகின்றன. ஒன்று முதல் ஆறு வரையிலான எண்களில் மட்டுமே இவ்வழக்கு வட பஸ்தர்க் கோண்டிக் கிளை மொழியில் காணப்படுகிறது.

undi	ஒன்று	oro:vo:r	ஒருவர்
reṇḍ	இரண்டு	iruvo:r	இருவர்
mu:ṇḍ	மூன்று	mu:vo:r	மூவர்
na:luṇ	நான்கு	na:lvu:r	நால்வர்
haiṇ	ஐந்து	haivu:r	ஐவர்
a:ruṇ	ஆறு	a:ruvu:r	அறுவர்

ஏழு முதலான எண்களுடன் ma:ne:r மனிதர் என்ற உருபன் அந்தந்த எண்களோடு சேர்ந்து வருகிறது.

sa:t(u)	ma:ne:r	ஏழு மனிதர்கள்
a:t(u)	ma:ne:r	எட்டு மனிதர்கள்
naV(u)	ma:ne:r	ஒன்பது மனிதர்கள்
ēas(u)	ma:ne:r	பத்து மனிதர்கள்

ஆனால் தென் பஸ்தர்க் கிளைமொழியில் vu:r அல்லது vo:r என்ற உருபன் ஒன்று முதல் ஏழு வரையிலான எண்களுடன் இணைந்து வருகிறது. (வட பஸ்தர்க் கிளைமொழியில் ஒன்று முதல் ஆறு வரையிலான எண்களுடன் மட்டுமே vo:r ~ o:r அல்லது vu:r ~ u:r என்ற விகுதிகள் இணைந்து வருகின்றன.

தோர்லாஇனத்தவ ரால் பேசப்படும் கோண்டி	போபாலப் பட்டணம் கோண்டி	பிஜாபூர் கோண்டி	
oro:r	varo:r	orovo:r	ஒருவர்
iruvu:r	iruvu:r	iruve:r	இருவர்
mu:vu:r	mu:vu:r	mu:vo:r	மூவர்
na:lvu:r	na:lvu:r	na:lvo:r	நால்வர்
aivu:r	aidvu:r	aivo:r	ஐவர்
a:rvu:r	a:rvu:r	a:rvo:r	அறுவர்
e.ɖvu:r	e:du:r	eɖvo:r	எழுவர்

மேற்சொன்ன கிளைமொழிகளில் எட்டுக்கு மேற்பட்ட ஆண் களைக் குறிக்க அந்தந்த எண்களுடன் ma:nsur, ma:nka:l, ma:ni:r என்ற உருபங்கள் சேர்க்கப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றன.

enmidi ma:nsur	enmidi ma:nka:l	enmidi ma:ni:r	எட்டு மனிதர்கள்
tommid ma:nsur	tommid ma:nka:l	tommid ma:ni:r	ஒன்பது மனிதர்கள்
iruvei ma:nsur	iruvei ma:nka:l	iruvei ma:ni:r	இருபது மனிதர்கள்

(iii) தன்மைப் பன்மை

தென் பஸ்தர்க் கிளைமொழியில், குறிப்பாகப் போபால் பட்டணம், கொண்டா வட்டங்களில் பேசப்படும் கோண்டியில் தன்மைப் பன்மையில் பெரும்பாலான திராவிட மொழிகளில் உள்ளது போல் முன்னின்றரை உள்படுத்திய தன்மைப் பன்மை (First person inclusive plural) முன்னின்றரை உள்படுத்தாத தன்மைப் பன்மை (First person exclusive plural) என்ற இருவகை உண்டு.

mana:1 பேசப்படுவோரை உள்படுத்திய தன்மைப் பன்மை

mamma: பேசப்படுவோரை உள்படுத்தாத தன்மைப் பன்மை

ஆனால் வட பஸ்தர்க் கிளைமொழியிலும், தென்பஸ்தர்க் கிளை மொழிகளுள் பிஜாபூர் பகுதியில் பேசப்படும் கிளைமொழியிலும் பேசப்படுவோரை உள்படுத்தாத தன்மைப் பன்மை மட்டுமே வழக்கில் இருக்கிறது.

மாடியா இனத்தவரால் பேசப்படும் கோண்டி, }
ஆந்தால்ட், பானுபிரதாபூர் பகுதிகளில் } ma:t
பேசப்படும் கோண்டி.

டன்டாடி மாடியா இனத்தவரால் பேசப்படும் }
கோண்டி } mommo:

முரியா இனத்தவரால் பேசப்படும் கோண்டி. }
பிஜாபூர் பகுதியில் பேசப்படும் கோண்டி. } mamma:t
mom

(iv) செயவென் எச்சம் (Infinitive)

செயவென் எச்சத்தைக் குறிக்க வடபஸ்தர்க் கோண்டியில் -na: என்ற விருதியும், தென் பஸ்தர்க் கோண்டியில் na:d என்ற விருதியும் வினையடியோடு சேர்ந்து வருகின்றன.

வடபஸ்தர்க் கிளை மொழி தென்பஸ்தர்க் கிளைமொழி

tinda:-na:	tinda:-na:d	தின்ன
uṇḍa:-na:	uṇḍa:-na:d	உண்ண
kiya:-na:	kiya:-na:d	செய்ய
hiya:na:	hiya:-na:d	கொடுக்க

இதுகாறும் ஒலியன், மற்றும் இலக்கணம் ஆகியவற்றில் கண்ட சில முக்கியமான வேறுபாடுகளைக் கொண்டு பஸ்தர் மாவட்டத்தில் பேசப்படும் கோண்டி மொழியானது வடபஸ்தர்க் கோண்டி, தென் பஸ்தர்க் கோண்டி ஆகிய இருபெருங் கிளை மொழிகளை உடையது என்று கூறலாம்.

2. மாடியா

வட பஸ்தர்க் கிளைமொழிகளுள் (மாடியா, மற்றும் முரியாப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் கோண்டி) அபூஜ்மார் மலைப்பகுதிகளில் வசிக்கும் மாடியாப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் கோண்டி மொழியில் (அல்லது அபூஜ்மாடியா) ஒலியனியலில் காரணப்பெறும் சில முக்கிய வேறுபாடுகளைக் கொண்டு அப் பேச்சு மொழியை ஒரு தனிக் கிளைமொழி என்றே சொல்லலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, பிற வட பஸ்தர்ப் பகுதிகளில் பேசப்படும் கோண்டியின் மொழியிறுதியில் வரும் 'ர' கரம் மாடியாக் கிளை மொழியில் 'x' (voiced glottal fricative) என்று உச்சரிக்கப் படுகிறது.

மாடியா	மற்ற கோண்டி	
e:x	e:r	தண்ணீர்
vo:x	vo:r	அவர்கள்
ni:x	ni:r	நீறு, சாம்பல்
uma:x	uma:r	சும்மாடு
musux	musur	மழை
to:ka:x	to:ka:r	வால்

மாடியா நீங்கலான ஏனைய வட பஸ்தர்க் கோண்டிக் கிளை மொழிகளில் வழங்கும் ஒலியனான மொழிமுதல் 'h' மாடியாக் கிளை மொழியில் நீக்கம் பெறுகிறது அல்லது உச்சரிக்கப்படுவதில்லை.

ho:n	o:n	சினம்
ha:ru:n	a:ru:n	ஆறு (எண்)
ha:rvu:r	a:rvu:x	ஆறுபேர்
hi:r	i:x	அடிவேர்

3. தோர்லி

மேலும், தென்பஸ்தர்க் கோண்டியில், கொண்டர் வட்டத்தில் வாழும் தோர்லாப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் கோண்டி அல்லது தோர்லியை ஒரு தனிப்பட்ட கிளைமொழி என்றே கருதலாம். அக்கிளைமொழியில் காணப்படும் சில மொழியியற் கூறுகள் இக்கருத்துக்குத் துணைபுரிகின்றன.

i) திராவிட மொழியியலார், திராவிட மொழிகளில் பெயரடைகள் ஆரிய மொழிகளில் உள்ளதுபோல் விசுவதிகளை ஏலாமை, திராவிட மொழிகளை ஆரிய மொழிகளின்றும் பிரித்துக் காட்டும் தனிப் பண்புகளில் (distinguishing features) ஒன்று என்பர் (காண்க. பி.எஸ். சுப்பிரமணியம்: 1972). ஆனால் மத்தியப் பிரதேசத்தில் பேச்சு வழக்கிலுள்ள கோண்டி மொழி இதற்கு ஒரு விதிவிலக்கு. இம் மொழியில் பெயரடைகள் அவை தழுவும் பெயர்களுக்கு ஏற்ப (பன்மை) விசுவதிகளை ஏற்கின்றன (விளக்கத்திற்குக் காண்க ஜி.வி. நடராஜன் : 1977).

எ-டு

மாடியாக் கிளைமொழி

<i>bariya lo:n</i>	பெரிய வீடு
<i>bariya:n lo:hk</i>	பெரிய(வைகள்) வீடுகள்
<i>haja:l pe:ka:l</i>	பெரிய பையன்
<i>hajo:r pe:ko:r</i>	பெரிய(வர்கள்) பையன்கள்

மேற்கண்டவாறு, பெயரடைகளைப் போன்றே, கோண்டி மொழியில் ஆறும் வேற்றுமை ஏற்ற மாற்றுப்பெயர்களும் (genitive pronouns) அவற்றைத் தொடர்ந்து வரும் பன்மைப் பெயர்களுக்கு ஏற்ற (பன்மை) விசுவதிகளை ஏற்கின்றன.

<i>na:va: kay</i>	எனது கை
<i>na:va:n kayk</i>	எனது கைகள்
<i>na:va: miya:r</i>	எனது மகள்
<i>na:va:n miya:sk</i>	எனது மகள்கள்
<i>na:va pe:ka:l</i>	எனது பையன்

na:vo:r peko:r	எனது பையன்கள்
ta:na: pe:ka:l	அவளுடைய பையன்
ta:no:r pe:ko:r	அவளுடைய பையன்கள்

மத்தியப் பிரதேசத்தில் பேசப்படும் பெரும்பாலான கோண்டிக் கிளைமொழிகளில் காணப்படும் இச்சிறப்பியல்பு (அதாவது பெயரடைகளும், மாற்றுப் பெயர்களும் தம்மைத் தொடர்ந்து வரும் பன்மைப் பெயர்களுக்கு ஏற்பப் பன்மை விகுதிகளை ஏற்றல்) கொண்டா வட்டத்தில் வாழும் தோர்லாப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் தோர்லிக் கிளைமொழியில் இல்லை.

ii) மேலும், முவிடப் பெயர்களில் படர்க்கையைக் குறிக்க தோர்லியில் காணப்படும் உருபன்கள் மற்ற தென் பஸ்தர்க் கிளைமொழியில் காணப்படும் உருபன்களோடு ஒத்திருக்கவில்லை.

தோர்லி பிற தென்பஸ்தர்க் கோண்டிக் கிளைமொழிகள்

vo:nɔ̃~vu:nɔ̃	vo:r~o:r	அவன் (சேய்மை)
vi:nɔ̃~i:nɔ̃	ve:r~e:r	இவன் (அண்மை)
vu:r~u:r	vo:rlɔ:r~o:rlɔ:r	அவர்கள் (சேய்மை)
vi:r~i:r	ve:rlɔ:r~e:rlɔ:r	இவர்கள் (அண்மை)

மேலே காட்டியபடி தோர்லியில் காணப்படும் சில மொழியியற் கூறுகளைக் கொண்டு தோர்லி, மற்ற தென்பஸ்தர்க் கிளைமொழியினின்றும் வேறுபட்ட ஒரு தனிக் கிளைமொழி என்று கருத இடமிருக்கிறது.

(iii) அடுத்து, தோர்லி பேசப்படும் கொண்டா வட்டம் ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் எல்லையில் இருக்கிறது. கொண்டா வட்டமும், ஆந்திரத்தைச் சேர்ந்த கம்மம் மாவட்டமும் அடுத்தடுத்து இருக்கின்றன. தோர்லி இனத்தவருள் பெரும்பாலோர் தெலுங்கு மொழியை நன்றாகப் பேசுகிறார்கள். எனவே, தோர்லியில் தெலுங்கு மொழியின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. இதற்குச் சான்றாக தோர்லியின் எண்ணும் முறையைச் சொல்லலாம். தெலுங்கு மொழியில் மேலே நாம் கண்ட மொழிக் கூறுகள்

இல்லையாதலால் அம்மொழியின் செல்வாக்கு மிகுந்துள்ள தோர்லி மொழியில்கூட அம்மொழிக் கூறுகள் இடம்பெருமல் போயிருக்கலாம்.

4. முடிவுரை

இக்கட்டுரையிலிருந்து மத்தியப் பிரதேசத்து பஸ்தர் மாவட்டத்தில் பேசப்படும் கோண்டி மொழி, வடபஸ்தர்க் கோண்டி தென்பஸ்தர்க் கோண்டி என்ற இருபெருங் கிளைமொழிகளைக் கொண்டது எனவும், வடபஸ்தர்க் கிளைமொழிகளுள் அபூஜ்மார் மலைப்பகுதிகளில் வாழும் மாடியாப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் (அபூஜ்) மாடியாவை ஒரு தனிக் கிளைமொழியாகவும், தென்பஸ்தர்க் கிளைமொழிகளுள் கொண்டா வட்டத்தில் வாழும் தோர்லாப் பழங்குடியினரால் பேசப்படும் தோர்லியை ஒரு தனிக் கிளைமொழியாகவும் கருதலாம் எனவும் நாம் தெரிந்துகொண்டோம்.

துணை நூல்கள்

- Bhatthcarya, S. 1968. "Muria Morphology", *Bulletin of the Anthropological Survey of India*, 17, 3.
- Natarajan, G. V. 1977. "Adjectival Concord in Gondi", *Indian Linguistics*, 38, 3.
- Subrahmanyam, P. S. 1971. "The characteristic features of the Dravidian Languages", in Biligiri H. S. (ed.) *Papers and Talks*, Mysore: C I I L.

பேச்சுத்தமிழில் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள்

பழந்தமிழ்ச் சொற்களும், வழக்குகளும் இன்றையக் கிளை மொழிகள் பலவற்றில் அப்படியே அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். நெல்லையில் 'காலையில்' என்பதைக் காலம்பெற என்று சொல்வது குறிப்பிடத்தக்கது. திருச்சிப் பகுதியில் 'மாலையில்' என்பதைப் பொழுதுசாய என்று வழங்குகின்றனர். தென் பாண்டி நாட்டில் தா என்ற வினைச்சொல் தன்மை, முன்னிலை என்ற இரண்டு இடத்தில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. (எனக்குத் தந்தான், உனக்குத் தந்தான்). கொடு என்பது படர்க்கைக்கு வரும். (அவனுக்குக் கொடுத்தான்). நாஞ்சில் நாட்டிலும், சமத்திலும் இதே முறையில்தான் தா, கொடு என்ற இவ்விரு வினைகளையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். சமத்தில் நாம், நாங்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லை. இவ்விருண்டையும் நாங்கள் என்ற ஒரு சொல் கொண்டே குறிப்பிடுவர். (கன்னட மொழியில் நாவு (=நாம்) என்ற ஒருசொல்தான் உண்டு என்பது சுண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.) அல்ல, இல்லை என்ற இரண்டும் பழந்தமிழில் வெவ்வேறு வகையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே இன்று இச்சொற்கள் சமத்தமிழில் வழங்குகின்றன. பழந்தமிழில் காரணவினைக்கு -வி, -ப்பி என்ற விசுதிகள் சேர்க்கப்பட்டன. செய்யி, படிப்பி என வரும். சமத்தார் இன்றும் இவ்வாறே மொழிகின்றனர். சமத்தில் எதிர்மறைவினை வரான், போகான், செய்யான் எனவரும். செய்ய மாட்டான் என்றால் 'செய்ய இயலாமல் இருக்கிறான்' என்ற பொருளாம். இவை அனைத்தையும்விடச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது சமத்தமிழில் அ, இ, உ என்ற மூன்று சுட்டுக்கள் இருப்பது தான். 'அண்மையைக் குறிக்க இயும், 'சேய்மையைக் குறிக்க அயும், 'இடைமையைக் குறிக்க உயும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அப்ப, இப்ப, உப்ப என்பன 'அப்பொழு'தையும் 'இப்பொழு'தையும் இடைப்பட்ட காலத்தையும் குறிக்கும் சொற்கள். அங்கே என்பது கேட்போன், கூறுவோன் ஆகிய இருவர்க்கும் சேய்மையையும், இஞ்சே (இங்கே) என்பது கூறுவோனுக்கு அண்மையையும், உங்கே என்பது கேட்போனுக்கு அண்மையையும் குறிப்பன. பழந்தமிழிலும் அ, இ, உ என்ற முச்சுட்டுக்கள் உண்டு. அவை இன்று சமத்தமிழில் மட்டுமே வழக்கில் உள்ளன.

ஆதாரம்: ந. குமாரசாமி ராஜா அவர்கள்
பி. எஸ். குமாரசாமி ராஜா சிறப்பு மலரில் (1972) எழுதிய
'தமிழ்க் கிளைமொழிகள்' என்ற கட்டுரை.

மொழித் தழுவல்

கி. கருணாகரன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1. முன்னுரை

மொழி ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பு முறையைச் சார்ந்துள்ளது என்றும், மொழிகளுக்குள் தோன்றிவரும் மாற்றங்கள் தன்னிச்சையாகத் தோன்றுவனபோல இருந்தாலும் அவை குறிப்பிட்ட சில விதிகளுக்குட்பட்டே தோன்றுகின்றன என்றும் பொதுவாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் விளைவாக, சாதாரணமாக, ஒரு குறிப்பிட்ட மொழிபேசும் சமுதாயப் பிரிவைச் சார்ந்த மக்கள் அனைவரும்—இலக்கண இலக்கிய வளமிக்க மொழிபேசுவோர் உட்பட—தாம் வாழும் இடத்தில் (அருகில்) வாழும் மற்ற சமுதாயப் பிரிவினரின் மொழிகள் மீது முரண்பட்ட மனப்பாங்கினைக் (ambivalent attitude) கொண்டுள்ளனர். இம் மனப்பாங்கின் காரணமாக ஒரிடத்தில் வாழும் பல்வேறு சமுதாயப் பிரிவுகளைச் சார்ந்த மக்களிடையே மொழிக்கலப்பும் சமுதாயக் கலப்பும் சாதாரணமாகவும், எளிதாகவும், தாமதமும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இம்மாதிரியான ஒரு நிலையினை உலகெங்கிலும் நாம் காணுகிறோம் (Fishman, 1968).

மொழிவாரி சிறுபான்மை மக்கள், அதுவும் குறிப்பாக, வளம் பெருத-எழுத்து வழக்கற்ற மொழிகளைப் பேசும் பழங்குடி மக்கள் கூடத் தாமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள சில சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளின் காரணமாகவும், தம்மைச் சுற்றி வாழும், தொழிலியல், அறிவியல் அடிப்படையில் மிகவும் முன்னேடுகளான மக்களைப்பார்த்து ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையின் காரணமாகவும் பிறரோடு ஒன்றாகக் கலந்து ஒட்டி வாழாமல் தனித்து வாழ்கின்றனர். பழங்குடி மக்களையும் சில சிறுபான்மைப் பிரிவினரையும் சுற்றி வாழும் முன்னேற்றமடைந்துள்ள சில சமுதாயப் பிரிவினர் அவர்களின் சமுதாய, பொருளாதார, கல்வி ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, இதுபோன்ற பழங்குடி மக்களையும் அவர்களது வனமான வாய்ப்புக்களையும் தம் சுய தலத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தயங்குவதில்லை என்பதை இன்றைய சமுதாய-பொருளாதார-கல்வி நிலை நமக்குச் சரிவரக் காட்டுகிறது. இத்தகைய ஒரு நிலை சமுதாயத்தில் முன்னேற்றமடைந்தவர்கள், முன்னேற்றமடையாதவர்கள் மீது தொடர்ந்து செலுத்தி வரும் சமுதாய - மொழியியல் ஆதிக்கத்தினையே வெளிப்படுத்துகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இதற்கு மாறாக, சில சிறுபான்மைச் சமுதாயப் பிரிவினர்கூடப் பெரும் பான்மை மொழிப் பிரிவினர் மீது இத்தகையதொரு ஆதிக்கத்தினைச் செலுத்தி வருவதையும் உலகின் சில பகுதிகளில் நாம் காணுகிறோம். இவ்வாறு சமுதாயம் காலப்போக்கில் மாறிக் கொண்டும் இயங்கிக் கொண்டும் வருகிறது.

சமுதாய அமைப்பின் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றில் ஒன்று, அச்சமுதாயம், அதைச்சார்ந்துள்ள மக்களின்மீது சுமத்தும் சிக்கல் வாய்ந்த சமுதாயப் பணிகளாகும். இச்சிறப்பியல்பின் காரணமாக பல்வேறுபட்ட சமுதாய அமைப்புகள் தமக்குள் ஏற்படக்கூடிய தொடர்பினையும் ஈடுபாட்டினையும் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்தன. ஆனால் தற்பொழுது வேகமாக நிகழ்ந்துவரும் விரிவான சமுதாயத் தொடர்புகளின் வாயிலாக, பிற சமுதாய அமைப்புகளுடன் தமக்குள்ள தொடர்பை ஒவ்வொரு சமுதாயமும் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டிய கட்டாயம் - குழந்தை பெருமளவில் உருவாகிக் கொண்டு வருவதைக் காணுகின்றோம். இவ்வாறு, சமுதாய-மொழி

யியல் தொடர்புகளை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாததாகி விட்டது.

தற்காலச் சமுதாய மொழியியல் அடிப்படையிலான ஆய்வுகள் யாவும் சமுதாயத்தில் மொழிப்பயனைப் பற்றி பல நிலைகளில், பல கோணங்களில் ஆய்வதையே குறியாகக் கொண்டுள்ளதோடு, பல்வேறுபட்ட மொழிக்கூறுகள் எவ்வாறு, எப்போது, எந்தெந்தச் சமுதாயச் சூழலில் நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன என்பன போன்ற பல சமுதாய மொழியியல் விளக்கக் கங்களையும் கூறி வருகின்றன (Labov, 1972). இப் புதுவகையிலான ஆய்வு முறை, மொழியும் அம்மொழிபேசும் சமுதாயமும் தமக்குள் பல பாகுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அவை ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன எனும் கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே செயல்பட்டு வருகின்றன. சமுதாயத்தில் அவ்வப்போது தோன்றிவரும் மாற்றங்கள் மொழிப்பயனின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வாறே ஒரு சமுதாயத்தைச் சார்ந்துள்ள மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அச்சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

2. மொழித் தழுவல்

தமிழகத்தின் பெரும்பான்மை மொழியான தமிழுக்கும், புதுக் கோட்டை மாவட்டத்தில் பேசப்பட்டு வரும் சிறுபான்மை மொழியான கன்னடமொழியின் கிளைமொழிகளுள் ஒன்றான குறுபாப் பேச்சு வழக்கிற்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள-ஏற்பட்டுவரும் மொழித் தழுவல் (Linguistic Convergence) பற்றி ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும் (Karunakaran, 1978).

மொழித் தழுவலுக்கும் மொழிக் குறுக்கீட்டிற்கும் (Linguistic interference) உள்ள வேறுபாடுகளை நாம் முதற்கண் நன்கு அறிந்துகொள்ள வேண்டும். மொழிக் குறுக்கீட்டு நிலையிலுள்ள மொழிகளுக்கிடையே மொழித் தொடர்பு (Language contact) இருக்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம்-நியதி இல்லை; ஆனால் மொழித் தழுவல் நிலையிலுள்ள மொழிகளுக்கிடையே இவ்வகையான தொடர்பு இருத்தல் அவசியமாகிறது.

பெரும்பான்மை மொழி பேசப்படும் ஓரிடத்தில் ஒன்றோ அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகளோ வழக்கில் இருக்கும்போது அப் பெரும்பான்மை மொழியோடு சிறுபான்மை மொழி(கள்) பல்வேறு சமுதாயப் பிரிவினரின் அன்றாட மொழிப் பயனில் (Language use) இடம் பெறும் பொழுது மொழித் தழுவல் ஏற்படுகிறது. எந்த அளவுக்கு மொழித் தழுவல் ஏற்படுகிறது என்பது பெரும்பான்மை மொழி எந்த அளவுக்குச் சிறுபான்மை மொழியைத் தன் வசம் ஈர்த்துக் கொண்டுள்ளது என்பதைப் பொருத்தே அமைகிறது. மேலும் சில சமயங்களில் சிறுபான்மை மொழி எந்த அளவுக்குப் பெரும்பான்மை மொழியை மொழிப்பயனில் தன்வசப்படுத்தியுள்ளது என்பதை உத்தேசித்தும் மொழித் தழுவலை நிர்ணயிக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, 'சுவாகிலி' (Swahili) மொழி மற்ற கிழக்கு ஆப்பிரிக்க மொழிகளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு, இம்மொழி அந்நாடுகளின் மொழிப்பயனில் பெற்றுள்ள முக்கியத்துவம் போன்றவை இந்நிலையைத் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன (Whiteley, 1973; Abdul Aziz, 1977).

மொழித் தழுவலின் மேற்குறிப்பிட்ட அளவானது இவ்வாறு தொடர்புகொள்ளும் மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் மொழிப்பயனில் தம் மிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளைக் குறைத்துக்கொள்ளவும், மொழிகளுக்கிடையே தோன்றிவரும் தொடர்பினை அதிகரித்துக் கொள்ளவும் வழிவகுக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகையன்று. இவ்வாறு ஏற்படுகின்ற மொழித் தழுவலினால் மொழித்தொடர்பில் பங்கு கொள்ளும் மொழிகளின் மொழிப்பயனில் எளிமையும் (Simplicity) ஒழுங்குமுறையும் (Regularity) செய்தியை நன்கு வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலும் (Communicative efficiency) அதிகமாகின்றன என்பதைச் சில ஆய்வுகள் நமக்குக் காட்டுகின்றன (Rubin, 1973). சிறுபான்மை மொழி - குறுபா வழக்கு பெரும்பான்மை மொழியான தமிழால் எவ்வாறு ஆதிக்கம் செய்யப்பட்டு, அதன் விளைவாக மொழித் தழுவலுக்கு இடமேற்பட்டு வருகிறது என்பதைப் பற்றியும், குறுபாப் பேச்சு வழக்கின் இலக்கணம் மற்றும் சொற்களஞ்சிய அமைப்புக்கள் தமிழ் இலக்கண சொற்களஞ்சிய அமைப்புக்களால் எவ்வாறு மாற்றப்பட்டு வருகின்றன என்பதைப் பற்றியும் கீழே எடுத்துக் காட்டுக்களுடன் காண்போம்.

3. தமிழ்-குறுபா: மொழித் தழுவல்

3.1. இலக்கணம்

பதினைந்திற்கும் மேற்பட்ட இலக்கணக் கூறுகளில் மொழித் தழுவல் பெருமளவில் நிகழ்ந்துள்ளதை இன்றைய குறுபாப் பேச்சு வழக்கில் (Karunakaran, 1977) நம்மால் காணமுடிகிறது. எல்லா இலக்கணக் கூறுகளின் மொழிப்பயனிலும் பெரும்பான்மை மொழியான தமிழைச் சார்ந்தே மாற்றங்கள் - தழுவல் ஏற்பட்டுள்ளதையும் நம்மால் அறியமுடிகிறது. இன்று வழக்கில் உள்ள சொற்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது மொழிப்பயனில் இடம் பெற்றுள்ள பல தமிழ்ச் சொற்களைக் குறுபா மற்றும் செளராட்டிரர் மொழிகளைப் பேசுவோர் தங்களின் அன்றாட மொழிப்பயனில் தங்குதடையின்றி மிகவும் இயல்பாகப் பயன்படுத்தி வருவதைக் காணலாம்.

3.1.1. இடப்பெயர் முடிபு உருபுகள்

மொழித் தழுவலின் காரணமாக குறுபா மொழியின் இடப் பெயர் முடிபு உருபுகளைப் (Pronominal Terminations) பயன்படுத்துவதில் பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. இவ்வாறு மாறிய இடப்பெயர் முடிபு உருபுகள் யாவும் தமிழ் மொழியில் வழக்கில் உள்ள அமைப்பினை ஒத்தே உள்ளதால் மொழித் தழுவலானது பெரும்பான்மை மொழி, மொழித் தொடர்பில் கொண்டுள்ள ஈடுபட்டினையும் ஆற்றலையும் சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தமிழில் முற்று வினைகள் எந்தக்காலத்தைக் காட்டுவனவாக இருந்தாலும் அவை ஒரே வகையான இடப்பெயர் முடிபு உருபுகளையே ஏற்று நிற்கின்றன. ஆனால் கன்னட மொழியில், இதற்கு மாறாக, இறந்த காலம் - எதிர்காலம் காட்டும் வினைமுற்றுகளில் ஒருவகையான இடப்பெயர் முடிபு உருபுகளும், நிகழ்காலம் காட்டும் வினைமுற்றுகளில் இன்னொரு வகையான இடப்பெயர் முடிபு உருபுகளும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.* இங்கு ஆய்நிற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ள குறுபாப் பேச்சு வழக்கில் தமிழைப்

*In Kannada: I Set: (enu, evu, iye, iri, anu, aLu)
II Set: (e:ne, e:ve, i:ri, a:ne, a:Le)

போலவே ஒரே ஒரு வகை இடப்பெயர் முடிபு உருபுகளே மொழிப்பயனில் இன்று இடம் பெற்றுள்ளன. இதிலிருந்து குறுபாப் பேச்சு வழக்கு அது முன்பே கொண்டிருந்த மற்றொரு வகையான இடப்பெயர் முடிபு உருபுகளைப் பெரும்பான்மை மொழியான தமிழின் நேரடித் தொடர்பால் (Direct Contact) இழந்துவிட்ட சூழ்நிலை நமக்குத் தெளிவாகிறது.

R. 1 $PT_{Ta} \rightarrow PT_{Ku}$ ($PT_{pr} + PT_{pa, fut}$) Ka

தமிழ்	குறுபா	
koTutte:n	koTTe	'I gave'
koTutto:m	koTTemu	'we gave'
koTutta:y	koTTi	'you(sg.) gave'
koTutti:rka	koTTiri	'you (pl.) gave'
koTukkira:n	koDuda	'he gives'
pa:rkkira:	no:Duda u	'she sees'
po:va:	o:va u	'she will go'
po:kum	o:vudu	'it will go'

3.1.2. அறிவுறுத்தும் வினையமைப்பு (Hortative)

தமிழில் அறிவுறுத்தும் வினையின் உருபாக -aTTum எனும் பின்னொட்டு பயன்படுத்தப்படுகிறது. குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் மொழித் தழுவலின் காரணமாகத் தமிழ் உறுபிலிருந்து சற்றே வேறுபடுகிற -aTTu ($m > \phi$) என்ற பின்னொட்டு அறிவுறுத்தும் வினை உருபாகச் செயல்படுகிறது.

R. 2 $aTTum_{Ta} \rightarrow aTTu_{Ku}$

தமிழ்	குறுபா	
varaTTum	baraTTu	'let(one)come'
tinnaTTum	tinnaTTu	'let (one) eat'
po:kaTTam	o:gaTTu	'let (one) go'

3.1.3. எதிர்மறை உருபு

எதிர்மறையைக் குறிக்க குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் தமிழைப் போலவே -ma:TT- எனும் உருபு (-ma:T-) செயலென்

எச்சத்தின் பின் சேர்க்கப்படுகிறது. கன்னட மொழியில் இம் மாதிரியான அமைப்பு இல்லை.

$$R. 3 \quad (Inf + ma:TT)_{Ta} \rightarrow (Inf + ma:T)_{Ku} - (Inf + a:ra-)_{Ka}$$

தமிழ்	குறுபா	
o:Tama:TTa:n	o:Dama:Ta	'he won't run'
varama:TTa:n	varama:Ta	'he won't come'

3.1.4. வினையெச்ச உருபு

தமிழில் எதிர்மறை உருபான -a:- விற்குப்பின் -mal எனும் பின்னொட்டு வினையெச்ச உருபாகச் சேர்க்கப்படுகிறது. (பேச்சுத் தமிழில் இது பெருமளவில் பயன்படுகிறது (mal > ma/me). இதே உருபு குறுபாப்பேச்சு வழக்கிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது மொழித்தழுவலின் பொருட்டேயாகும்.

$$R. 4 \quad mal_{Ta} \rightarrow me_{Ku} \quad (< me)_{STa}$$

தமிழ்	குறுபா	
vara:mal	bara:me	'without coming'
pa:rkka:mal	no:Da:me	'without seeing'
tinna:mal	tinna:me	'without eating'

3.1.5. செயினென் எச்சம் (Conditional)

மொழித் தழுவலின் காரணமாக செயினென் எச்சவமைப்பிலும் ஒரே வகையான உருபு தமிழிலும் குறுபாப்பேச்சு வழக்கிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. எதிர்மறைஉருபான -a:- விற்குப் பின் -viTTa:l எனும் துணை வினை தமிழில் செயினென் எச்சத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. பேச்சுத் தமிழில் -TTi -TTa: (viTTa:l என்பதன் மருஉ) எனும் திரிபுகள் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பேச்சுத் தமிழில் உள்ளது போன்றே குறுபாப்பேச்சு வழக்கிலும் -TTi என்பது செயினென் எச்ச உருபாக மொழிப் பயனில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருவதைக் காணுகிறோம்.

R. 5 $(V_{St} + Neg. + viTTa:l)_{Ta} \rightarrow (V_{St} + Neg. + TTi)_{Ku} (< V_{St} + Neg + TTi/TTa:)_{STa}$

தமிழ்

குறுபா

ceyya:viTTa:l }
ceyya:TTi/a: }

ma:Da:TTi

‘If (one) doesn’t do’

kuTTikka:viTTa:l }
kuTTikka:TTi/a: }

kuDiya:TTi

‘if (one) doesn’t drink’

3. 1. 6. வேற்றுமை

3.1.6.1. மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு

பேச்சுத் தமிழில் காணப்படும் -a:le என்ற வேற்றுமை உருபு குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் அன்றாட நடைமுறையில் இடம் பெற்று விளங்குகிறது.

R. 6 $a:l_{Ta} \rightarrow a:le_{Ku} (< a:le)_{STa}$

இதுவும் மொழித் தழுவலின் பொருட்டேயாகும்.

3.1 6.2. ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு

பேச்சுத் தமிழில் -kiTTeruntu எனும் உருபு ஐந்தாம் வேற்றுமையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது (இலக்கியத் தமிழில் -iTamiruntu என்பது). தமிழில் உள்ள -iruntu எனும் உருபினுக்குச் சமமாக குறுபாவில் உள்ள -iddu என்ற உருபு தமிழில் காணப்படும் -kiTTe என்ற உருபினோடு சேர்க்கப்படுகிறது. கன்னட மொழியில் பயன்படும் -hattira, -inda போன்ற உருபுகள் குறுபாவில் இடம் பெறவில்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இங்கும் மொழித் தழுவல் தமிழைச் சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளது என்று சொல்ல வேண்டும்.

R. 7 $iTamiruntu_{Ta} \rightarrow kiTTidu_{Ku} (< kiTTeruntu)_{STa}$

தமிழ்

குறுபா

nammiTamiruntu nammakiTTiddu ‘from us’

unniTamiruntu ninnukiTTiddu ‘from you’ (sg.)

3.1.6.3. ஏழாம் வேற்றுமை உருபு

பேச்சுத் தமிழில் காணப்படும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளான -kiTTe (-iTam), -le (-il) ஆகியவை குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் இடம் பெற்று மொழிப்பயனில் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இங்கும் மொழித் தழுவல் தமிழின் பேச்சு வழக்கினைச் சார்ந்தே நிகழ்ந்துள்ளதென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

$$R. 8 \quad \left\{ \begin{array}{c} iTam \\ il \end{array} \right\}_{Ta} \rightarrow \left\{ \begin{array}{c} kiTTe \\ le \end{array} \right\}_{Ku} \left(< \left\{ \begin{array}{c} kiTTe \\ le \end{array} \right\}_{STa} \right)$$

தமிழ்	குறுபா	
nammiTam	nammukiTTe	'with us'
unniTam	ninnukiTTe	'with you' (sg.)
marattil	maradule	'on the tree'

3.1.6.4 உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை உருபு

பேச்சுத் தமிழில் -uTan என்ற உருபு வழக்கில் இல்லை (-o:Ta/e; ku:Ta/e என்பவை பேச்சுத் தமிழில் பயன்படுகின்றன). ஆனால் இலக்கியத் தமிழில் -uTan என்ற உருபு அதிக அளவில் இடம் பெறுகிறது. குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் இலக்கியத் தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் -uTan என்ற உருபு சிறிதளவு மாற்றம் பெற்று (uDane / oDane) மொழிப் பயனில் இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு மொழித் தழுவல் தேரடியாக இலக்கியத் தமிழைச் சார்ந்து நிகழ்ந்துள்ளது.

$$R. 9 \quad uTan_{Ta} \rightarrow uDane_{Ku}$$

தமிழ்	குறுபா	
ennuTan	nannuDane	'with me'
unnuTan	ninnuDane	'with you' (sg.)

3.1.7. ஏவல் வினை

தமிழில் ஒருமை ஏவல் வினையாக வினையடி செயல்படுகிறது. -nkaL, -unkaL ஆகிய உருபுகளை வினையடியுடன் இணைத்துப்

பன்மை அல்லது உயர்வு ஒருமை ஏவல் வினை பெறப்படுகிறது. கன்னட மொழியில் -iri, -ri, -i போன்ற உருபுகளை வினையடி யுடன் இணைக்கப் பன்மை அல்லது உயர்வு ஒருமை ஏவல் கிடைக்கிறது. ஆனால் குறுபாப்பேச்சு வழக்கிலோ தமிழில் காணப்படுகின்ற ஏவல்வினை உருபுகளே மொழிப் பயனில் இடம் பெறுகின்றன. அதுவும் குறிப்பாகப் பேச்சுத் தமிழின் தழுவலே இவ்வமைப்பில் பெருமளவில் காணப்படுகிறது.

R. 10 (-nkaL / -unkaL)_{Ta} → ngo / -ungo_{Ku}
(<(u)ngo / -(u)nga)_{STa}

தமிழ்	குறுபா	
pó:nka	o:ngo	'you(pl.) go'
ceyyunka	ma. Dungo	'you (pl.) do'

3.1.8. பால்-எண் உறுபுகள்

மொழித் தழுவலின் காரணமாகத் தமிழில் (பேச்சு வழக்கில்) உள்ளதைப் போலவே குறுபாப்பேச்சு வழக்கிலும் பல பால்-எண் உருபுகள் மொழிப் பயனில் இடம் பெற்று விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, -atti, -itti, -icci, -cci, -a:tti, -acci போன்ற உருபுகள் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதிலும் பேச்சுத் தமிழின் நேரடித் தழுவலே மிகுதியாகும்.

R. 11 G.N_{Ta} → G.N_{Ku} (<G N)_{STa}

haLLicci	'Woman of Kallar caste'
paracci	'Woman of paraya caste'
beLLa:Lcci	'Woman of Vellala caste'
kurubacci	'Woman of Kuruba caste'
sa:na:tti	'Woman of Sanar caste'
kumba:ratti	'Woman of Kumbar caste'
seTTicci	'Woman of Chettiya caste' etc.

3.2. சொற்களஞ்சியம்

குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் ஏராளமான தமிழ்ச்சொற்கள் அன்றாட வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறுபாப்பேச்சில் காணப்படும் தமிழ்ச் சொற்கள் இப்பகுதியில் வழங்கும் தமிழில் கலந்துள்ள குறுபா வழக்குச் சொற்கள் போன்றவை பற்றிய முழுமையான தெளிவான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படவில்லையாதலால் இச்சிறு கட்டுரையில் எம்மொழியிலிருந்து எம்மொழி எவ்வளவு சொற்களை எந்த முறையில் பயன்படுத்துகிறது என்பதை வரையறை செய்து சொல்ல முடியவில்லை. எனினும் தமிழ் குறுபா சொல் வழக்கு நிலை (Lexical usage) பற்றி மேலும் ஆய்வு நடத்தப்பட்டால் மொழித் தழுவல் பற்றி இன்னும் சிறப்பாக அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும். கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பட்டியலில் வரும் சொற்களை நோக்கும்போது மொழித் தழுவல் பெரும்பாலும் பெருப்பான்மை மொழியான தமிழைச் சார்ந்தே (Ta → Ku) உள்ளது என்பதையும் பேச்சுத் தமிழின் நேரடிச் சார்பு (STa → Ku) ஓங்கியுள்ளதையும் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

3.2.1. பெயர்ச் சொற்கள்

அழுக்கு, பூட்டு, தாவி, தொட்டி, தோப்பு, கதவு, கம்பி, மதிப்பு, மடிப்பு, மண்ணு, நண்டு போன்ற பல சொற்கள்.

3.2.2. வினைச் சொற்கள்

எண்ணு, ஆதரி, பொறுக்கு, தன்னு, தட்டு, சீறு, சுதாரி, நக்கு, வெட்டு போன்ற பல சொற்கள்.

இதைப்போன்றே மற்ற இலக்கணப் பிரிவுகளைச் சார்ந்த சொற்களும் பெருமளவில் குறுபாப்பேச்சு வழக்கில் இடம்பெற்று விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

4. முடிவுரை

சமுதாய மொழியியல் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் மொழித் தழுவலை ஆய்வது மொழிக் கூறுகள் மொழிப் பயனில்

வந்து வழங்கும் உண்மை நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் என உறுதியாக நம்பலாம்.

Abbreviations:

Ta — Tamil	Neg — Negative
STa — Spoken Tamil	G.N — Gender-Number
Ku — Kuruba Speech	L.C — Linguistic convergence
Ka — Kannada	L.G.D — „ (Direct)
Inf — Infinitive	

தலை நூல்கள்

- Fishman, J.A., et al. 1968. *Language Problems of Developing Nations*. New York: Wiley & Sons Inc.
- Labov, W. 1972. *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia: PUP.
- Karunakaran, K. & Irulappan, K. M. 1978. "Linguistic convergence in Dravidian" Paper read in the *Eighth Conference of the Dravidian Linguistics Association*, Madurai.
- Whiteley, W. H. 1973. *Language Use and Social Change*. London: OUP.
- Abdul Aziz. 1977. *Language Planning in Kenya*(Mimeo). Hawaii: BWC.
- Rubin, J. 1973. *Language Planning: Current Issues and Research*. Washington, D.C.: GUP.
- Karunakaran, K. 1977. "A Descriptive Outline of Pudukkottai Kuruba Speech" (Mimeo). Annamalai Nagar: Annamalai University.

மொழியியற் பேரறிஞர்

சுந்திசுமார் சட்டர்ஜி (1890-1977)

இந்திய மொழியியலின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பேரறிஞர்களுள் சுந்திசுமார் சட்டர்ஜி அவர்கள் பெரிதும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் ஆவார். 1890-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் 26-ஆம் நாளன்று கல்கத்தாவிற்கு அருகிலுள்ள சிப்ழூரில் பிறந்த சட்டர்ஜி 1913-ஆம் ஆண்டில் முதுகலை ஆங்கிலப் படிப்பில் முதன்மையாகத் தேர்ச்சி பெற்றார். அவ்வாண்டிலேயே வித்தியாசாகர் கல்லூரியில் ஆசிரியப்பணி ஏற்ற அவர் பின்னர் கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத் துணைப் பேராசிரியர் ஆனார். 1919-ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசின் உதவித்தொகையுடன் இங்கிலாந்து சென்று கீழை, ஆப்பிரிக்க நாடுகளின் கலையாராய்ச்சித் துறையில் (School of Oriental and African Studies) சேர்ந்து உலகப் புகழ்பெற்ற மொழியியல், ஆங்கிலப் பேராசிரியர்களிடம் கல்வி பயின்ற பல்வேறு மொழிகளைக் கற்றதோடு மொழித் தொடர்பான பல்வேறு துறைகளிலும் சிறந்த பயிற்சி பெற்றார். இங்கு இவர் எழுதிய வங்காள மொழியின் வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு டாக்டர் பட்டம் கிடைத்தது. 1921-ஆம் ஆண்டில் பாரீஸ் சென்று அங்கு ஜூன்ஸ்பினாக் போன்ற தலைசிறந்த பேரறிஞர்களின் உதவியால் தமது மொழியியல் புலமையைப் பெருக்கிக்கொண்ட இவர் 1922-இல் இந்தியா திரும்பியதும் கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒப்பியல் மொழிநூல் துறையின் பேராசிரியர் ஆனார்.

உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் சுற்றுப்பயணம் செய்த சட்டர்ஜி அவர்கள் சென்ற இடமெல்லாம் தம்முடைய தலைசிறந்த சொற்பொழிவுகளின் மூலம் இந்திய மொழியியல், பண்பாடு, கலை இலக்கியம் ஆகிய பல்வேறு துறைகளின் பெருமைகளையெல்லாம் அனைவரும் உணர்ந்து போற்றும் வகையில் எடுத்துரைத்தார். சட்டர்ஜி, மொழிகள், பிற துறைகள் தொடர்பாக நூற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களும், ஆங்கிலம், இந்தி, வங்காளம் ஆகிய மொழிகளில் நானூற்றிற்கு மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். சின-திபேத்திய, ஆஸ்திரேலிய மொழிக்குடும்பங்கள் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்த முதல் இந்தியர் இவரே. இவரது

‘The origin and Development of the Bengali Language’

என்ற நூல் அறிஞர் பலரும் வியந்து பாராட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. வரலாற்று மொழியியலில் தமக்கென ஒரு சிறந்த நெறிபை வகுத்துக்கொண்டவர் என மேனுட்டுப் பேரறிஞர்களால் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் பெருமையை எய்தியவர் சட்டர்ஜி. கிரியர்சன் போன்ற அறிஞர்கள், இந்தோ - ஆரிய மொழிகளின் வரலாறுபற்றி ஆய்வு உண்மையிலேயே சட்டர்ஜி அவர்களின் ஆராய்ச்சியிலிருந்துதான் தொடங்குகிறது எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவர் சட்டர்ஜி திராவிட மொழியியலிலும் ஆர்வம் உடையவராய் விளங்கினார். இவர் தம்முடைய ‘Dravidian’ என்ற நூலில் (அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல்துறை வெளியீடு) ‘தெர்மிலை’ ‘த்ரமிலி’ என்ற சொற்களிலிருந்தே ‘தமிழ்’ ‘திராவிட’ போன்ற சொற்கள் உருவாகியிருக்க வேண்டுமென விளக்குதல் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழின்பால் பற்றுடைய சட்டர்ஜி தமது பெயரைத் தமிழில் ‘நன்னெறி முருகன்’ எனத் தமிழ்ப்படுத்தி எழுதுவது வழக்கம்.

அனைத்திந்திய மொழியியற்கழகத்தின் நிறுவன உறுப்பினராகவும், உலகின் பல்வேறு ஆய்வுக்கழகங்களில் உறுப்பினராகவும், சிறப்பு உறுப்பினராகவும், தலைவராகவும் இருந்து வந்துள்ள சட்டர்ஜி அவர்களுக்குக் கல்கத்தா, டில்லி, உஸ்மானியா விஸ்வ பாரதி, பீஹார், ரோம் பல்கலைக்கழகங்கள் D. Litt., பட்டம் வழங்கிப் பெருமைபடுத்தின. மைதிலி விஸ்வ வித்யபீடம் மஹாமஹோபாத்தியாயராய் என்ற பட்டமளித்தது. இந்திய அரசின் பெருமைக்குரிய பட்டங்களான பத்மபூஷண், பத்மவிபூஷண் போன்றனவும் இவருக்குக் கிடைத்தன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பெருங் கவிஞர் தாகூர் அவர்கள் தமது நூலொன்றிற்கு ‘பாஷா சாரியா’ எனப் பெயரிட்டு அந்நூலைச் சட்டர்ஜிக்குக் காணிக்கை ஆக்கியமை சட்டர்ஜியின் பேராற்றலையும் பெரும்புகழையும் குறித்து நிற்கிறது.

சட்டர்ஜி ஒரு தலைசிறந்த மொழியியல் பேரறிஞர் மட்டுமல்ல; அவர் ஒரு புகழ்வாய்ந்த அரசியல் வாதியும் கூட. ஏறத்தாழ பதின்மூன்று ஆண்டுகள் மேற்குவங்கச் சட்ட மேலவையின் தலைவராகவும், 1969-ஆம் ஆண்டுமுதல் சாகித்திய அகாடமியின் தலைவராகவும், இயற்கை எய்தும்வரை தேசியப் பேராசிரியராகவும் சட்டர்ஜி பணியாற்றி வந்தமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மாற்றிலக்கணமும் மொழி பயில்தலும்

ந. நடராஜ பிள்ளை
மைசூர்

மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதில் மனிதனிடம் ஏற்படுகிற உளவியல் அடிப்படையான மாற்றங்களை மனதிற்கொண்டு, மாற்றிலக்கணக் கோட்பாட்டை ஆராய்கிறது இக்கட்டுரை சோம்ஸ்கி தன்னுடைய மொழியியற் கோட்பாடுகள் எந்த அளவு மொழி கற்பதில் அல்லது கற்பிப்பதில் மாற்றங்களை - கோட்பாட்டு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் என்கின்ற வகையில் தெளிவானதொரு கருத்தைக் கொடுக்கவில்லை. மாற்றிலக்கணம் மொழியியலை அடிப்படையாகக் கொண்டதா? உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டதா? போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் கொடுக்கப்பட்டால் தான் மாற்றிலக்கணம் எந்த அளவு மொழி கற்பதில் / கற்பிப்பதில் மாற்றம் ஏற்படுத்தும் என்பதைப்பற்றிக் கூறமுடியும்.

மொழியின் படைப்பாற்றலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு மொழியியற் கோட்பாடுதான் சோம்ஸ்கியும் (1967, 1965) அவரது கொள்கைகளைப் பின்பற்றிய கட்ஸ், போஸ்டல் (katz and postal;

1964) போன்றோரும் எடுத்துக் கூறுவதாகும். முதலில் சோம்ஸ் கியின் மொழியியற் கொள்கையின் அடிப்படையையும் பின்னர் அதன் ஆக்கத்தையும் பார்க்கலாம்.

சோம்ஸ்கியும் அவரது கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர்களும் பகுத்தறிவாளர்களேயன்றி (rationalist) அனுபவவாதிகள் அல்லர். உள்ளியல்பான எண்ணக் கொள்கைபற்றி (concept of innate ideas) இவர்களுக்குள் கருத்து வேற்றுமை கிடையாது. உள்ளுணர்வால் (intuition) இவர்கள் ஏற்படுத்திய விதிகளை மொழியைப் பயன்படுத்துபவர் தன்னகப்படுத்திக் கொள்வதில் (internalising) எந்தவிதமான சிரமமும் இருக்காது என்றே இவர்கள் நம்புகிறார்கள். எனவே இவர்களுடைய கேட்பாட்டுமுறைகள் அனுபவவாதிகளின் நோக்கிலிருந்து ஒருமுகியமான கூறில் வேறுபடுகின்றது. அதாவது, பேசுபவரின் அல்லது கேட்பவரின் மொழி அவருடைய புறநடத்தையிலிருந்து (behaviour) எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. மாற்றிலக்கணத்தார் தங்களின் உள்ளுணர்விலிருந்து எழுகின்ற மொழிக் கருத்துக்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதனால் அவர்களுக்குத் தகவல் தருபவர்கள் (informants) தேவையில்லை. பெரும்பாலும் அவர்களாகவே தங்களுக்கென வாக்கியங்களை-அதிலும் 'colourless green ideas sleep furiously' போன்ற வாக்கியங்களை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இது போன்ற வாக்கியங்கள் இலக்கணமுடையவை; ஆனால் பொருளற்றவை என்று கூறுகின்றனர். எனவே இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட விதிகள் முதலில் கொடுக்கப்படுகின்றன. இவ்விதிகள் பொருளியல் விதிகளிலிருந்து மாறுபடுகின்றன. மேற் கூறிய வாக்கியத்தில் பொருளியல் விதிகள் மீறப்பட்டிருப்பதால் தான் அது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. இவ்விதிகளைத் தான் ஒருவர் தன்னகப்படுத்திக் கொள்கிறார். அதுவே அவருடைய மொழித்திறன் (competence) ஆகும்.

“ஒரு மொழியின் இலக்கணம் என்பது பேசுபவர் அல்லது கேட்பவரின் மூளையில் தன்னகப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட மொழித்திறனின் விளக்கமே என்றும், ஒரு மொழியைப் பேசுகின்ற ஒவ்வொருவரும் தம் மொழியறிவை வெளியிடுகின்ற பிறப்பாக்க இலக்கணத்தை (Generative grammar) தன்னகப்படுத்திக்

கொண்டுள்ளார்கள்” என்றும் சோம்ஸ்கி (1965: 4-8) கூறுவதிலிருந்து அவருடைய கோட்பாடு உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவ்வாறு சொல்வதோடு, பேசுபவரின் அல்லது கேட்பவரின் பேச்சை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஒருமாதிரிப் படிவத்தைத் (model) தான் தரவில்லை என்றும் அவர்கூறுகிறார்.

“கருத்துக் குழப்பமாய் இருக்கிற ஒன்றை நாம் தீர்க்கவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, பிறப்பாக்க இலக்கணம் பேசுபவரின் / கேட்பவரின் பேச்சுக்கு மாதிரிப்படிவம் அல்ல. ஆனால் பேசுபவர் / கேட்பவரின் மொழியறிவை - பேசுவதற்குத் தேவையான விதிகளைத் தருகின்ற மொழியறிவை-ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது” என்கிறார் சோம்ஸ்கி (1965: 9). சோம்ஸ்கியின் இரட்டைப் பேச்சுப் போலத் தோன்றுகிற இதை விளக்க அவருடைய பகுத்தறிவு வாதத்தையே எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

- 1) உள்ளியல்பு எண்ணங்களைப் பரிசோதனையால் விளக்க முடியாது.
- 2) புற நடத்தையால் அவ்வெண்ணங்களின் செல்வாக்கு (influence) மிகவும் மறைமுகமானது.

இவ்விரண்டு ஊகங்களுமே அவருடைய கொள்கையை ஓரளவு புரிந்துகொள்ளத் துணைசெய்கின்றன. மொழிச்செயலை (performance) அடிப்படையாகக் கொள்கிற ஆய்வுக்கும் இடமிருக்கிறது என்கிறார். இம்மொழிச் செயல் உளவியலார், புறநடத்தையியலார் (Behaviourists) ஆகியோரின் ஆய்வுக்குச் சொந்தமானது. மொழிச் செயலில் நரம்பு மண்டலம் ஏற்கும் பங்கே அவர்களுக்கு ஆய்வுக்குரியது. மொழிச் செயல் என்பது மொழித் திறனிலிருந்து வருகின்ற ஒன்றெனினும் மொழியைப் பயன்படுத்துபவரின் மாதிரிப்படிவமாக அமையாது.

பேசுபவரின்/கேட்பவரின் மொழித்திறனை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள பிறப்பாக்க இலக்கணத்தை, மொழியை விளக்குகின்ற எந்த மாதிரிப் படிவமும் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதே சமயம் ‘பிறப்பாக்க இலக்கணம் பேசுபவரின்

பேச்சை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல' என்று சோம்ஸ்கி கூறுவதிலிருந்து அவர் மொழித் திறனையோ மொழிச் செயலையோ பற்றிப் பேசும்போது உளவியற் கூறுகளையும் கருத்திற்கொண்டே பேசுகிறார் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. எனினும் பகுப் பாய்வுக்காகவும் விளக்கத்திற்காகவும் மொழித்திறனையும், மொழிச் செயலையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துவைக்க வேண்டியுள்ளது.

'மொழித்திறன் மொழியியற் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தே ஆக்கப்படுகிறது' என்று கூறி அதை அறிவோடு ஒப்பிடுகிறார். ஆனால் அறிவு என்பது உளவியலாருக்குச் சொந்தமான ஒரு துறை. எனவே மொழித்திறனை விளக்கும்போது சோம்ஸ்கி புறநடத்தையை மனதில் கொள்வதில்லை. சோம்ஸ்கியை ஒரு மொழியியலார் என்று கூறும்போது அவருக்கு மொழிச் செயல் அவ்வளவு தேவையில்லை. காரணம் மொழிச் செயல் என்பது மொழித்திறனின் வெளித்தோற்றம்; அதன் உருவாக்கம்; அதன் உருச்சிதைந்த வடிவம். எனவே மொழித்திறனை ஆய்வுக்குப் போதுமானது. சோம்ஸ்கியைப் பொறுத்தவரை மொழித்திறனால் அளவிட முடியாத (unlimited) வெளித்தோற்றங்களை உருவாக்க முடியும். ஆனால் மொழிச் செயல் காலத்தாலும், உடலியலாலும் வரையறுக்கப்பட்ட (limited) ஒன்று. மொழித்திறன், மொழிச் செயலுக்குள் புதைந்திருக்கிற ஒரு ஒழுங்கு. எனவே, மொழிச் செயலுக்கு முன் மூளையினுள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும். அதன் பிறகே சரியான குறிப்பிட்ட மொழிச்செயல் ஏற்படும்.

சோம்ஸ்கியின் மாதிரிப்படிவத்தை அண்மைக்கால உளவியல் கோட்பாட்டிலிருந்து இருகூறுகள் பிரிக்கின்றன. சோம்ஸ்கி தன் மாற்றிலக்கணத்தின் பகுதிகளாகச் சொல்பவைகளுக்குப் புறநடத்தையின் அடிப்படையிலான ஆதாரங்கள் இல்லை. தர்க்கரீதியிலும் அவற்றிற்கு ஆதாரங்கள் கொடுக்க முடியாது. காரணம் மொழிச் செயல் எப்போதுமே மொழித்திறனை உருச்சிதைவு செய்தால் மொழித்திறன் என்ன என்று சொல்லவே முடியாது. மொழிச் செயல் இல்லாமல் அனுபவரீதியாகவும் அவரது மாதிரிப்படிவத்திற்கு ஆதாரம் தேடமுடியாது. மொழித்திறனையும் மொழிச்செயலையும் சோம்ஸ்கி வேறுபடுத்தியது உளவியலின் அடிப்படையிலும் அதை அணுக முடியாது செய்துவிட்டது.

மொழிச் செயலின் அடிப்படையிலும் மொழித்திறனைப் பார்க்க முடியாது என்ற கூற்று அனுபவவாதிகளையும் இந்த ஆய்வில் ஈடுபடமுடியாமல் செய்துவிட்டது.

பிறப்பாக்க இலக்கணக் கோட்பாடுகளில் இடம் பெறும் உள் ளுணர்வின் அடிப்படையைக் கண்டுபிடிப்பதே உளவியலாரின் பொறுப்பாகிறது. மொழிப் பேசுபவர்கள் இவ்விலக்கண விதிகளை எவ்வாறு தன்னகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இது விளக்குவதால் உளவியலார் இக்கோட்பாடுகளைப் பாமரர்களிடம் சோதனை செய்து பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. மக்களுக்கு மொழி தெரியும்; ஆனால் அவர்கள் எவ்வாறு மொழியைப் பயின்று கொண் டார்கள் என்பது தெரியாது. மொழிபேசுபவர்களுக்கு மொழியின் அக அமைப்பைப் புரிந்து கொள்ளவும் சொல்லவும் முடியுமென்ப தால் உளவியலார் அதை விளக்க வேண்டியது முக்கியமாகிறது. மொழியில் அளவிட முடியாத நீளமான வாக்கியங்களை உருவாக்க முடியும் என்று பகுத்தறிவாளர்கள் சொல்லும்போது, அது ஒரு அறிவுப் பயிற்சி என்று அனுபவ வாதிகள் நினைக்கிறார்கள்.

சோம்ஸ்கி பகுத்தறிவு வாதத்தையும் அனுபவ வாதத்தையும் இவ்வாறு வேறுபடுத்திக் காணவில்லை. ஒன்றுபடுத்தல் (association) பொதுமைப்படுத்தல் (generalization) போன்ற பயிற்சிகளால்தான் அறிவு உருவாகிறது என்ற உளவியற் கருத்தை சோம்ஸ்கி தன் புத்தகத்தின் 'மொழியியலுதல்' (1965) என்ற பகுதியில் மறுக்கிறார், மொழியின் கூறுகளை ஒழுங்கமைப்பதற்குத்தான் அனுபவம் தேவை யாகிறதேயன்றி அறிவைப் பெறுவதற்கல்ல. அனுபவத்தையோ பாரம்பரியத்தையோ பற்றியதல்ல அவருடைய வாதம். அது ஆதாரத்தையும் அறிந்து கொள்ளுதலையுமே சார்ந்திருக்கிறது.

மொழியியல்தற்கு சோம்ஸ்கியின் மாதிரிப் படிவத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களுக்கு இரண்டு தடைக்கற்கள் போடப்படுகின்றன. ஒன்று, சோம்ஸ்கியின் விதிகள் கருத்துப் பொருளின் (abstraction) விளக்கமாக அமைவதால் மொழியமைப்புக்களின் விளக்கமாக அமைவது கடினம். இரண்டு, கருத்துப் பொருளில் நடக்கின்ற செயல்களுக்கும் உண்மையாக நடக்கின்ற செயல்களுக்கும் வேற் றுமை அதிகம். இரண்டும் ஒன்றொன்ச் சொல்லமுடியாது.

ஆக, 1) மொழித்திறன் மாதிரிப்படிவம் மொழி பயன்படுத்துபவருக்குத் தேவையான ஒரு முழுப்படிவமாக அமையாது. (2) மொழிச்செயல் மொழிபேசுபவரின் மொழித்திறனைப் பாதிக்காது.

உளவியலாரது ஆய்வுகளின் பிரச்சினைகளைக் காணும்போது அவர்களின் ஊகமான மொழி என்பது ஒரு தன்னிறைவு பெற்ற வடிவம் என்பது உண்மையாகிறது. சான்றாக, மொழியைப் பேசுபவர்கள் வாக்கியங்களை அவைகளின் இலக்கண ஒப்புதலுக்கு ஏற்ப ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டுமா? வாக்கியங்களில் விதிகள் ஓர் ஒழுங்கு முறையில்தான் செயல்படுகின்றனவா? பொருள் மயக்கம் ஏற்படுகின்ற வாக்கியங்களின் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு தீர்த்துக்கொள்வது? என்பன போன்ற கேள்விகள் எழலாம். ஒரு வாக்கியத்தின் பொருள் மயக்கத்தைத் தீர்க்க மொழி அடிப்படையிலான சூழ்நிலைகளோ அல்லது அவ்வாறல்லாத சில சூழ்நிலைகளோ பயன்படும் என்று ஆஸ்குட் (1968) ஒல்சன் (1969) போன்றவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இதுவரைக்கும் கொடுக்கப்பட்ட மொழியில் விளக்கத்திற்கு எதிராக மாற்றிலக்கணத்தாரால் சொல்லப்படுவது விதிகளுக்குப் புறனடை (exception) கொடுப்பதுதான். விதி எனச் சொல்லப்பட்டு விட்டால் அது கட்டாயமாக இலக்கண ஒப்புதலுள்ள வாக்கியங்களில் செயல்பட்டாக வேண்டும். வழு வாக்கியங்கள் இல்லாததாக வேண்டும் என்பதே மாற்றிலக்கணத்தாரின் வாதம்.

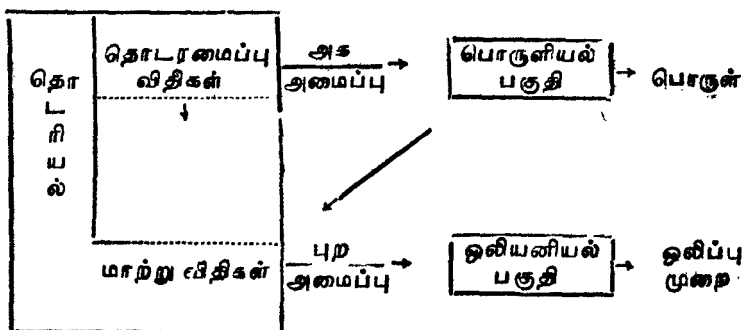
சோம்ஸ்கியின் மாற்றிலக்கணத்தின் ஊகங்களே - அதிலும் சோதனை செய்து பார்க்க முடியாத ஊகங்களே - உளவியல் ஆய்வில் மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடுகள் இடம்பெற இயலாமல் செய்துவிட்டன. எனினும் மொழித்திறனை அடிப்படையாகக் கொண்டு திறைய ஆய்வுகளும் நடந்திருக்கின்றன (மில்லர், 1965) எனவே இந்த ஆய்வுகளுக்குத் தேவையான சோம்ஸ்கியின் கோட்பாடுகளைச் சிறிது பார்க்கலாம்.

மாற்றிலக்கணம் மொழித்திறனை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு கோட்பாடு. இரண்டாவதாக, ஒரு பகுதியிலிருந்து இன்னொரு

பகுதி விதிகளாலேயே உருவாக்கப்படுகிறது. இவ்விதிகளால் ஒரு குறியீட்டிலிருந்து இன்னொரு குறியீடு கிடைக்கிறது. மூன்றாவதாக, இவ்வுருவாக்கம் ஒருவழிப்பாதை கொண்டது. கடைசியாக, அக அமைப்பு, புறஅமைப்பு என்ற வாக்கியத்தின் இரு பகுதிகளுமே இக்கோட்பாட்டில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இக்கோட்பாட்டை மரபு முறையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அதன் வேறுபாடுகள் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கும். மரபு முறையில் பொருளியல் பகுதியே வாக்கியத்தின் உருவாக்கத்தில் முதலிடம் பெறுகிறது. தொடரியல் பகுதி அதற்கு அமைப்பைக் கொடுக்கிறது. வாக்கியத்திற்கு அக அமைப்பு, புற அமைப்பு என்ற இரு வேறுபாடுகள் பொதுவாகக் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை.

சோம்ஸ்கி (1967, 1965), கட்ஸ், போஸ்டல் (1964) ஆகியோருடைய மொழியியற் கோட்பாடுகளில் மூன்று பகுதிகள் (Components) இருக்கின்றன. தொடரியல் பகுதியே முக்கியத்துவம் திறைந்தது. தொடரியல் பகுதியில் தொடரமைப்புப் பகுதியும் (phrase structure) மாற்று விதிப் பகுதியும் (Transformations) அடங்கியிருக்கின்றன. தொடரமைப்புப் பகுதி வாக்கியங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. இப்பகுதி நுண்குறியீடுகளைத் தோற்றுவித்துச் செயல்படுகிறது. ஒவ்வொரு விதியும் ஒரு புதிய குறியீட்டை விளக்குகின்றது. இதன் பலனே குறியிடப்பட்ட கிளைப்படம். தொடரமைப்புப் பகுதியின் கடைசி ஆக்கமே வாக்கியத்தின் அக அமைப்பு. தொடரமைப்பு விதிகளும் மாற்றுவிதிகளும் செயல்பட்டுக் கிடைப்பது வாக்கியத்தின் புற அமைப்பு.

பிறப்பாக்க இலக்கணத்தின் அடுத்த இரு பகுதிகளாகிய பொருளியல் பகுதி அக அமைப்பிலும் ஒலியனியல் பகுதி புற அமைப்பிலும் செயல்படுகின்றன. பொருளியல் பகுதியால் வாக்கியத்தின் பொருளும், ஒலியனியல் பகுதியால் வாக்கியத்தின் ஒலிப்பு முறையும் கிடைக்கின்றன. இதையே கீழ்வரும் படம் விளக்குகிறது.

தொடரியல் பகுதியில் இரு அமைப்புக்களான அகம், புறம் இவற்றுள் அக அமைப்பு ஏன் தேவைப்படுகிறது? புற அமைப்பில் ஒன்றுபோல் தோன்றுகின்ற இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு இருவேறு பொருள்கள் இருக்கலாம்.

John is eager to please

John is easy to please

முதல் வாக்கியத்தில் John என்பது அகஅமைப்பில் எழுவாயாகும். ஆனால் இரண்டாவது வாக்கியத்தில் John செயப்படு பொருளாகும். அதேசமயம் புறஅமைப்பில் John இரண்டு வாக்கியங்களிலும் எழுவாய் போலத் தோன்றுகிறது. மேலும் இருவேறு புற அமைப்புக்களைக் கொண்ட வாக்கியங்களின் பொருள்கள் ஒன்றாகவும் இருக்கலாம்.

John is easy for us to please

It is easy for us to please John

புற அமைப்பை மட்டும் பார்த்தால் வாக்கியத்தின் தர்க்கரீதியான எழுவாயையோ செயப்படு பொருளையோ கண்டுகொள்ள முடியாது. எனவே அக அமைப்பு, மாற்றிலக்கணக் கோட்பாட்டில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இதன் பயனாக எழுவாய், பயனிலை, வினை. செயப்படுபொருள், உரிச்சொல், பெயர்ச்சொல் முதலியவைகள் தோன்றி அவைகளின் மேல் பொருளியல் பகுதி செயல்படுகிறது.

மாற்றுவிதிப் பகுதியில் விதிகள் நிறைய இருக்கின்றன. தொடரமைப்புப் பகுதியால் கிடைத்த வாக்கியத்தில் அவை செயல்படுகின்றன. எனவே தொடரமைப்புப் பகுதி விதிகள் செயல்பட்ட பிறகுதான் மாற்றுவிதிகள் செயல்படும். பதிலீடு செய்தல் (substitution), சேர்த்தல், குறைத்தல், மாற்றுதல் போன்ற வகைகளில்தான் இம்மாற்று விதிகள் செயல்படுகின்றன. முதலில் எழுந்த கோட்பாட்டின்படி (சோம்ஸ்கி: 1957) இவ்விதிகள் சிறப்பு (optional) மாற்றுவிதிகளாகும் ஆனால் திருத்தப்பட்ட கோட்பாட்டில் (சோம்ஸ்கி: 1965) ஒவ்வொன்றுமே ஒவ்வொரு அடிப்படை வாக்கியத்திலிருந்து உருவாக்கப்படுகிறது என்றும், அதனால் அவ் வடிப்படை வாக்கியங்களில் எதிர்மறை வாக்கியத்திற்கு எதிர்மறைக் கூறும், செயல்பாட்டுவினை வாக்கியத்திற்குச் செயல்பாட்டு வினைக் கூறும் இருக்கும் என்றும் கூறப்படுகிறது. எனவே அடிப்படை வாக்கியத்தில் எதிர்மறைக் கூறு இருந்தால் மாற்றுவிதி செயல்படும்போது அது கட்டாய மாற்றுவிதி (obligatory transformation) ஆகிறது. இதன் பயனாக ஒரு வாக்கியம் இன்னொரு வாக்கியத்திலிருந்து உருவாக்கப்படுகிறது என்பதற்குப் பதிலாக ஒரு வாக்கியம் இன்னொரு வாக்கியமாக மாறுவதற்கு அதன் கூறு அக அமைப்பிலேயே கொள்ளப்படுவதால் மாற்றுவிதிகள் அத்தோற்றத்தை வெளிக்கொணருகின்றன என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆக, ஒரு வாக்கியத்தின் பொருள் அதன் அக அமைப்பிலேயே தரப்படுகிறது. எனினும் மாற்றுவிதிகளின் செயல் முறைகள் முன்பு கூறப்பட்டவை போலவேதான்.

சோம்ஸ்கியின் புற அமைப்பு சில நேரங்களில் அண்மைப் பகுப்பு முறையோடு (IC) ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்படுவது தவறு. அண்மைப் பகுப்பு முறை புற அமைப்பின் தெளிவைக் காட்டுவதில்லை என்பதோடு அது வெளித்தோற்றத்தின் ஒருவகையான வெறும் பகுப்பே என்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

அக அமைப்பு பொருளியல் பகுதிக்குத் தொடர்புடையது. அக அமைப்புக்கும், பொருளியல் பகுதிக்கும் உள்ள இத்தொடர்பு கொஞ்சம் சிக்கலானது. தொடரியல் விதிகளும் பொருளியல் விதிகளும் வெவ்வேறுனவை என்பதைக் காட்ட சோம்ஸ்கி 'colourless green ideas sleep furiously' என்ற வாக்கியத்தைக் காட்டுகிறார்.

இதில் தொடரியல் விதிகள் செயல்பட்டு இலக்கண வழுவுற்ற வாக்கியத்தைக் கொடுப்பதாகவும் பொருளியல் விதிகளை இவ் வாக்கியம் மீறியிருப்பதால் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அமைப்பு அல்ல என்றும் கூறப்படுகிறது. எனவே, இக்குழப்பத்தைத் தீர்க்க சோம்ஸ்கி பாகுபடுத்துகின்ற கூறுகள் (subcategorization features) என்றும், தேர்ந்தெடுப்பு விதிகள் (selectional rules) என்றும் இருவேறு பகுதிகளைச் சேர்க்கிறார். இப்பாகுபடுத்தும் கூறுகளிலும் ஒரு அடுக்கமைப்பு (hierarchy) இருக்கிறது. வினை, பெயர் என்பது உயர்ந்த அடுக்கிலும், உயிருள்ளவை, உயிரற்றவை அதற்கடுத்த அடுக்கிலும் வரும் என்பது போன்ற பல பிரிவுகள் உள்ளன. இவ்வடுக்கமைப்பு எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவானதே.

பொருளியல் பகுதியிலும் விதிகள் இருக்கின்றன. இவை தேர்ந்தெடுப்பு விதிகளாகும். இவ்விதிகள் செயல்படுவதற்கு முன்பு அக அமைப்பின் கட்டுப்பாடுகள் (constraints) எல்லாம் தெளிவு படுத்தப்படுகின்றன. இதன் பிறகு பொருளியல் விதிகள் அடிப் படைக் கூறுகளில் செயலாற்றுகின்றன. எந்த ஒரு சொல்லையும் அதன் கூறுகளால் எளிதாக விளக்கி விடலாம். சான்றாக, 'கிழவன்' என்பதற்கு உயிருள்ளது (animate) பெண் (female) வயதானவன் (adult) போன்ற கூறுகளைக் கொடுக்கலாம். தேர்ந்தெடுப்பு விதிகளால் தொடர்ந்துவரத் தகுதி வாய்ந்த சொற்களால் ஒரு வாக்கியம் உருவாக்கப் படுகிறது - உருவாக்கிய வாக்கியம் பொருள் பெறுகிறது. சான்றாக, 'நாய் நாவல் படித்தது' என்ற வாக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. 'படி' ன்னை ஒரு மனித இனச் சொல்லையே எழுவாயாகக் கொள்ளும்.

பொருளியல் விதிகள் அக அமைப்பில் செயல்பட்டுப் பொருள் கிடைக்கிறது எனப் பார்த்தோம். பொருளியல் விதிகள் செயல் பட்டதும் பொருள் மயக்கம், வாக்கிய வழு போன்றவைகள் தோன்றுகின்றன. இது போலவே, தொடரியல் விதிகள் செயல் பட்ட பிறகு ஒருவரால் அதன் இலக்கணத் தன்மையைச் சொல்ல முடியும்; இரண்டு வாக்கியங்கள் ஒரே இலக்கணத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறதா என்பதையும் சொல்ல முடியும். எனவே சிறந்த மொழிச் செயலுக்கு இம்மாதிரியான மொழித்திறன் மிகவும் அவசியம்.

மொழித்திறனின் கூறுகள் மொழிச் செயலில் தெளிவாகத் தோன்றுகின்றன என்பதே மில்லர் (1962) போன்ரேரின் அடிப்படைக் கருத்து. அதாவது இலக்கணத்தார் ஒரு வாக்கியத்தை உருவாக்கப் பயன்படுத்துகின்ற விதிகளைப் போன்றே மொழி பேசுவதும் ஆய்வில் ஈடுபட்டால் விதிகளை உருவாக்குகிறார். எனினும், முன்பு கூறியதுபோலவே மொழித்திறனைச் சோதனைகள் மூலம் தெரிந்து கொள்ள இயலாது. அது போலவே மொழிச் செயலையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. இவ்வாறு கட்டுப்படுத்த முடியாமற் போகும்போதுதான் மொழிச்செயல் மொழித்திறனைப் பெருமளவு பாதிக்கிறது. இதையே சோம்ஸ்கி இன்னொரு விதமாக வாதிக்கிறார். மொழித்திறன், மொழிச்செயலிலிருந்து மிகவும் விலகியிருப்பதால் இவ்விருண்டுக்கும் இடையே இருக்கின்ற தொடர்பு மிகவும் சிக்கலானது என்பதை மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

தொடரியலுக்கும் பொருளியலுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? வேற்றுமை என்ன? என்பன போன்ற ஆய்வுகள் மிகவும் சிக்கலானவை. வாக்கியங்களைப் பயிலும் போதும், பயின்று ஏற்படுகிற செயலின் போதும் நிகழ்கிற தவறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுப் பார்த்தால் வாக்கியங்களைச் சிலவகைகளாகப் பிரிக்கலாம்: இலக்கணமும் பொருளும் உடையவை, இலக்கணமுடையவை ஆனால் பொருளற்றவை, பொருளுடையவை ஆனால் தொடரியல் தவறுடையவை என்பது போன்றன.

சோம்ஸ்கி (1965) தன் திருத்தப்பட்ட புத்தகத்தில் தொடரியல் விதிகள், பொருளியல் விதிகள் இரண்டையும் தெளிவாக வரையறுக்க முடியாது; எல்லைக் கோட்ட முடியாது என்கிறார். எனினும் தொடரியல் பொருளியலை விடச் சக்தி வய்ந்தது என்று சொல்லலாம். இலக்கண அமைப்பே மொழி பயில்தலின் கடினமான பகுதி. பொருளியல் பொதுமை, மொழி பயில்வதை எளிமை யாக்கும். இதனால் இரண்டு வகையான தவறுகள் (errors) வருகின்றன. ஒன்று இலக்கணமுடைய ஆனால் பொருளற்ற வாக்கியங்கள் உருவாக்கப்படும்போது எழுகின்ற பொருளியல் தவறுகள். இன்னொன்று, சொற்கள் வரும்முறை தவறும்போது

எழுகின்ற தொடரியல் தவறுகள். இரு தவறுகளும் சேர்ந்து ஏற்படுகின்ற நிலைமையையும் பார்க்கலாம்.

துணை நூல்கள்

- Chomsky, Noam. 1957. *Syntactic Structures*. The Hague: Mouton.
- 1965. *Aspects of the theory of Syntax*. Mass. Cambridge.
- Herriot, Peter. 1970. *An Introduction to the Psychology of Language*. London: Methuen & Co.
- Katz, J. J. and Postal, P. M. 1964. *An Integrated Theory of Linguistic Descriptions*. Mass: Cambridge.
- Miller, G.A. 1962. "Some Prycological Studies of Grammar", *American Pscyologist*, 17, pp. 181-97.
- 1965. "Some Preliminaries to psycho-linguistics, *American Pscyologist*, 20, pp. 15-20.
- Olson, D. 1969. "Language and Thought: Aspects of a cognitive Theory of Semantics". Prague: Conference on Human Learning.
- Osgood, C.E. 1961. "Comments on professor Bousfield's paper", in Cofer, C. N. and Musgrave, B. S. (eds). *Verbal Learning and verbal Behaviour*. Newyork: McGraw-Hill.
- 1968. "Towards a wedding of insufficiencies" in Dixon, T.R. and Hirton, D. L. (eds). *Verbal Behaviour and General Behaviour Theory*. Englewood cliffs, N. J.: Prentice - Hall.

தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் கோட்பாடு¹

செ. வை. சண்முகம்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1. இலக்கண ஆய்வு பொது

தமிழில் இலக்கண ஆய்வு கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு மேலாக நடைபெற்று வருகிறது. ஆயினும் கடந்த 20 அல்லது 25 ஆண்டுகளாகத்தான் புதிய வேகத்துடன் புதிய இலக்கணங்கள் எழுதப்படுவதுடன் பழைய இலக்கணங்களைத் தற்காலமொழியியல் கண்கொண்டு அறிந்து விளக்கும் முயற்சியும் நடைபெற்று வருகிறது.

பழைய இலக்கணங்களை ஆராய்வதில் இரண்டு முறைகள் தென்படுகின்றன. ஒன்று மொழியின் அமைப்பியல் பற்றியது. இது இலக்கண ஆசிரியர்கள் கூறிய உண்மைகளை மொழியியல் நோக்கில் விளக்கி இலக்கணத்தின் அருமையையும் பெருமையையும் சுட்டுவதோடு மொழி அமைப்பின் நுண்மையையும் சிக்கலையும் தெளிவுபடுத்திக் காட்டுவது. மற்றொன்று இலக்கண ஆசிரியர் மொழி அமைப்பைக் கூறும் முறையில் புலப்படும்

மொழியியல் கோட்பாட்டைப் புலப்படுத்த முயற்சிப்பது. இந்த இரண்டுமே வளர்க்கப்படவேண்டிய நெறிகள் மட்டுமன்றி அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று துணைபுரிய வல்லவை. இங்கு மொழியியல் கோட்பாட்டிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது.

இலக்கண ஆசிரியரின் மொழியியல் கோட்பாடு பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும், எல்லா ஆராய்ச்சிகளையும் போலவே காலத்திற்குக்காலம் கருத்துமாற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது. உதாரணமாக, கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு தொல்காப்பியம் முற்காலத்தமிழுக்கு எழுதப்பட்ட ஒரு வருணனை மொழியியல் நூல் (The best descriptive grammar of ancient Tamil) என்று பாராட்டப்பட்டது (Israel, 1973:3). ஆனால் இன்று தொல்காப்பியம் மாற்றிலக்கண முறையையொட்டி எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற கருத்து அதிகமாக வற்புறுத்தப்படுகிறது (பார்க்க. Agesthialingom, 1969; சண்முகம், 1972; பாலசுப்பிரமணியன், 1972). அதாவது ஒரு இலக்கண நூலின் அல்லது நூலாசிரியரின் கோட்பாடு மொழியியலின் வளர்ச்சியை ஒட்டி அமைந்ததுபோல ஆகிவிடுகிறது. இப்படி ஒரு ஆசிரியரின் அல்லது நூலின் கோட்பாட்டில் மாற்றம் காண்பது இலக்கியம், வரலாறு போன்ற பிறதுறைகளில் மட்டுமல்லாமல் பிறமொழி இலக்கண நூல்களிலும் காணப்படும் முறையே ஆகும். சான்றாக, பாணினியின் இலக்கண நூலான அஷ்டாங்கியை இதுவரை மூன்று அவதாரம் எடுத்தள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வரலாற்று மொழியியல் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தபோது வரலாற்று இலக்கண நூலாகவும் இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வருணனை மொழியியல் கொடிகட்டிப் பறந்தபோது சிறந்த வருணனை மொழியியல் இலக்கணமாகவும், தற்சமயம் மாற்றிலக்கணம் ஏற்றம் பெற்றிருக்கும் காரணத்தால் மாற்றிலக்கண மொழியியலாகவும் கருதப்படுகிறது (Pandit, 1970:23).¹ ஆயினும் இவையெல்லாம் கால முரண் போலத் தோற்றம் அளித்தாலும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் கால முரணாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை என்பதை உணரலாம். அது எப்படி காலமுரண் இல்லை என்பதைப் பார்ப்போம்.

பொதுவாக, புதிய கோட்பாடு, புதிய கருத்து என்று கூறுவதெல்லாம் முழுவதும் புத்தம் புதியதாக ஒரு காலத்தில் திடீரென்று

தோன்றுவதில்லை. முன்னரே இலமறை காயாக இருந்ததே பிற் காலத்தில் முழு வடிவம் பெற்று தனிக்கோட்பாடாக மலரும். மேலும் ஒருசில அறிஞர்கள் தங்களுடைய கூர்த்த மதியால் தங்கள் கால அறிவுநிலையைக் கடந்த புதிய கருத்துக்களைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்திப்போவதும் உண்டு. ஆனால் அப்படிச் கூறப்பட்ட கருத்தின் பலனைச் சமகால அறிஞர்கள் முழுவதும் புரிந்துகொள்ளாமல் பிற்கால அறிஞர் உலகமே அதன் சிறப்பை உணர்ந்து போற்றி முழுப்பயனைப் பெறுவதும் உண்டு. இந்த உண்மையும் எல்லா அறிவுத்துறைக்கும் பொருந்தும்.

வான இயலில் 15ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கொப்பர்னிக் கஸ் (1473-1543) என்ற லிஞ்ஞானி சூரியன் நிலையாக இருக்கப் பூமிதான் அதைச்சுற்றி வருகிறது என்ற உண்மையைக் கண்டு பிடித்ததால் ஏற்பட்ட நன்மைகள் பல. இவர்க்கு முன்னால் பூமி நிலையாக நிற்க சூரியனே அதைச் சுற்றி வருகிறது என்று நம்பி வந்தனர். இது ஒரு வரலாற்று உண்மை. ஆயினும் இப்பொழுது பல நாடுகளின் வரலாறுகளை விரிவாக ஆராயும்போது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே கிரேக்க நாட்டில் அரிஸ்டார்ச்சஸ் (Aristarchus) என்பார் கொப்பர்னிக்கஸஸின் கருத்தையே கொண்டிருந்ததாக வெளிப்பட்டுள்ளது. எனவே அவர் கொப்பர்னிக் கஸஸின் முன்னோடி என்று கருதப்படுகிறார். (Armitage, 1974:40). எனினும் அரிஸ்டார்ச்சஸ் கருத்து அவர்கால மக்களுக்கும் பிறருக்கும் செயல்திறம் மிக்கதாக அமையாது போய்விட்டது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி-மொழியியல் நிகழ்ச்சி மொழியியல் வரலாற்றிலும் காணமுடிகிறது.

யெஸ்பர்ஸன் (Otto Jespersen) (1860-1943) என்பார்.

அந்த மனிதனுடைய வீடு

அந்த மருத்துவருடைய வருகை

என்ற ஆறாம் வேற்றுமைத் தொடர்கள் வேறுவேறு மூலங்களை உடையன என்றும் இரண்டாவது தொடர் அந்த மருத்துவர் வந்தார் என்பதைப் புதைநிலையில் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் விளக்கினார் (இந்தக்கருத்தினை Nida (1964:28) என்பார் தம் மூலைய நூலில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். யெஸ்பர்ஸன் எந்தநூலில் இக்கருத்தைக் கூறியுள்ளார் என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை).

அதை நைடா என்ற இக்கால மொழியியல் அறிஞர் குறை கூறியுள்ளார். அதாவது யெஸ்பர்ஸன் தருக்கமுறைப்படி மொழியை ஆராயப்பெற்றதால் சொல்நிலையிலும் செயல்நிலையிலும் பிறழ்ச்சி உண்டாக விளக்கினார் என்பது அவருடைய வாதம்.³ ஆனால் இதே கருத்து மாற்றிலக்கணம் வளர்ச்சி அடைந்த பிறகு மாற்றிலக்கணத்தின் தந்தை எனக் கருதப்படும் சாம்ஸ்கி வருணனைநிலைநிறைவு (descriptive adequacy) உடையதாக யெஸ்பர்ஸன் விளக்கத்தைப் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளார். (Chomsky, 1964:28,30). இவையெல்லாம் எப்படி சில அறிஞர்கள் தாங்கள் வாழும் கால அறிவுநிலையைக்கடந்து அரிய உண்மைகளைக் குறிப்பாக உணர்ந்திச் செல்லும் திறமைபெற்றிருக்கிறார்கள் என்றும் அவர்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப் பிற்கால அறிவு வளர்ச்சி துணைநிற்கின்றது என்றும் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. எனவே பழைய நூல்களைப் புதிய கோணத்தில் பார்ப்பதும் விளக்குவதும் தவறாகவோ காலமுரணாகவோ கொள்ள முடியாது என்று ஆகிறது என்பது தெளிவு.

அதே சமயத்தில் இன்றைய அறிவு வளர்ச்சி முழுமையும் பழைய காலத்தில் இருந்தது என்று சாதிக்க முயல்வது குண்டு மணியை குன்றாகப் பெரிதுபடுத்துவதாகி வரலாற்றையும் மனித குலத்தில் ஏற்படும் அறிவு வளர்ச்சியையும் புறக்கணிப்பதாக அமைந்துவிடும். எனவே பழைய நூல்களைப் புதிய கருத்து நோக்கில் விளக்கும்போது கவனமாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு உறுதுணையாக புதிய கருத்துநிலைக்கும் பழங்கால கருத்து நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டலாம். இதைத்தான் அகத்தியலிங்கம் (1972:229) 'சில செய்திகளைத் தொல்காப்பியர் வெளிப்படையாகவும் விளக்கமாகவும் முறையாகவும் கூறாமல் தம்மை இருளில் திகைக்கவிட்டுத் தம்நூலில் மறைந்து கிடக்கும் மாணிக்கங்களைத் தேடவிட்டிருப்பதெல்லாம் உண்மையே' என்று தொல்காப்பியம்பற்றிக் கூறியிருப்பது மனங்கொளத்தக்கது.

2. தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் கோட்பாடு

தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் கோட்பாட்டை அறிந்துகொள்ள எழுத்ததிகாரம் - சிறப்பாகப் புணரியல்கள், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டுமே துணைபுரிகின்றன.

எழுத்ததிகாரப் புணரியல்கள் எப்படி சொல்லியல் கோட்பாட்டிற்கு உதவுகின்றன என்பதை விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

புணரியல் என்பது சொல்லின் மாற்று வடிவங்களை விளக்குவதே. அப்பொழுது பல சொற்களை எடுத்து அவற்றைப் பகுத்து அங்கு வரும் மாற்று வடிவங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எனவே சொல்லியலின் முதல் நிலையான பகுப்பு (Segmentation) ஆராய்ச்சியும் மாற்று வடிவங்களைத் தொகுத்து ஒரு அடிப்படை வடிவம் காணும் ஆராய்ச்சியும் (selection of a base form) புணரியலுக்கு முன்னோடியாகத் தேவைப்படும். எனவேதான் நன்னூலாரும் புணரியலுக்கு முன்னர் பதவியல் என்ற இயலை அமைத்துச் சென்றுள்ளார். ஆகவே தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் கோட்பாட்டை அறியப் புணரியல்களையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

2.1. இரட்டை-நிலை

மொழியில் எழுத்து, சொற்களை வேறுபடுத்தி அறிய உதவுகிற ஒரு தொழிற்பாட்டையே செய்கிறது. ஆனால் சொற்களோ தமக்கென ஒரு வடிவம் உடையதாகித் (எழுத்து) தனியே ஒரு பொருளும் உடையதாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இதையே இரண்டுவித அமைப்பு - வடிவம் (form), பயனிலை (function) என்று கூறி வடிவம் என்பது சொல்நிலை என்றும் பயனிலை என்பது பொருள்நிலை என்றும் விளக்குவார்கள். இதையே தொல்காப்பியர்

பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர் (தொல். 641)

என மிகத்தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். எனவே சொல்லியலில் சொன்மையும் பொருண்மையும் சேர்த்தே விளக்கப்பட வேண்டும். இதனால்தான்

ஊஃகான் ஒற்றே ஆடுஅ அறிசொல் (438)

ஜூர், ஈர், மின் என வருஉம் மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்

சொல்லோர் அணைய என்மனார் புலவர் (709)

என்ற சூத்திரங்களில் சொன்மையும் (ன - ஆண்பாள்; இர், ஈர், மின் - முன்னிலை) பொருண்மையும் சேர்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் சொன்மை மட்டும் கூறிய இடங்களையும் பொருண்மை மட்டும் கூறிய இடங்களையும் தொல்காப்பியத்தில் பார்க்கமுடிகிறது. எனவே அவை விவாதத்திற்குரியன.

பொதுவாக இன்று தொல்காப்பியர் சொல்லியல் ஆராய்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது தொடரியலுக்கே சிறப்பிடம் கொடுத்து ஆராய்ந்துள்ளார் என்ற கருத்து பரவலாக உள்ளது¹ (Agesthia lingom, 1978:3).⁴ ஏனெனில், இன்றைய மொழியியலாச் எல்லாச் சொற்களையும் பகுத்து ஆராய்ந்து அவற்றின் மாற்று வடிவங்களை இனம் கண்டுகொள்வதிலும் அவற்றிற்குரிய சரியான பொருளை வரையறுப்பதிலும் மிக நுண்ணிய முறையைக் கடைபிடிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நுண்ணிய பகுப்புமுறையைத் தொல்காப்பியத்தில் காணமுடியாவிட்டாலும் சொல்லியல் அடிப்படைக் கோட்பாட்டின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் அறிந்து பற்பல இடங்களில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மொழியியல் அறிவுக்கு இணையாக விளக்கிச் சென்றிருக்கும் அதே சமயத்தில் மொழியியல் என்ற தனித்துறையும் முறையும் வளராததால் ஒரு சில குறைகளையும் காணமுடிகிறது.

பொருளை மட்டும் பேசிய இடங்கள் சில உண்டு.

காலந்தானே முன்றென மொழிப (634)

இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்ற - (635)

செய்தென் எச்சத்து இறந்த காலம் (724)

என்று பொதுவாகவும் சிறப்பாகவும் பேசியிட்டு கால விசுதிகளைப் பகுத்துப் பேசாமல் விட்டுச் சென்றுள்ளார். அதுபோலவே வியங்கோள் பற்றி 717-ஆம் சூத்திரத்தில் குறிப்பிட்டுவிட்டு அது வருமிடம்பற்றி 711-ஆம் சூத்திரம் பேசுகிறதே தவிர அதற்குரிய சொல்வடிவம் பற்றி எங்கும் விதந்து கூறப்படவில்லை.

இன்றைய மொழியியலில் சில வடிவங்களைப் பொருள் அற்றது என்று கூறி அவற்றைப் பொருள் அற்ற உருபன் அல்லது வெற்று

உருபன் (empty morpheme) என்றும் வேறுசில இடங்களில் வடிவம் இல்லாவிட்டாலும் பூஜ்யம் என்பது இருப்பதாகக்கொண்டு அதற்குப் பொருள் கற்பித்துக் கூறி அதை குனியமாற்றுருபு (zero allomorph) என்று பெயரிட்டு அழைப்பதும் உண்டு.

தொல்காப்பியர் சாரியை எனக்கொண்டதில் பல சொல்லியல் துட்பங்கள் அமைந்திருக்கின்றன (சண்முகம், 1974).

சாரியை என்பதை நச்சினூர்க்கினியர், 'வேறுகின்ற இரு மொழியுந் தம்மிற் சார்த்தப்பெரிட்டு இயைந்து நின்றது' என்று விளக்கியுள்ளார் (எழு. 118 உரை). இதையே மொழியியலார் வெற்றுருபு (empty morph) என்று கூறுவார்கள். எனவே இங்கு சொல்வடிவம் மட்டுமே இருந்து பொருள் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. இப்படி வருபவையெல்லாம் விகுதிப் புணர்ச்சியில் (அடிச்சொல்லும் விகுதியும் சேருவது) வரும் சாரியைகள்.

1. மரம் + ஐ > மரம் + அத்து + ஐ > மரத்தை
2. விள + ஐ > விள + இன் + 'ஐ > விளவினை
3. ஒன் + ஐ > ஒன்று + அன் + ஐ > ஒன்றனை

இங்கு வரும் அத்து, இன், ஐ போன்ற சாரியைகள் பொருள் அற்றவை; எனவே வெற்றுருபு என்று கொள்வதில் யாரும் தடையெழுப்புவதில்லை. ஆனால் இதே சாரியைகளும் வேறுசில சாரியைகளும் பொருள் புணர்ச்சியில் வரும்போது (இரண்டு அடிச் சொற்கள் சேர்ந்து வருவது) பொருள்தலை பற்றிய கருத்துவேறுபாடு காணப்படுகின்றது. சாரியைக்குப் பொருள் இல்லை என்பது போல விளக்கம் கொடுத்த நச்சினூர்க்கினியரே 'ஆடிக்குக்கொண்டான்' (< ஆடி + இக்கு + கொண்டான் < ஆடி + கொண்டான்)... என இகரங்கெட்டு நின்றது. 'இஃது இடப்பொருட்டு' என ஓரிடத்திலும் (எழு. 126 உரை) மற்றொரு இடத்தில் 'இதற்குக் கண்ணென் உருபு விரிக்க' (எழு. 248 உரை) என்று கூறியதாலும் சாரியைக்கு இங்குப் பொருள் அதாவது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள் உண்டு என்றே கருதுகின்றனர். Caldwell, (1936) Meenakshisundaran, (1959), Israel, (1973) போன்றபலர் இக் கருத்து உடையவர்களாக உள்ளனர்.

4. வண்டு + கால் > வண்டு + இன் + கால்
> வண்டின்கால் -6ஆம்வேற்.
5. பெண்டு + கை > பெண்டு + இன் + கை
> பெண்டின் கை -6ஆம்வேற்.
6. ஒன்று + கூறு > ஒன்று + அன் + கூறு
< ஒன்றன்கூறு -6ஆம்வேற்.
7. மறை + கொண்டான் > மறை + அத்து + கொண்டான்
> மறையத்துக்கொண்டான் -7ஆம்வேற்.
8. ஆடி + கொண்டான் > ஆடி + இக்கு + கொண்டான் >
ஆடிக்குக்கொண்டான் -7ஆம்வேற்.
9. கலம் + குறை > கலம் + அத்து + குறை
> கலத்துக்குறை -5ஆம்வேற்.

போன்ற உதாரணங்களில் சாரியை பொருள் உடையதாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் தொல்காப்பியர் இவற்றைப் புணர்ச்சியில் தோன்றுவதாக - அதாவது மிகுதிப் புணர்ச்சியாகவே எழுத்ததி காரத்தில் கூறியிருப்பது சாரியைக்குப் பொருள் இல்லை என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. அதற்குரிய காரணம் என்ன என்பதை நாம் காண முற்படவேண்டும்.

வினாதிப்புணர்ச்சியிலும் பதப்புணர்ச்சியிலும் சில சாரியைகள் பொதுவாக வருகின்றன. அப்படிப் பொதுவாக வரும் சாரியைகளைப் பதப்புணர்ச்சியில்மட்டும் பொருள் உடையன என்று கொண்டால் ஒரே சொல்வடிவம் இரண்டு பொருள் உடையதாக (வேற்றுரு பாகவும் வேற்றுமை உருபாகவும்) ஆகிவிடுகின்றது. மேலும் வேறு சில தொடர்களில் அந்தச் சாரியைகூட இல்லாமல் - தொகையே அதே பொருளை உணர்த்துகின்றது.

10. மரக்குரைத்தான்
10அ. மரங்குரைத்தான்
10ஆ. மரத்தைக்குறைத்தான்
- } மரம் + குறைத்தான் (157.1)

11. வண்டினைக் கொணர்ந்தான்

11அ. வண்டைக் கொணர்ந்தான்

11ஆ. வண்டு கொணர்ந்தான்

(157.5)

எனவே மொழி முழுமையும் மனதில் கொள்ளும்போது மூன்று நிலைகள் உள்ளன. அவையாவன: 1. சாரியை பொருள் உணர்த்துதல், 2. வேற்றுமை விகுதி பொருள் உணர்த்திச் சாரியை பொருள் இல்லாமல் வருதல், 3. வேற்றுமை விகுதியும் சாரியையும் இல்லாமல் (குனியம்) பொருள் வருதல், ஆகியன. வேற்றுமை விகுதி எங்கும் பொருள் உணர்த்தலும் தொகையாக வரும்போது குனியமே பொருள்பட வருதலும் இயல்பு. ஆதலாலும் சாரியை சில இடங்களில் (அதாவது பொருட்புணர்ச்சியில் சில சொற்களில்) பொருள் உடையது போலவும் வேறுசில இடங்களில் பொருள் அற்றது போலவும் வருவதை ஒருமுகமாகப் பொருள் அற்றது என்று கூறுவதே இலக்கணத்தை எளிமைப்படுத்தும் என்று கருதியே பொருள் உடையதுபோல வரும் இடங்களிலும் பொருள் அற்றது என்று தொல்காப்பியர் கூறிச் சென்றிருக்கவேண்டும். எனவே தொல்காப்பியரின் சாரியை பற்றிய கேரட்பாடு மொழி அமைப்பை முழுவதும் மனதில்கொண்டு அமைக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும்.

சில சாரியைகள் பதப்புணர்ச்சியில் மட்டும் வருகின்றன. அவை பொருள் உடையதாகக் கருதுவதிலும் சில குறைகளைக் கண்டே தொல்காப்பியர் பொருள் அற்றதாகக் கருதிச் சாரியை என்று கூறியுள்ளார்.

மேலே காட்டிய 'ஆடிக்குக் கொண்டான்' என்ற உதாரணம் இப்படிப்பட்டது. இங்கே தொல்காப்பியர் வேறுசில உத்திகளையும் கையாண்டு விளக்கிய நுட்பம் அறிந்து மகிழத்தக்கது.

3. ஆடிக்குக் கொண்டான்

3அ. சித்திரைக்குக் கொண்டான்

என்ற உதாரணங்களைப் பகுத்து விளக்கும் முறை பொதுவாக நாம் பகுக்க நினைக்கும் முறைக்கு மாறுபட்டிருக்கிறது. நாம்

பெயர்ச்சொல் + கு + வினைச்சொல் என்று பகுக்கலாம் என்று நினைப்போம். இப்படியானால் குகரம் நான்காம் வேற்றுமை விசுதியாய் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்துள்ளதாக-வேற்றுமை மயக்கமாகக் கருதுவோம். தொல்காப்பியரும்

... ..

காலத்தின் அறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்

... ..

அன்னபிறவும் நான்கன் உருபியல்

தொன்னெறி மரபின் தோன்றலாதே (594.6,89)

என்று விளக்கியுள்ளார். அப்படியாக, இதில்வரும் உருபை வேற்றுமை விசுதியாகக் கொண்டு விட்டால் எழுத்ததிகாரத்தில் விளக்காது சொல்லதிகாரத்தில் விளக்கியிருக்கவேண்டும். உடனே தொல்காப்பியர் ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை என்ற கேள்வி எழுகிறது.

பழந்தமிழ் வழக்குகளை நோக்கும்போது

12அ. . தைஇத்திங்கள் தரினும் (தைமாதத்தில்
தந்தாலும்) (குறந். 196.4)

12ஆ. இரவு வந்தான் - இரவில் வந்தான்

போன்ற வழக்குகளைப் பார்க்கலாம். இங்கெல்லாம் விசுதி இல்லாமலே ஏழாம் வேற்றுமை உணர்த்தப்படுகிறது.⁵ எனவே மேலே காட்டிய உதாரணத்தில் மட்டும் உள்ள உருபு பொருள் உடையதாகக் கூறுவது இலக்கணத்தில் இரண்டுவித மரபு அமைந்துள்ளதாக ஆகும். எனவே மாதப்பெயர்களும் நாட்பெயர்களும் (அதாவது காலப்பெயர்கள்) பதப்புணர்ச்சியில் உருபு இல்லாமல் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள் உணர்த்தும் முறையை வற்புறுத்தும் வகையில் உருபு வரும்போதும் பொருள் அற்றது என்று கூறி விட்டார். ஆனால் இங் கு இன்னொரு சிக்கல் தொல்காப்பியருக்குத் தோன்றியிருக்கிறது. இங்குள்ள வடிவம் நான்காம் வேற்றுமை விசுதியோடு ஒத்திருக்கிறது. எனவே அதை அப்படிப் பொருள் அற்றது என்று எப்படிச் கூறுவது? இதைத் தீர்க்கும் பொருட்டு 'இக்கு' என்ற கற்பித வடிவம் கொண்டு இகரத்தைக்கொடுக்க ஒரு சந்தி விதியையும் கூறியுள்ளார். இலக்கண விதிகளில் சிக்கல் இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் மொழி அமைப்பில் ஒரு தெளிவு

ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. எனவே சொல்வடிவம் பொருள் அற்றதாகக் கருதிச் சாரியை என்று கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக, புறநிலையில் சொன்மைநிலை, பொருண்மைநிலை ஆகிய இரண்டு கூறு இருந்தாலும் இலக்கண ஆசிரியன் சில காரணங்களுக்காகச் சொன்மைநிலைமட்டும் கொண்டு பொருண்மை அற்றதாகவும் பொருண்மை மட்டும் இருந்து சொன்மைநிலை அற்றதாகவும் கூறுவான். தொல்காப்பியர் சொல்லியல் நிலையில் சில தொடர்களை விளக்க முற்படும்போது மொழி அமைப்பை முழுதும் கருத்தில்கொண்டு எளிமையைச் சில இடங்களிலும், விரிவை வேறுசில இடங்களிலும் கையாண்டுள்ளார்.

2.2. சொற்பகுப்பு

தமிழ் ஒரு ஒட்டுநிலை (agglutinative) மொழி ஆனதால் சொற்களைப் பகுத்து ஆராய்வது எளிமையானதாகவே இருக்கும். ஆயினும் சில இடங்களில் சிக்கல் எழுதுவது இயற்கையானதே.

பொதுவாக, தொல்காப்பியர் சொற்பகுப்பில் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆயினும் சில தொடர்களைப் பகுத்து விளக்கியிருப்பது அவருடைய நுண்மானுழைப்புலத்தைக் காட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது.

குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றி
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்
உயர்திணைக்குரிமையும் அஃறிணைக்குரிமையும்
ஆயிருதிணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையும்
அம்முவுருவின தோன்றலாறே (686)

என்ற குத்திரத்தால் வினைமுற்றுகள் வினைப்பகுதியோடு கால விசுவதியும் திணை - பால் காட்டும் விசுவதியும் ஏற்கும் என்பது தெளிவு. முன்னரே குறிப்பிட்டதுபோல, தொல்காப்பியர் கால விசுவதியை எங்கும் பிரித்துப் பேசவில்லை. பால்காட்டும் விசுவதியை மட்டும் கிளையாக்கத்திலும் வினையியலிலும் பிரித்துப் பேசியுள்ளார். அவற்றில் பலர்பால் விசுவதிகளைப் பகுத்திருப்பது கருத்து மாறுபாட்டுக்கு இடமளித்துள்ளது. எனவே சில வினைமுற்றுகளை எடுத்துக்கொண்டு விளக்குவோம்.

பலர்பால் விசுதி

13. உண்டனர் - இறந்தகால வினைமுற்று	அர்
14. உண்பர் - எதிர்கால	அர்
15. உண்பார்	ஆர்
16. உண்ப	ப
17. மொழிப	ப

முதல் நான்கு உதாரணங்களில் உண் என்பதும் இறுதி உதாரணத்தில் மொழி என்பதும் பகுதி. முதல் உதாரணத்தில் 'ட்' இறந்தகால மாற்றுருபு. இவற்றில் யாருக்கும் தடையும் ஐயமும் இல்லை. 14-வது, 15-வது உதாரணங்களில் பகரமெய் எதிர்கால உருபு என்பதும் அப்படியே. எனவே இங்கு சிக்கல் கடைசி இரண்டு உதாரணங்களில் உள்ள விசுதிகளைப் பற்றியது. இங்கு தொல்காப்பியர் பகர உயிர்மெய்யையே திணை பரல்விசுதியாகக் கொள்கிறார் என்பது

அர், ஆர், ப என வருஉம் முன்றும்

பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே (691)

என்ற சூத்திரத்தால் விளங்கும். அப்படியானால் கரல் விசுதி குனியம் என்று ஆகிறது. எனவே

16. உண் - ட் - ப - உண்ப

17. மொழி - ட் - ப - மொழிப

என்ற பகுப்பு முறையையே தொல்காப்பியர் கையாண்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு. ஆனால் அதே சமயத்தில் உண்பார் போன்ற சொற்களை

உண் - ப் - ஆர்

என்றே பகுப்பதும் தொல்காப்பியருக்கு உடன்பாடாக இருந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால் முன்னதிலும் ப் என்பதை எதிர்கால விசுதியாகவும் அ என்பதை பலர்பால் விசுதியாகவும் பிரித்து 'அ' என்பதை மட்டுமாவது பலர்பால் விசுதி என்று கூறியிருக்கலாமே. ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை என்ற சிந்தனை பிறக்கிறது படிப்போருக்கு. இங்கு இரண்டுவித இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன.

ஒன்று கால விருதி பற்றியது. எதிர்கால விருதிகளாக ப், வ் என்ற இரண்டு மெய்களே துணை நிலைவழக்குகளில் வருவதும் ஓரளவுதான் பழந்தமிழைப் பொறுத்தவரை உண்மை. பலர்பால் விருதி அர், ஆர், என்ற விருதி இருக்கும்போது எதிர்கால விருதி கள் துணைநிலை வழக்குகளிலேயே வரும்.

18. உண்பார்	உண்—ப்—ஆர்
19. படிப்பார்	படி—ப்—ஆர் (படிப்—ப்—ஆர்)
20. கற்பார்	கல்—ப்—ஆர்
21. செய்வார்	செய்—வ்—ஆர்
22. உழுவார்	உழு—வ்—ஆர்
23. கூறுவார்	கூறு—வ்—ஆர்
24. மொழிவார்	மொழி—வ்—ஆர்

ஆனால் இந்த விருதிக்கு மாறாக அகரம் பலர்பால் விருதியாக வரும்போது எங்கும் பகர மெய்யே எதிர்கால விருதியாக வரும்.

16. உண்ப
17. மொழிப
18. செய்ப
19. உழுப
20. கூறுப
21. ஆகுப

என்ற உதாரணங்களில் எங்குமே பகரமெய்யே எதிர்கால விருதியாக உள்ளது. எனவே இந்தப் பகரமெய் பெரும்பாலும் எல்லா வினைச் சொல்லோடும் வரக்கூடியது. இதை வகரத்தோடு துணை நிலை வழக்கில் வரக்கூடிய பகர மெய்யிலிருந்து வேறுபடுத்த வேண்டும். இதுபோலவே பால்காட்டும் விருதியிலும் மற்றொரு சிக்கல் உள்ளது.

22. தோன்றுவ	புறம். 4.5
23. எனப்படுப	
24. ஆகுப	புறம். 7.10

போன்றவை எதிர்கால பலவின்பால் வினைமுற்றுகளாக வருகின்றன. இங்கு அகரமே பலவின்பால் விகுதியாகவும் 'ப்' அல்லது 'வ்' எதிர்கால விகுதியாகவும் உள்ளன. தொல்காப்பியரும் ஆகுப போன்ற பலவின்பால் வினைமுற்றுகளை

24. ஆகு—ப்—அ

என்பது போன்று பிரித்து விளக்குவதையே ஒத்துக்கொள்வார். இந்த நிலையில் பலர்பாலாக வருவதையும் அதே முறையில் பிரிப்பது என்பது சிக்கல் உடையதாக அமைந்துவிடும். மேலும் அகரம் எங்கும் பலவின்பால் விகுதியாக வருவதால் அகர இறுதியைப் பலவின்பால் விகுதியாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார். இங்கு கூட எதிர்கால விகுதியில் மாறுபாடு இருந்தாலும் (அதாவது பகரமெய் துணைநிலை வழக்கில் வராது உறழ்ச்சியாக வருவது) பால்காட்டும் விகுதியில் தெளிவு இருப்பதால் அகரத்தைப் பலவின்பால் விகுதியாகக் கொண்டு விட்டார். பலர்பால் வினைமுற்றுகளில் அகர இறுதி எப்போதும் பகரமெய்யோடு வருவதால் கால விகுதியைச் சூனியமாகக் கொண்டு பகரஉயிர்மெய்யையே பால்காட்டும் விகுதியாகக் கொண்டுவிட்டார். அதாவது ஒத்த வடிவின்வாக வந்து இரு பொருள் தரும் சொற்களைச் சொல்பகுப்பின்மூலம் வேறுபாடு உடையதாகச் செய்த (அதாவது அகநிலையில் வேறுபாடு உடையதாகக்குதல்) நுட்பம் பாராட்டுதற்குரியது.

25. ஆகுப—பலர்பால் வினைமுற்று - ஆகு—ஃ—ப

26. ஆகுப—பலவின்பால் , - ஆகு—ப்—அ

2.3. மாற்று உருபுகளைத் தொகுத்தல்

சொற்களைப் பல உருபுகளாகப் பிரித்தவற்றை உருபு (morph) என்று அழைப்பார்கள் மொழியியலார். பின்னரே பொருள் அடிப்படையில் முக்கியமாகவும் வடிவ ஒற்றுமை வருமிடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சிறுபான்மையாகவும் தொகுத்து வந்த உருபுகளையெல்லாம் ஒரு உருபனின் (morpheme) மாற்றுருபுகளாக (allomorphs)க் கொள்வார்கள். யான்~என்; ஒன்பது~தொள் போன்றவற்றில் வடிவ வேற்றுமை மிகுந்து இருந்தாலும் பொருள் ஒற்றுமை அடிப்படையிலே இரண்டு உருபுகளும் ஒரு உருபனின் மாற்று

வடிவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும் இவை பகுதியாக சொல்லின் முதலில் அதாவது வருமிடத்தாலும் ஒத்துள்ளன. மரம்~மரங்~மரஞ்~மர போன்ற உருபுகள் வடிவ ஒற்றுமை மிகுந்து பொருள் ஒற்றுமையும் வருமிடம் ஒற்றுமையும் உடையதாக இருப்பதால் அவை மரம் என்ற உருபனின் மாற்றுருபுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இம்முறை மாற்றுருபுகளைத் தொகுத்தல் எனப்படும்.

சில இடங்களில் மாற்றுருபுகளைத் தொகுக்கும்போது தொல்காப்பியர் வடிவ ஒற்றுமை உடைய சொற்களிடையே புணர்ச்சி ஒற்றுமை இருக்கவேண்டும் என்று கருதி வினோத முறையைக் கையாண்டுள்ளார்.

தாழக்கோல், எருவங்குழி, செருவக்களம் ஆகிய மூன்று தொடர்களுக்குப் புணர்ச்சிவிதி சொல்லியது கேள்விக்குறியை எழுப்பியுள்ளது (Israel, 1973: 124 (7.8), 127 (7.11)). வடிவ ஒற்றுமை பொருள் ஒற்றுமை ஆகியவை மட்டுமே கருத்தில் கொள்ளப்பட்டதே இதற்குக் காரணம்.

மேலே சொன்ன தொடர்களை எப்படிப் பகுப்பது என்பதைப் பார்ப்போம்.

தொடர்	பொதுமுறை	தொல்காப்பியமுறை
25. தாழக்கோல்	தாழ்+அ(க்)+கோல்	தாழ்+அக்கு+கோல் > தாழ்+அக்+கோல்
26. எருவங்குழி	எரு+அம்+குழி	எரு+அம்+குழி > எரு+அங்+குழி
27. செருவக்களம்	செரு+அ(க்)+களம்	செரு+அம்+களம் > செரு+அக்+களம்

முதலில் அகரம் மட்டுமே கொள்வதா அல்லது 'அக்கு' என்று கொள்வதா என்று பிரச்சனை எழுகிறது. இது அடிப்படை வடிவம் தேர்ந்தெடுத்தல் (Selection of base forms) என்ற பொதுப் பிரச்சனையின் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தேர்ந்தெடுத்துள்ள அடிப்படை வடிவம் தமிழ்மொழி அமைப்புக்கு மாறுபட்டு வராதது

என்றும் 'அ' என்பது எப்போதும் ஒரு வல்லின மெய்யோடு வருவதால் அதை 'அக்கு' என்று கொள்வது அவருடைய மொழியியல் கோட்பாட்டோடு ஒத்ததாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் குமாரசுவாமிராஜா (Kumaraswami Raja, 1972, 343) விளக்கியுள்ளார். எனவே அகரமா அக்குவா என்பதில் பெரிய சிக்கல் எதுவும் இல்லை. அப்படியானால் தொல்காப்பியர் பொதுமுறையில் விளக்காது 2-வது முறையில் விளக்க முற்பட்டுப் புணர்ச்சிவிதிகளை அதிகரித்திருப்பானேன்?

அம்மின் இறுதி செருவயின் கெடுமே

தம்மொற்று மிசூஉம் வல்லெழுத்து இயற்கை (260-2,3)

மகர இறுதி கெடுதல், வருமொழி வல்லெழுத்து கெடுதல் என்ற இரண்டு விதிகள் அதிகப்பட்டுள்ளன. இது செருவக்குளம் என்பதில் அம் என்பதை அடிப்படை வடிவமாகக் கொண்டு அக் என்பதை மாற்று வடிவமாகக் கொண்டதன் விளைவு. புறநிலையில் தாழக்கோல், செருவக்களம் என்ற இரண்டு தொடர்களிலும் ஒரே வடிவம் (அக் என்பது) சாரியை அருப்பதால் அதை ஒரு சாரியையின் மாற்று வடிவமாகக் கொள்ள நினைப்போம். ஆனால் தொல்காப்பியர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாது நிலைமொழிச் சொற்கள் ஈற்றெழுத்திலும் அசைநிலை அமைப்பிலும் ஒத்திருக்கும் சொற்கள் (எரு, செரு) இரண்டுவித சாரியை பெறுகிற அளவுக்கு (அம், அக்) வேறுபடுகிறதே என்ற உண்மையைப் பெரிதாகக் கருதினர். எனவே அந்த செரு, எரு என்ற இரண்டு சொல்லும் சாரியையில் வேறுபடவில்லை; அந்தச் சாரியை அடைகிற புணர்ச்சி மாற்றத்தில் மட்டுமே வேறுபடுகிறது என்று காட்ட விரும்பினர். புறநிலையில் ஒற்றுமை இல்லாத சொற்களிடையே புணர்ச்சியில் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் அமையும்படி கற்பித்த நுட்பமே பாராட்டுதற்குரியது. அந்த ஒற்றுமையைச் சாதிக்கத் தான் செரு என்ற சொல்லில் வரும் 'அக்' என்ற வடிவத்தை 'அம்' சாரியையின் மாற்று வடிவாக எடுத்துக்கொண்டு விட்டார். எனவே மாற்று வடிவங்களைத் தொகுக்கும்போது வடிவ ஒற்றுமையைவிட அவை எங்கு வருகின்றன என்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிட்டார். ஆகவே புறநிலையில் ஒரே வடிவம் அகநிலையில் இரண்டு சாரியையின் மாற்றரூபாக (அக் என்பது செரு

என்ற சொல்லோடு வரும்போது அம்சாரியையின் மாற்றுருபு தாழ் என்ற சொல்லோடு வரும்போது அக்குச் சாரியையின் மாற்றுருபு) மாறிய - சிறப்பாகத் தொல்காப்பியர் மாற்றிக்கொண்ட வீந்தை சிந்தித்தற்குரியது. இன்னொரு இடத்தில் ஒத்த அமைப்பு உடைய சொற்கள் புணர்ச்சியில் ஒற்றுமை உடையதாக அமைகிறது என்பதைக் காட்டுவதற்காக புறநிலையில் சாரியை இல்லாத இடத்திலும் சாரியைக் கற்பித்துப் பின்னர் புணர்ச்சியில் கெட்டு விட்டது என்று கூறியிருப்பதும் நினைவுகூரத் தக்கது.

தொல்காப்பியர்முறை

28. நுமது நும் + அது நும் + அ + அது > நும் + அ + து
(161) (115)

29. நுமக்கு நும் + அ + கு நும் + அ + கு நும் + அ + க்கு
(161) (114)

30. நும்மை நும் + ஐ நும் + ஐ

31. நும்மொடு நும் + ஒடு நும் + ஒடு

இங்கு இரண்டாம் வேற்றுமையும் மூன்றாம் வேற்றுமையும் நிலைமொழி ஈறு இரட்டித்துவர ஆறாம் வேற்றுமை விகுதி உயிர் முதன் மொழியாக இருந்தாலும் இரட்டிக்கவில்லை. அதுபோலவே நான்காம் வேற்றுமையில் வரும் அகரச் சாரியையும் இரட்டிக்க வில்லை. எனவே நான்காம் வேற்றுமைக்கும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கும் ஒரு ஒற்றுமை மட்டுமே காணப்படுகிறது. ஆனால் இரண்டுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை அதிகரிக்கும்படி விளக்கியுள்ளார்.

ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும்
கூறிய குற்றெழுத்து இரட்டல் இல்லை
ஈறுகுள்ளி அகரமொடு நிலையும்
நெடுமுதல் குறையும் மொழிமுன்னான (191)

இங்கு 1) அகரச்சாரியைப் பெறுதல் 2) நெடுமுதல் குறுகிநிற்கும் போது நிலைமொழிஈற்று மெய் இரட்டிக்காது ஆகிய இரண்டு பண்புகளில் ஒற்றுமை உடையதாக அமைத்துவிட்டார்.

ஆறன் உருபின் அகரக் கிளவி
ஈறுகு அகரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும் (115)

என்ற சூத்திரத்தில் ஆறும் வேற்றுமை உருபில் உள்ள அகரத் தைக் கெடுத்துவிட்டார்.

நான்காம் வேற்றுமையில் வருமொழி ககரமெய் இரட்டிப்பதை

வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை உருபிற்கு
ஒவ்வுழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும். (114)

என்ற சூத்திரத்தால் விளக்கிவிட்டார்.

இந்த உண்மைகளைச் சொல்லியல் நோக்கில் பார்க்கும்போது அகரச்சாரியை என்பது நான்கு, ஆறு வேற்றுமை ஆகிய இரண்டு இடத்திலும் வருகிறது; ஆறும் வேற்றுமை விசுவதி அது என்பது து என்ற மாற்று வடிவம் - மாற்றுருபு உடையதாக அமைகிறது. என்ற செய்தி புலனாகிறது. இது சாதாரணமாக நினைக்கும் முறையிலிருந்து (ஆறும் வேற்றுமைக்கு அது என்பதே எங்கும் மாற்றுருபு; அதற்குச் சாரியை கிடையாது) மாறுபட்டது என்பதும் அதற்குரிய காரணமும் (நிலைமொழிச் சொற்கள் ஒத்த அமைப்பு இருக்கும்போது அவை புணர்ச்சியில் ஒற்றுமை உடையதாக அதிகபட்ச அளவு ஆக்குவது) புரிந்துகொண்டால் தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் நுட்பத்தைப் பாராட்டமுடியும்.⁶

2.4. உருபன் தொகுப்பு

ஒரு உருபனின் மாற்றுருபுகளைத் தொகுத்த பிறகு அந்தத் உருபன்களையும் பலபடியாகத் தொகுக்க வேண்டும். அந்தத் தொகுப்பும் இலக்கண விளக்கத்திற்கு உதவும். முதலில் பொருள் அடிப்படையிலும் வரும் இடம் அடிப்படையிலும் கால விசுவதிகள், வேற்றுமை விசுவதிகள், பால்காட்டும் விசுவதிகள் என்று தொகுக்கலாம். இடையியலில் (735) இத்தகைய முயற்சியைப் பார்க்கலாம்.

வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே (116)

இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய

ஈற்றில்நின்று இசைக்கும் பதினோர் எழுத்தும்

தோற்றம் தாமே வினையொடு வருமே (493)

என்றெல்லாம் பொதுநிலையில் வருமிடம்பற்றிப் பேச அந்தப் பாகுபாடுகள் துணையாக நிற்பதைப் பார்க்கலாம்.

இதுபோலவே பெயரையும் வினையையும் கூட பொருள் அடிப்படையில் பலவாறாகப் பிரிப்பதும் மொழி அமைப்பை விளக்க உதவும். மரப்பெயர் (416), நிறைப்பெயர், அளவுப்பெயர் (171), எண்ணுப்பெயர் (199), திசைப்பெயர் (431, 432) போன்றவையும் உருபன்களின் தொகுப்பே ஆகும். இப்படிப் பொருள் அடிப்படையிலும் வரும் இடம் அடிப்படையிலும் தொகுப்பது ஒரு முதனிலை தொகுப்பாகவே (primary classification) கருதப்படும். ஆனால் தொடரியல் அடிப்படையில் நுண்மையாகத் தொகுப்பதே மேனிலைத் தொகுப்பாகவும் (high level classification) இலக்கண ஆசிரியனின் மொழியியல் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவதாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. பெயர்ச்சொற்களை உயர்த்ணை, அஃறிணை என்ற பெரிய வேறுபாட்டையும் அதையும் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என்றும் ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என்றும் பிரிப்பது பொருள் அடிப்படையில் அமையாது தொடரியல் பற்றியது என்று கூறி அதன் நுட்பத்தை மொழியியலார் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். (அகத்தியலிங்கம் & சுந்தரம், 1969; சண்முகம், 1972:186)

தொல்காப்பியர் உருபன்களைத் தொகுத்தது பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து அதன் அடிப்படைகளைக் கண்டால்தான் சொல்லியல் நுட்பத்தை மேலும் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

2.5. சொல்லியலை விளக்கும் முறைகள்

மொழியியலார் சொல்லியலை விளக்கும் முறையில் மூன்றுவகை இருப்பதாகக் கூறுவார்கள் (Hockett, 1954). அவையாவன: 1) வைப்புமுறை (Item and arrangement) 2) அமையும் முறை (Item and process) 3) சொல்லுக்கு முறை (Word and paragraphs). ஒவ்வொரு மொழியும் ஒவ்வொரு முறையில் சிறப்பாக விளக்கமுடியும் என்று கூறி பேளரில் என்ற மொழியியல் அறிஞர் தற்கால கிரேக்க மொழியை அடுக்கியல் முறையிலும் பழைய கிரேக்க மொழியை அடுக்கியல் முறையிலும் அமையும் முறையிலும் ஆங்கில மொழியைப் பெரும்பாலும் அமையும் முறையிலும் ஒட்டுநிலை மொழிகளை வைப்பு முறையிலும் விளக்கலாம் என்று கூறிச் சென்றுள்ளார் (Bazell, 1973: 200).⁷ இதன்படி பார்த்தால் தமிழ் ஒட்டுநிலை மொழி ஆனதால் வைப்பு முறையால் விளக்க முடியும் என்று கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியர் மேலே கூறிய மூன்று முறைகளையுமே கையாண்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. வேற்றுமை உருபு என்னென்ன என்று ஒரு சூத்திரத்தில் தொகுத்துக் கூறிவிட்டு அவை

வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே (116)

என்று கூறும்போதும் வினைச் சொல்லில் பால்காட்டும் விகுதிகளை விளக்கிவிட்டு

ஈற்றில்நின்று இசைக்கும் பதினோர் எழுத்தும்

தோற்றந்தாமே வினையொரு வருமே (493. 2,3)

என்னும்போதும் வைப்புமுறையை ஒட்டி விவரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஆனால் விளிப் பெயர்களைப் பொறுத்தவரையில் அமையும் முறையே காணப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் பெயர்கள் விளி ஏற்கும்போது பதிலியாகவும் (Replacements) உறுப்புகள் குறைவாகவும் (subtraction) மாறுவதே ஆகும்.

32. நம்பி	நம்பி	124
33. அன்னை	அன்னு	129
34. மக்கள்	மக்கள்	147
35. குரிசில்	குரிசில்	"
36. சோழன்	சோழா	133
37. சோழன்	சோழ (அண்மைவிளி)	134
38. சேர்ப்பன்	சேர்ப்ப	" "

இங்கு 32-35 உதாரணங்கள் பதிலியாகவும் 36-38 உதாரணங்கள் உறுப்பு குறைப்பாகவும் அமைந்துள்ளன. ஆகவே இவற்றை வைப்புமுறையில் சொல்வது சிறிது கடினம்.

தொல்காப்பியர்

‘இஃ யாகும்’

(606.1)

முறைப்பெயர் மருங்கின் ஐயென் இறுதி

ஆவொடு வருதற்குரியவும் உளவே

(611)

... ... இறுதிப்பெயரே
ஈன்ற ஈற்றயல் நீட்டம்வேண்டும் (629)

அன் என் இறுதி ஆவாகுமே (615)

அண்மைச் சொல்லிற்கு அகரம் ஆகும் (616)

போன்று விளிப்பெயரை விளக்கும்போது 'அமையும் முறை' அடிப்படையில் பேசுவதைக் காணலாம். விளிமரபில் பெரும்பான்மையும் சொல்லியல் மாற்றங்கள் அமையும் முறையில் பேசப்படுகின்றது என்பதும் அறியத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் எச்சங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவைகளில் அமைந்துள்ள உறுப்புகள் என்னென்ன என்று கூறும் வாய்பாட்டு நிலையில் கூறியுள்ளார்.

செய்து, செய்பூச், செய்பு, செய்தென
செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி (713)

என்று வினையெச்சங்களைக் கூறும்போது.

அவ்வறு பொருட்கும் ஓரன்ன உரிமைய
செய்யும், செய்த என்னும் சொல்லே (719.3,4)

என்று பெயரெச்சங்களை விளக்கும்போது வாய்பாட்டு நிலையில் கூறியதைச் சொல்லியல் நோக்கில் விளக்கினால் அடுக்கியல் முறை என்றே கூறவேண்டும். அடுக்கியல் முறை என்பது இன்று நன்றாக வளர்ந்து அதற்கெனச் சில கோட்பாடுகளை உடையதாக அமைந்துள்ளது. வாய்பாட்டு முறையை அடுக்கியல்முறை என்று சொல்லும்போது அதன் ஆரம்பக்கட்டத்தையும் குறிக்கிறது என்று கொள்வது பொருந்தும். பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் கூட எச்சங்களைப் பகுக்கும் முயற்சியில் இறங்கவில்லை. மேலும் அவற்றின் பொருள்களைப் பற்றியும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் யாரும் விளக்க முன்வரவில்லை.

தொல்காப்பியர் எச்சங்களைப் பகுக்காமல் அடுக்கியல் முறையில் ஏன் சொல்லியுள்ளார் என்பதும் ஆராய்தற்கு உரியது.

வினையெச்சங்கள் முழுவதும் ஒரே அமைப்பை உடையன அல்ல.

செய்து என்ற வினையெச்சம் வினை + காலம் + வினையெச்ச விகுதி என்று மூன்று உறுப்புகளை உடையது.

செய்யு, செய்பு, செய்யியர், செய்யிய, செயின் ஆகியவற்றை வினை + வினையெச்ச விகுதி என்று இரண்டே உறுப்புகளை உடையது.

பெயரெச்சத்தில் செய்த என்ற வாய்பாடு வினை + காலவிகுதி + பெயரெச்ச விகுதி என்ற மூன்று உறுப்புகளையும் செய்யும் என்ற மற்றொரு வாய்பாடு வினை + காலவிகுதி என்ற இரண்டு உறுப்புகளையும் உடையதாக அமைந்துள்ளது. மொழியியலார் செய்யும் வாய்பாட்டில் பெயரெச்ச விகுதி குனியம் என்று கொண்டு விளக்குவார்கள்.

எனவே பலவகை அமைப்பு உடையதுபோலத் தோன்றியதால் அவைகளின் சொல்லியல் பாகுபாட்டில் இலக்கண ஆசிரியர்கள் இறங்கவில்லைபோலும். ஆயினும் எச்சங்களுடைய தொடரியல் பண்புகளை மிகச் சிறப்பாகத் தொல்காப்பியர் விளக்கிச் சென்றுள்ளார் (வினையெச்சம் பற்றித் தொல்காப்பியர் கோட்பாடு, அகத்தியலிங்கம், 1972. ஆவையும் பெயரெச்சப்பற்றி கோதண்டராமன், 1972 ஐயும் பார்க்க). எச்சங்களிடையே அமைந்த தொடரியல் பண்புகளை ஒட்டியே பாகுபாடு செய்த திறம் பாராட்டுதற் குரியது. எனவே சொல்லியலை விளக்கும் முறையில் இலக்கணம் முழுமையும் ஒருமுறையே கடைபிடிக்காது ஒவ்வொன்றின் இயல்பிற்கேற்றவாறு விளக்கியுள்ளார். எனினும் சில இடங்களில் சொற்களைப் பகுக்காது பொருள்நிலை மட்டும் பேசுவதும் எழுத்ததி காரத்தில் மாற்றருபுகளை ஒரு அடிப்படை வடிவத்தின் மாற்று வடிவமாக புணர்ச்சியில் விளக்குவதும் சொல்லதிகாரத்தில் ஒலிக் கட்டுப்பாடு உடைய மாற்றருபுகளைக் கூட தொகுக்காது அப்படியே பகுத்துப் பேசுவதும் ஏன் என்று புரியவில்லை. சொல்லதிகாரத்தில் உருபனின் தொகுப்பு பற்றி மட்டுமே சொல்லியல் நிலையில் பேசுகிறார். எழுத்ததிகாரத்தில்தான் சொல்லியலின் மற்ற நுட்பங்கள் (பகுத்தல், உருபுகளைத்தொகுத்தல்) காணப்படுகின்றன. இவற்றின்

சரியான காரணம் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் தொல்காப்பியத் திற்கு மொழியியல் அடிப்படையில் நல்ல பதிப்பு வெளியீடுவதும் தொல்காப்பிய சொல்லடைவு தயாரித்து அதன் மொழிநிலையைத் தனியாகவும் ஒப்பிட்டுத் ஆராய்ந்து காலஅடைவு பற்றி முடிவு செய்வதும் ஒரு நீண்டகாலப் பணியும் அடிப்படை ஆக்கப்பணியும் ஆகும்.

துணைநூல்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச. 1972 அ. 'ஐ வேற்றுமை', நான்காவது கருத்தரங்கு மலர், பக். 279-85. திருவனந்தபுரம்.

அகத்தியலிங்கம் ச. 1972 ஆ. 'வினையெச்சம் பற்றித் தொல்காப்பியர்', தொல்காப்பிய மொழியியல், பக். 207-32. அண்ணாமலைநகர்.

அகத்தியலிங்கம், ச. & சுந்தரம் ஆர். எம். 'தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரம் - முதல் குத்திரம்', செந்தமிழ்.

கோதண்டராமன், பொன். 1972. 'பெயரெச்சம்பற்றித் தொல்காப்பியர்', தொல்காப்பிய மொழியியல், பக். 197-206.

சண்முகம், செ. வை. 1972. 'வேற்றுமைப்பற்றித் தொல்காப்பியர்', தொல்காப்பிய மொழியியல், பக். 267-308.

சண்முகம், செ. வை. 1974. 'தொல்காப்பியச் சாரியை', ஆய்வுக் கோவை ஆறாவது கருத்தரங்கு, பக். 758-63.

பாலசுப்பிரமணியன், க. 1972. 'தொல்காப்பியரின் ஒலியன் கொள்கை', தொல்காப்பிய மொழியியல், பக். 51-82.

தொல்காப்பியம் - மூலம் - கழகப்பதிப்பு, 1967.

தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - நச்சினூர்க்கினியர் உரை, கழகப்பதிப்பு, 1966.

தொல்காப்பிய மொழியியல் (பதிப்பு. அகத்தியலிங்கம் & முருகையன்), அண்ணாமலைநகர். 1972.

- Agesthialingom, S. 1969. 'Tolka:ppiyar's treatment of syntax', *Ara:ycci*, 1, பக். 238-48.
- Agesthialingom, S. 1978. 'Tolka:ppiyar's concept of syntax', in (eds. Agesthialingom & Kumaraswami Raja), *Studies in Early Dravidian grammars*, pp. 1-21. Annamalainagar.
- Armitage, A. 1947. *The World of Copernicus*. New York.
- Bazell, C. E. 1972. 'Review of *New Horizons in Linguistics*, *Journal of Linguistics*, 9, 198-202.
- Caldwell, R. 1956. *A Comparative grammar of the Dravidian or South Indian family of languages*. (Reprinted), Madras.
- Chomsky, N. 1964. *Current issues in Linguistic Theory*. The Hague.
- Hockett, C. F. 1954. 'Two Models of grammatical descriptions', *Word*, 10, பக். 210-31.
- Israel, M. 1973. *The treatment of Morphology in Tolka:ppiyam*. Madurai.
- Jespersen, O. 1969. *Analytic syntax* (1st edn. 1937), New York.
- Kumaraswami Raja, 1972. 'The increment *akku*', *Na:nka: vatū Karuttaranku malar*, pp. 342-46. Trivandrum.
- Meenakshisundaran, T. P. 1959. 'The so-called inflectional increments in Tamil,' *Indian Linguistics* (Silver Jubilee Volume), pp 125-30.

Nida, E. A. 1964. *A synopsis of English syntax* (1st edn. 1943). Norman.

Pandit, P. B. 1970. Review of *Selected papers of J.B. Firth* (ed. by Palmer, F. R.), *Journal of Linguistics*, 6, pp. 280-84.

Subramoniam, V. I. 1962. *Index of Purananuuru*. Trivandrum.

குறிப்புகள்

1. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயர் ஆய்வுத் துறை 1975ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் நடத்திய திராவிட மொழி பழைய இலக்கணங்களின் மொழியியல் கோட்பாடு பற்றிய கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரையின் தமிழாக்கம்.

2. Panini has undergone three American Avatars: the historical avatar with Whitney, the descriptive avatar with Bloomfield and now the generative avatar.

3. 'Jespersen's adherence to his basic assumption as to the fundamental logic within a language has led him to rather serious distortion and complication of the formal and fundamental values'. Nida. 1964: 27f.

4. One can easily claim that he is more syntactic conscious than anything else.

5. ஆடிக்குக் கொண்டான் என்பதை ஆடித்திங்களில்-ஆடிக் கண் கொண்டான் என்று பொதுவாகப் பொருள் கொள்ளுகிறோம். நச்சினார்க்கினியரும் 'இதற்குக் கண்ணென் உருபு விரிக்க' என்று உரைவிளக்கம் தந்துள்ளார். மேலும் இந்தத் தொடர் பொருட்டுப் பொருளும் விரிக்க இடம் தருகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆடிக்காகக்கொண்டான் என்று விரித்தால் பொருட்டுப் பொருள் ஆகும். அதையும் ஆடியில் பயன்படுத்துவதற்கு / பயன்படுத்துவ தற்காகக் கொண்டான் என்ற வரியின் சுருக்கமாகக் கருதினால்

அங்கும் காலப்பொருளே இருப்பதாக அமைந்துவிடுகிறது. இந்த விளக்கத்தைக் கருத்தரங்கின்போது கூறிய பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கம் அவர்களுக்கு என் நன்றி. இப்படி விரிக்கப் பட்ட தொடரிலுள்ள பெயரோடு வரும் பகுதியும் வினையும் கெட்டு வினையிலுள்ள விழுதி சேரும் முறை பற்றி அறிய ச. அகத்தியலிங்கம் (1972அ), சண்முகம் (1972) பார்க்கவும்.

6. நச்சினூர்க்கினியரும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுச் சமாதானம் கூறியுள்ளார் (குத். 115 வரை).

‘நிலைமொழிக்கு ஓர் அகரம் பெறும் என விதியாது உருபு அகரம் ஏறி முடியும் என விதித்தால் குற்றம் உண்டோ’ என்பது அவர் கேள்வி. அதற்குப் பதிலாக ‘நினவ கூறுவல் எனவ கேண்மதி’ (புறம் 35:13) என்றற்போல ஆடுவதற்குரிய அகர உருபின் முன்னரும் ஓர் அகர எழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக்கண் வருதல் உளவாகக் கருதினார் ஆதலின்’ என்று விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். அதாவது நினவ கூறுவல், எனவ கேண்மதி ஆகிய இரண்டு தொடரையும் ஆறும் வேற்றுமைத் தொடராகக் கருதுகிறார் என்று ஆகிறது. இது புறநானூற்று உரையாசிரியர் தரும் உரைக்கும் மொழி அமைப்புக்கும் மாறுபட்டு இருக்கிறது. உரையாசிரியர்கள் நினவ, எனவ என்பனவற்றை நின்னுடையன, என்னுடையன என்று கூறுவதால் அவை அஃறிணைப் பன்மை குறிப்பு வினையாலணையும் பெயராகவே கருதப்படுகின்றன என்று ஆகிறது புறநானூற்றை ஆராய்ந்த சுப்பிரமணியமும் (Subramoniam, 1962 : 397) வேற்றுமை அடியாகவே கொண்டுள்ளாரே தவிர வேற்றுமை ஏற்ற வடிவமாகக் கொள்ளவில்லை பெயரும் வினைமுற்றை ஏற்றுவந்திருப்பதும் ஆறும் வேற்றுமைத் தொடர் என்று கருதமுடியாது என்பதை வலியுறுத்துகிறது. எனவே ஆறும் வேற்றுமையும் அகரம் பெறும் என்பதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் கூறிய காரணம் பொருத்தமாகப்படவில்லை.

7. Ancient Greek needs both process and paradigm, Modern Greek only paradigm, English perhaps only process while some agglutinative languages may conform to the simplest item and arrangement model.

வினையெச்சங்கள்

அ. சித்திரபுத்திரன்
அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம்

0. முன்னுரை

தமிழில் எச்சவினை பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என இரு வகைத்து. வினையெச்சம் என்பது வினையைக்கொண்டு முடியும் சொல் என்பர். வினையெச்சங்கள் அமைப்பு (Structure) முறையிலும் காலவளர்ச்சி (Historical) நிலையிலும் எவ்வாறு பல கேள்விகளுக்கும், மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகின்றன எனக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இவ்வாய்வுக்காக சங்க காலம்¹, சங்கம் மருவியகாலம்², இடைக்காலம்³ ஆகிய பிரிவுகளில் உள்ள இலக்கியங்களில் காணப்படும் வினையெச்சங்கள் சேகரிக்கப்பட்டு

-
- 1 எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள்
 - 2 சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக்குறள் முதலியன.
 - 3 இடைக்காலம் (சொல்லடைவு), காரைக்கால் அம்மையார் புராணம், பெரியபுராணம். அப்பர் தேவாரம் முதலியன.

அமைப்பு முறையிலும், வரலாற்று முறையிலும் ஆராயப்படுகின்றன. வரலாற்று விளக்கத்திற்காக எண்ணிக்கை அளவு (Frequency) பட்டியல் காட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் குறிப்பாகச் சில வினையெச்சங்களே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இங்கு கூறப்பட்ட முடிபுகள் முடிந்த முடிபானவை அல்ல. ஆனால் அவை வருங்கால ஆராய்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

1.0 வினையெச்சம் பற்றி இலக்கண ஆசிரியர்கள்

1.1 தொல்காப்பியர் வினையெச்சங்களை விரவு வினையில் அடக்குவார். அவர் வினையெச்சத்திற்கு சரியான விளக்கம் கொடுக்கவில்லையானாலும் வினையெச்சங்களின் அமைப்பு பற்றியும், அவைகளின் செயற்பாடு (Function) பற்றியும் பல சூத்திரங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வினையெச்சங்களின் முடிபு பற்றி

வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையும் குறிப்பும்

வினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே

... .. (தொல். 915)

என்னும் நூற்பாவில் வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையும் குறிப்பும் முடிபாகத் தோன்றும் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் வினையெச்சத்திற்குப் பொருந்துமாறு சில வினையெச்சவாய்பாடுகள் 'வினையெஞ்சு கிளவி' என்ற பெயரில் 'செய்' என்ற வேர்ச்சொல்லை முதலாவதாகக் கொண்டு பல்வேறுபட்ட விருதிகளைச் சேர்த்து சூத்திரம் (713) இல் வருவித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய வினையெச்சங்களில் 'பயின்றுவரும் காலம்' (Tense) எந்தவித ஆராய்ச்சிக்கும் தலைபணியாமல் ஒரு கேள்விக்குறியாகவே நிற்கின்றது. தொல்காப்பியத்தில் ஒன்பது வினையெச்சவாய்பாடுகள் கூறப்படுகின்றன.

செய்து செய்யுச் செய்யு செய்தெனச்

செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென

அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி (தொல். 713)

இவைதவிர வினை அமைப்பிலும், பயன்படும் விதத்திலும் முற்கூறிய ஒன்பது வினையெச்சங்கட்கு மாறுபட்ட பின், முன், கால், கடை

போன்ற வினையெச்ச வாய்பாடுகள் சூத்திரம் (714)இல் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டு இடங்களைத்தவிர அங்கொன்றும் இங்கொன்றாக சில சூத்திரங்களில் வினையெச்சம் பற்றிய சில கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியர் கூறிச்செல்கின்றார்.

1.2 நன்னூலார் தொல்காப்பியர் போலன்றி வினையெச்சத்திற்கு சிறந்த விளக்கம் தந்துள்ளார்.

தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே. (நன். 342)

நன்னூலார் கருத்துப்படி வினையெச்சங்களில் தொழிலும் காலமும் உண்டு; பால் இல்லை. தொல்காப்பியரின் ஒன்பது வகை வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களில் செயற்கு வாய்பாட்டை ஒழித்து, மீதமுள்ள எட்டுடன் செய்யா, வான், பான், பாக்கு என்பவற்றைச் சேர்த்து பன்னிரெண்டு வினையெச்ச வாய்பாடுகளை நன்னூலார் தருகின்றார். மேலும் அவர் தான் வரிசைப்படுத்தியுள்ள வினையெச்ச வாய்பாடுகளுக்கு ஒரு காலத்தையும் கணிக்க முயன்றுள்ளார்.

செய்து செய்பு செய்யாச் செய்யூச்
செய்தெனச் செயச்செயின் செய்யிய செய்யியர்
வான் பான் பாக்கின வினையெச்சம்பிற
ஐந்தொன்று ஆறுமுக்காலமும் முறைதரும் (நன். 343)

என்று பன்னிரெண்டு வினையெச்சங்களும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. “ஐந்தொன்று ஆறுமுக்காலமும் முறைதரும்” என்ற அடியின் மூலம் உரையாசிரியர்கள் நன்னூலாரின் பன்னிரெண்டு வினையெச்சங்களுக்கும் கீழ்க்கண்டவாறு காலத்தைக் கணிக்கின்றனர்.

செய்து; செய்பு; செய்யா; செய்யூ; செய்தென—இறந்தகாலம்
செய—நிகழ்காலம் (காண்டிகையார் மூன்று காலமும் என்பர்)
செயின்; செய்யிய; செய்யியர்; வான்; பான்; பாக்கு—
எதிர்காலம்

1.3. பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்களும் வினையெச்சத்திற்கு புதிய விளக்கம் எதுவும் தந்துவிடவில்லை. உரையாசிரியர்கள் பலரும்

குத்திரத் துட்பொருள் அன்றியும், யாப்புற
இன்றி யமையாது இயைபவை யெல்லாம்
ஒன்ற உரைப்பது உரைஎனப் படுமே (தொல். 1603)

என்ற குத்திரத்திற்கிணங்க இலக்கண ஆசிரியர்கள் விட்டுச் சென்றதும், அவர்கள் காலத்தில் வழக்கிலுள்ளதுமான பலவகையான வினையெச்சங்களைத் தொகுத்து அவைகளுக்குக் காலத்தையும் கணித்துச் சென்றனர். அதன்படி -இ, -ய், -உம், -ஆல், -ஆன், -ஏல், -ஏன், -ஆ-மல், -ஆ-மை, -கு, -அ, -றி, -று என்பனவும் வினையெச்சங்களாகத் தோன்றும்.

2.0 வினையெச்சங்கள்

2.1 செய்து

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் மூன்று காலத் தமிழிலும் அதிகமாக வழக்கிலுள்ளன. இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களின் வினை அமைப்பும் காலமும் (Tense) பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்களுக்கும், உரையாசிரியர்களுக்கும் ஒரு பிரச்சினையாகவே அமைந்துள்ளது. இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் மற்றைய வினையெச்சங்களிலிருந்து மாறுபட்டன என்கின்றனர். தொல்காப்பியரோ

செய்து என் எச்சத்து இறந்த காலம்
எய்துஇடன் உடைத்தே வாராக் காலம் (தொல். 724)

என்று குறிப்பிட்டு 'செய்து' வினையெச்சங்கள் இறந்த காலத்தில் வரும் என்பார். உரையாசிரியர்கள் பலரும் இவ்வகை வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இறந்தகாலத்தைக் குறிக்கும் என்றனரே தவிர யாருமே செய்து என்பதிலுள்ள -த்- என்பதை இறந்தகால இடைநிலையாகக் காட்டவில்லை. அவர்கள் கூற்றுப்படி 'இறந்தகாலம்' என்பது வினைச்சொல்லால் உணர்த்தப்படும் தொழிற்கு, அவ் வெச்சத்தால் உணர்த்தப்படும் தொழில் முன் நிகழ்தலாகும்.

‘வாராக்காலம்’ என்பதற்கு இளம்பூரணரும், கல்லாடனாரும் இறப்பு அல்லா நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் என்பர். நச்சினூர்க் கினியர் நிகழ்காலமே என்பர். அதாவது நாம் இன்றும் வழங்கும் உடனிகழ்ச்சியே (Simultaneity) அவர்களால் நிகழ்காலமாகக் கணிக்கப்பட்டது. அப்படியானால் எதிர்காலம் என்று அவர்கள் குறிப்பிடுவது யாது? எடுத்துக்காட்டுகள்: உண்டுவரும் சாத்தான், உண்டு வருவான் என்பவற்றிலும் உண்டு என்பது இறந்த காலத் தைத்தானே குறிக்கின்றது. (அதாவது உண்ணும் தொழில் வரு தற்குமுன் நிகழ்கிறது) ஆகவே, தொல்காப்பியரின் ‘வாராக்காலம்’ என்பது இரு வினைகளின் தொழிலும் உடன் நிகழும் காலமாகத் தான் இருக்கமுடியும். செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் மேற் காட்டிய இரண்டு காலங்களிலும் (இறப்பு, நிகழ்வு - உடனிகழ்ச்சி) ஆய்வுக்கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட மூன்றுகாலத்தமிழிலும் செயல் பட்டு வருவதைக் காணலாம். பெரும்பாலான இடங்களில் இறந்த காலத்திலும், மற்றைய இடங்களில் உடனிகழ்ச்சியிலும் பயன்பட்டுள்ளன.

இறப்பு

காய்நெல்லறுத்துக்.....கவளங்கொளினே (புறம். 184-1)

அன்ற வனுரைத்த அவ்வுரை பிழையாது

சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தவின் (மணி. 10-72)

திருமணப்பந்தர் முன்பு சென்று... ..

... ..பரியிசை இழிந்து (பெரிய. 173-2)

உடனிகழ்ச்சி

வேருழந்துலறி... ..(புறம். 370-5)

... ..ஈங்கெனை அகன்று கண்மாறி

நீங்கினன்... ..(மணி. 3-40)

தொண்டருந் திகைத்து நின்றார் (பெரிய. 463-4)

அடுத்து இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களின் அமைப்பு முறைக்குச் செல்வோம். இலக்கணக்கொத்து, நேமிநாதம் ஆகிய பிற்கால இலக்கணநூல் உரையாசிரியர்கள் செய்து வாய்பாட்டை செய் + து எனப்பகுத்து -து என்பதை வினையெச்ச விருதியாகக் காட்டி.

யுள்ளனர். இந்த வினைப்பகுப்பையே பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரும் (1934:187) குறிப்பிட்டு இவ் வினையெச்சங்கள் காட்டும் தொழில், தன்னைத் தொடரும் வினைகளின் தொழிற்கு முன்னால் நிகழும் என்பார். அகத்தியலிங்கனார் (1978) இஸ்ரேல் (1973:211) ஆகியோர் செய்து வாய்பாட்டை செய்+த்+உ எனப் பகுத்து-த்- என்பதை இறந்தகால இடைநிலையாகவேக் கொள்வர். மேற்காட்டிய இருவினை அமைப்புகளில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பதுதான் அடுத்த பிரச்சினை. செய்து வாய்பாட்டை செய்+து எனப்பிரித்து-து என்பதை வினையெச்ச விருதியாகக் கொள்வதென்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாத ஒன்று. ஏனென்றால் பெய்த (புறம். 319-2) செய்த (அகம். 72-21) போன்ற பெயரெச்சங்களில்-த்- என்பதை இறந்தகால இடைநிலையாகக்கொள்கின்றோம். மேலும்-து என்பதை வினையெச்ச விருதியாகக் கொண்டால்-ந்து என்பதையும் வினையெச்ச விருதியாக ஏற்கவேண்டி வரும். ஆகையால் செய்+த்+உ என்ற வினை அமைப்பே ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாக இருக்கிறது. ஆனால்-த்- என்பதை இறந்தகால இடைநிலையாகக்கொண்டால், செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் இறப்பு அல்லாத உடனிகழ்ச்சியில் செயற்படுவதை எப்படி விளக்குவது என்று கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் உருபனியல் அமைப்பில்-த்- என்ற இறந்தகால இடைநிலையைக் கொண்டிருந்தாலும் குழல்சால் காலத்தைக் (Contextual time) கொண்டே செயல்படுகின்றன எனக்கொள்வது நலம். 'குழல்சால் காலம்' என்று இங்குக் குறிப்பிடுவது, கால இடைநிலைகளால் காலம் காட்டப்படாமல், விருதிகளால் தன்னைத் தொடரும் வினைக்கு ஏற்பக் காலம் காட்டுவது என்பதுதான். இவ்வகை எச்சங்கள் சங்ககாலத்தில் அதிகமாக கவித்தொகையிலும் (942) அதையடுத்து அந்நானூற்றிலும் (873) புறநானூற்றிலும் (724) காணப்படுகின்றன. அதையடுத்து சங்கம் மருவிய காலமாகிய சிலப்பதிகாரத்திலும் இடைக்கால பெரியபுராணத்திலும் அதிகமாக வழக்கிலுள்ளன (முறையே 906.8121). வரலாற்று நோக்கில் பார்ப்போமானால் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் மூன்றுகாலத்தமிழிலும் உருவ அமைப்பிலோ, செயற்பாட்டிலோ, எந்தவித மாற்றமும் இன்றி, மூன்றுகாலத்தமிழிற்கும் பொதுவாய் வழக்கிலுள்ளதைக் காணலாம்.

2.2. ஆடி, ஓடி

முன்னால் கூறப்பட்ட செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப் போல -இ யுடன் முடியும்வினையெச்சங்கள் மூன்று காலத் தமிழிலும் பெருவழக்கிலுள்ளன. தொல்காப்பியரும், நன்னூலாரும் இவ்வகை வினையெச்சத்தை மற்றைய வினையெச்சங்களுடன் தொகுக்கவில்லை. ஆனால் உரையாசிரியர்கள் இவ்வகை அமைப்புக்கொண்ட வினையெச்சங்களைத் தத்தம் உரைகளில் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றனர்.

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில்

இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி

நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல்

தோன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்தே (தொல். 237)

என்று இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி நின்ற இகரம் உகரமாகும் என்கிறார். நன்னூலார் இன்றி.அன்றி என்பனவற்றின் சுற்றிலுள்ள இகரம் உகரமாய்த் திரியும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பிறகால உரையாசிரியர்கள் இவ்வகை வினையெச்சங்களை இயுடன் முடியும் ஆடி, ஓடி போன்ற வினையெச்சங்களின்கீழ் அடக்க முயல்வர். இவ்வகை முயற்சி ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாத ஒன்று. ஏனெனில் இன்றி என்பதை இன் + த் + இ அல்லது இல் + ந்த் + இ என்று பிரிக்கீ நேரிடும். ஆனால் இவ்வகை குறிப்பு வினையெச்சங்களில் கால இடைநிலைகள் -ந்-, -ந்த்- தோன்ற முடியாது. ஆகையால் இன்றி என்பதை இல்~இன் + றி எனப் பகுத்து -றி என்பதை குறிப்பு வினையெச்ச விகுதியாகக்கொள்வது சிறப்பாகத் தோன்றுகிறது. மேலும், உரையாசிரியர்கள் சிலர் -இயுடன் முடியும் ஆடி, ஓடி போன்ற வினையெச்சங்களைச் செய்து வாய்பாட்டின்கீழ் அடக்க முயல்வர். அப்படியானால் இவ்வகை வினையெச்சங்கள் அமைப்பிலும் செயற்பாட்டிலும் செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப் போலுள்ளனவா என்று காண்போம்.

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப் போல் இவ்வினையெச்சங்கள் பெரும்பான்மையான இடங்களில் இறந்தகாலத்திலும், மற்றைய இடங்களில் உடனிகழ்ச்சியிலும் பயன்பட்டுள்ளன.

இறப்பு

பெருநீர்வையை அவளொடாடி

... ... வந்து நின்றெம்வயின் (அகம். 296-5)

... ... காலம்

கருதி இடத்தாற் செயின் (திரு. 484)

... ... திருவெல்லைப்பால்

மேவித்தலமுற மெய்யிற் றெழுதபின் (பெரிய. 1422-2)

உடனிகழ்ச்சி

குன்றத்தன்ன குவவுமணல் நீந்தி

வந்தனர்— (நற். 207-5)

முந்தையப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப (மணி. 10-6)

முன்காகச் சென்றேத்தி முதல்வன்றொருவதற்கு
(பெரிய. 1510-3)

இவ்வகை வினையெச்சங்களின் அமைப்பைக் கூறவந்த சேனாவரையர் செய்து வாய்பாட்டின் இறுதி சில இடங்களில் -இ யாகத் தோன்றும் என்கிறார். அவர் கூற்றுப்படி -க்-, -ட்-, -த்-, -ற்- தவிர மற்ற இடங்களில் வினையெஞ்சு இறுதி இ, உகரமாய்த் திரியும். இதிலிருந்து சேனாவரையருக்கு -இ-; -உ என்பன வற்றை விகுதியாகக் கொள்வதில் நாட்டம் இருந்திருக்குமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்வகை வினையெச்சங்களில் நமக்கு ஏற்படும் பிரச்சனை என்னவென்றால் -இ என்பதைக் காலவெழுத்தாகக் கொள்வதா அல்லது வினையெச்ச விகுதியாகக் கொள்வதா என்பதுதான். ஆடு+இ+ஃ ஆடு+ஃ+இ ஆகிய இரு வினை அமைப்புக்களில் வினை அமைப்பு ஒன்றில் -இ- என்பது கால இடைநிலையாகவும், இரண்டாமதில் வினையெச்ச விகுதியாகவும் கையாளப்பட்டுள்ளன. -இயுடன் முடியும் இவ்வகை வினையெச்சங்கள் செயற்பாட்டில் செய்து வாய்பாட்டின் கீழ் அடங்குவதாலும், செய்து வாய்பாடு காலவெழுத்துடன் தோன்றுவதாலும் ஆடிய (அகம். 226-12) பாடிய (சிலம்பு. 3-1) வாடிய (ஐங். 351-5) போன்ற பெயரெச்சங்களில் -இ- இறந்தகால இடைநிலையாகத் தோன்றுவதாலும் இவ்வகை வினையெச்சங்களிலும் -இ- என்பதை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொள்வதில்

எந்தவிதத் தவறும் ஏற்பட்டுவிடாது. பின் இவ்விணையெச்சங்களின் விணையெச்ச விருதியை எவ்வாறு குறியிடுவது? மேல் விணை அமைப்பில் காட்டியவாறு ϕ எனக் குறியிடலாம். முடிபாக ஆடி, ஓடி போன்ற -இயுடன் முடியும் விணையெச்சங்களை ஆடு + இ + ϕ என்ற அமைப்பில் கொண்டு -இ- என்பதை இறந்தகால இடை நிலையென்றும், ϕ என்பதை விணையெச்ச விருதியென்றும் கொள்ளலாம். பிற்கால இலக்கண அறிஞர்கள் இவ்வகை விணையெச்சங்கள் ஐந்தாவது வாய்பாட்டு (fifth conjugational pattern) விணைகளிலே தோன்றும் என்பர். அதாவது -இன்- இறந்தகால உருபு தோன்றும் விணைகளே இவ்வகை விணையெச்சங்களைத் தருகின்றன என்பதாகும். இந்தவிதி எந்தப் புறனடையும் இன்றி இவ்விணையெச்சங்களில் செயற்பட்டு வருவதைக் காணலாம். ஆகையால் -இ- என்பதை இறந்தகாலமாகக் கொள்வதே சிறந்தது எனத் தெரிகிறது. மேலும், இவ்வகை விணையெச்சங்களும் மேற்கண்ட செய்து வாய்பாட்டு விணையெச்சங்களைப் போல் இறந்தகால இடை நிலையைப் பெற்றிருந்தும், சூழல்சால் காலத்தைக் கொண்டே செயல்படுகின்றன என்ற முடிவுக்கும் வரலாம். இவ்வகை விணையெச்சங்கள் மூன்றுகாலத் தமிழிலும் பெருவாரியாக வழக்கிலுள்ளன. சங்ககாலத்தில் அகநானூற்றில் (977) அதிகமாகவும் அதையடுத்து சங்கம் மருவிய காலநூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் (525) அதிகமாகவும் வழக்கிலுள்ளன. இடைக்காலத்தில் அப்பர் தேவாரத்திலேயே (4085) அதிகம் வழக்கிலுள்ளன. வரலாற்று நோக்கில் காணின் இவ்விணையெச்சங்களும் எந்தவித மாற்றமும் அடைபாாமல் முக்காலத் தமிழிலும் பயன்படுவதைக் காணலாம்.

2.3 அளபெடை விணையெச்சங்கள்

மேற்காட்டிய விணையெச்சங்களையன்றியும் சில விணைச் சொற்கள், -இ இறுதிபெற்று அளபெடையில் தோன்றி விணையெச்சமாகச் செயல்படுவதைக் காணலாம். பெரும்பான்மையான இடங்களில் இறந்தகாலத்திலேயே செயற்படும் இவ்விணையெச்சங்கள் சில இடங்களில் உடனிகழ்ச்சியிலும் செயற்படுகின்றன.

இறப்பு

விணை நலம் படிஇ வருதும் (குறு. 256-4)

... .. மாசறக்கழீஇக்
 கூதிர் முல்லை
 சுரும்புபட முடித்த (நற். 366-4)

உடனிகழ்ச்சி

கல்லா மழவர் வில்லிடந் தழீஇ
 வருநர்ப் பார்க்கும் (அகம். 127-15)
 மகரயாழின் வான் கோடு தழீஇ

 எட்டி குமரன் இருந்தோன் (மணி. 4-56)

இவ்வளபெடை வினையெச்சங்களை மரபு இலக்கணத்தார் குறிப்பிடவில்லை. சேனாவரையர் இவ்வகை வினையெச்சங்கள் செய்யுளுக்கே உரித்து என்கின்றாரே தவிர அவற்றின் அமைப்பு பற்றியோ அவை காட்டும் காலம் பற்றியோ குறிப்பிடவில்லை. உரையாசிரியர்கள் சிலர் இவ்வகை அளபெடை வினையெச்சங்களை ϕ வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களுடன் (ஆடி, ஓடி) சேர்த்து செய்து வாய்பாட்டின் கீழ்க்கொணர்வர். ஆனால் அளபெடை வினையெச்சங்களை ϕ வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களுடன் அடக்கமுடியாது. ஏனென்றால் நிகைஇ (ஐங். 486-1) தொலைஇ (பத். 10-461) அறீஇ (அகம். 392-4) படிஇ (குறு. 256-4) போன்ற வினையெச்சங்களில் இறந்தகால இடைநிலை -இன்- தோன்றுவதில்லை. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் (1965:115) இவ்வகை அளபெடை வினையெச்சங்கள் இடைக்காலத்தில் -வ- உடன்படு மெய்யுடன் தோன்றுகின்றன என்பார். ஆனால் இருவி; கொள்வி; அறிவி போன்ற வினையெச்சங்கள் இடைக்காலத் தமிழில் தென்படவில்லை. மேலும், அவர் குறிப்பிடும் புணர்ச்சி விதியும் [$\check{V}_1 + \check{V}_2 > V_2(V_2)$] இவ்வகையிலுள்ள எல்லா வினையெச்சங்களுக்கும் பொருந்துவதாய்த் தோன்றவில்லை. எனவே, இவைகளுக்கென்று ஒரு சரியான வினையமைப்பைக் கொடுக்க முடியவில்லை. எனினும் -இ என்பதை வினையெச்ச விகுதியாகக் கொண்டு வேர்ச்சொல் + இ என்ற வினை அமைப்பைக் கொடுத்து, இவ்வகை அமைப்புக்கொண்ட வினையெச்சங்கள் குழஞ்சால் காலத்தைக் கொண்டே செயல்படுகின்றன என்ற முடிவுக்கு வந்தாலும், வினையெச்ச விகுதி -இ எந்தவகை வினைகளுடன் தோன்றும் என்பது ஒரு பெரிய கேள்விக்குரியாகவே நிற்கின்றது.

இவ்வகை அளபெடை வினையெச்சங்கள் சங்ககாலத்தில் அதிகமாகவும், பின் வழக்குகுறைந்து இடைக்காலத்தில் மிகமிகக்குறைவாகவே இடம்பெறுகின்றன. எண்ணிக்கை அளவுப் பட்டியலில் இவ்வினையெச்சங்கள் காலப்போக்கில் குறைந்துகொண்டே வருவதைக்காணலாம். சங்கத் தமிழில் அகநானூற்றில் (168) அதிகமாகவும் அதையடுத்து பத்துப்பாட்டு (121) நற்றிணை, (96) புறநானூறு (78) ஆகியவற்றிலும் வழக்கிலுள்ளன.

2.4 ஆய், பேராய்

இவைதவிர ஆய் (நற். 36-5) பேராய் (கலி. 148-23) போன்ற -ய்- வினையெஞ்சு இறுதிச்சொற்கள் வினையெச்சங்களாகப் பயன்பட்டுள்ளன.

தீநீரோ டுடன் விரராய்

முநீநீ ருண்டு (புறம். 24-15)

வசந்தமாலையை வருகெனக் கூஉய்த்

... .. பொருளெல்லாம்

கோவலற்களித்துக் கொணர்க (சிலம்பு. 8-69)

பெரும்பதியை வணங்கிப்போய்த்

திருக்கோலக்காவணங்கி (பெரிய. 260-3)

சேனாவரையர் வினையெச்சவிகுதி -உ- நெடில் உயிர் ஈற்று வினைகளை அடுக்கும்போது -ய் என ஆகும் என்கின்றார். இவ்வினையெச்சங்கள் இரண்டு வினைகளைத்தவிர (பாய். 10); (சாய். 41) மற்ற எல்லா இடங்களிலும் -இன்- இறந்தகால இடைநிலை தோன்றும் வினைகளிலே வருகின்றன. இவ்வித வினையெச்சங்களுக்கு எவ்வித வினையமைப்பைக் கொடுப்பது? கீழ்க்காணும் இரு வினை அமைப்புக்கள் ஏற்றனவாகத் தோன்றக்கூடும். வினை அமைப்புக்கள் போ + ய் + ட்; போ + ட் + ய் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றில் -ய்- இறந்தகால இடைநிலையாகவும் மற்றொன்றில் வினையெச்ச விகுதியாகவும் செயற்படுகின்றது.

இகர யகரம் இறுதி விரவும். (தொல். 58)

-இ கரமும் -யகரமும் சொல் இறுதியில் விரவலாம் என்று வழி

வருத்தின்றது. இச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர்கள் நானு \leftrightarrow நாய் என்று எடுத்துக்காட்டுகள் தருவர். அவர்கள் கூற்றுப்படி நாய் + இ > நாய் என்று கொண்டு போய் என்பதை போயி என்ப திலிருந்து வருவித்துக்காட்டலாம். அப்படியென்றால் போயி என்பதை போய் + இ என்று கொண்டு போ + ய் + இ என்ற வினை அமைப்பையும் கொடுக்கலாம். இவ்வினை அமைப்பில் -ய்- இறந்த கால இடைநிலையாகவும் -இ எச்ச விருதியாகவும் செயற்படுவதாகக் கொள்ளலாம். இந்நிலையில் ஆய (கலி.11-1) போய(சிலம்பு.30-133) போன்ற அமைப்புக்கொண்ட பெயரச்சங்களில் -ய்- இறந்தகால இடைநிலையாகச் செயற்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆகவே, மேற்காட்டிய வினை அமைப்பிலும் -ய்- என்பதை இறந்தகாலமாகக் கொள்வதில் எந்தவித சிக்கலும் எழாது எனத் தெளியலாம். அடுத்து, வினையெச்ச விருதிக்கு வருவோம். மேற்காட்டிய போ + ய் + இ என்ற வினை அமைப்பில் -இ வினையெச்ச விருதியாகச் செயற்பட்டுப் பின் போய் என்று ஆகியிருக்க வேண்டும். ஆனால் வினையெச்சங்கள் போய், ஆய் என்ற அமைப்பைக்கொள்ளும்போது வினையெச்ச விருதியை என்ன வென்பது? வினையெச்ச வாய்பாடு களின் ஒழுங்கமைப்பிற்காக மேற்காட்டிய வினை அமைப்பை போ + ய் + டி என்று கொண்டு -ய்- இறந்தகாலமாகவும், -டி வினையெச்ச விருதியாகவும் செயற்படுவதாக முடிவுக்கு வரலாம். மேலும், செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப்போல இவையும் குழல்சால் காலத்தைக் கொண்டே செயற்படுகின்றன எனவும் கொள்ளலாம். இவ்வகை வினையெச்சங்கள் இடைக்காலத் தமிழில் அதிகம் வழக்கிலுள்ளன. இவ்வினையெச்சங்கள் சங்ககாலத்தில் அகநானூற்றில் அதிகமாகவும் அதையடுத்து கனத்தொகையிலும் (26) பத்துப்பாட்டிலும் (22) வழக்கிலுள்ளன.

2.3 செய்பு

செய்பு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் பழங்காலத் தமிழில் அதிகமாகவும், சங்கம் மருவிய காலத்தில் குறைவாகவும் வழங்கப் பெற்று பின் இடைக்காலத்தில் வழக்கிழப்பதைக் காணலாம். உரையாசிரியர்கள் பலரும் பலவிதமான காலங்களை (Tenses) இவ்வாய்பாட்டிற்குக் கணித்தனர். இவ்வகை வினையெச்சங்கள் குறிக்கும் காலத்தை நோக்கின், பெரும்பான்மையான இடங்களில்

இறப்பிலும், மற்றைய இடங்களில் இறப்பு அல்லாத உடனிகழ்ச்சியிலும் செயற்பட்டுள்ளன எனத் தெரிய வருகிறது. இவை தவிர சில இடங்களில் எதிர்காலமாக நோக்கப் பொருளிலும் (Purpose) வந்துள்ளன. மேலும் இவ்வகை வினையெச்சங்கள் 'காரணம் பொருளிலும் (Cause) விளைவாற்றல் பொருளிலும் (Effect) வருவதோடு தொழிற் பெயராகவும் (Verbal noun) பயன்பட்டுள்ளன.

இறப்பு

அரவு வெகுண்டன்ன தேறலோடு குடுதருபு
 திரயத்தன்னவென் வறன் களைந்து (புறம். 376-14)
 துயிலுணர் பெழீஇ (பரி. 20-15)

உடனிகழ்ச்சி

தாவுபுகளுமாவே (புறம். 302-2)
 ஆயம் நடுங்குபு நின்று இரங்கும் (சிலம்பு. 17-4-1)
 பிறைறுதல் பேதை மரதருமை யென்னுநங்கை
 பிறழ்பு ஆட நின்று பிணைவான்... (அப்பர். 76-6)

நோக்கம்

நிலங்கவர்பு (புறம். 125-12)
 நிலின் அதிர்வு (பதி. 31-29)
 கொலைத்தலை மகனைக்கூடுபு நின்றோள் (சிலம்பு. 23-166)

காரணம்

வண்டுபடு பிருளிய தாழிருங்கூந்தல் (அகம். 131-3)
 படரடைபு நடுங்கப்
 புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை (நற். 117-6)

விளைவாற்றல்

பூமலி தளவமொடு தேங்கமழ்பு கஞல (குறு. 382-3)
 விரவுறு பன்மலர் வண்டு சூழ்பு அடைச்சி (அகம். 379-10)
 வெண்கால் அமளியிசை
 வருந்துபு நின்ற (சிலம்பு 6-171)

தொழிற்பெயர்

ஆடாமையிற் கலுழ்பில தேறி (அகம். 38-9)

புள்ளினம் குடம்பை யுடன் சேர்பு உள்ளார் (நற்.382-4)

மேற்காட்டிய காலக்கோட்பாட்டினால் இவ்வினையெச்சங்கள் இறப்பிலும், உடனிகழ்ச்சியிலும், சில இடங்களில் எதிர்காலத்திலும் செயற்படுவதைக் காணலாம். ஆகையால் இவ்வினையெச்சங்கள் காட்டும் காலத்தை உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. வினை அமைப்பைப்பொறுத்தமட்டில் கீழ்க்காணும் இருவகை அமைப்புகள் ஏற்றதாக இருக்கக்கூடும்.

செய்+ப்+உ

செய்+பு

இவ்வகை செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் பெரும்பான்மையான இடங்களில் இறந்த காலத்தில் செயற்படுவதால் வினை அமைப்பு செய்+ப்+உ ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாகத் தோன்றலாம். ஆனால் -ப்- தமிழில் இறந்தகால இடைநிலையாக வருவதில்லையே. ஆகையால் செய்+பு எனப்பகுத்து -பு என்பதை வினையெச்ச விருதியாகக் கொள்ளலாம். எனின் காலத்தை எப்படிக் குறியிடுவது? இவ்வகை வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள், இறப்பு உடனிகழ்ச்சி, எதிர்வு ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் செயல்படுவதால் குறிப்பிட்ட ஒரு கால இடைநிலையை இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் பெற வாய்ப்பில்லை. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப் போலவே இவையும் சூழல்சால் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே செயல்படுகின்றன என்ற முடிவுக்கு வரலாம். செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் சங்ககாலத்தில் அகநானூற்றில் (105) அதிகமாகப் பயன்பட்டுள்ளன. இதையடுத்து மணிமேகலையில் எட்டு முறையும், சிலப்பதிகாரத்தில் ஏழுமுறையும் காணக்கிடைக்கின்றன. இடைக்காலத் தமிழ் நூலான அப்பர் தேவாரத்தில் இரண்டு இடங்களில் மட்டுமே கையாளப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றுப்போக்கில் காணும்போது, செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் சங்ககாலத் தமிழில் வழக்குப் பெற்றுப் பின் வழக்கிறந்தமைத் தெளிவாகும்.

2.6. செய்யு

செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் முன்பு கண்ட செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப் போல் சங்கத்தமிழில் வழக்குப் பெற்றுப் பின் இடைக்காலத்தில் வழக்கிழந்தமையை எண்ணிக்கை அளவுப் பட்டியலில் காணலாம். இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் நெடில் உயிர் ஊ வேர்ச் சொல்லுடன் இணைவதால் உண்டாகின்றன. இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களின் செயற்பாட்டை நோக்கின் அவை இறந்த காலத்திலும் உடனிகழ்ச்சியிலும் கையாளப்படுகின்றன.

இறப்பு

பெருங்களிற்றின நிரைகை தொடுஉப் பெயரும்
(அகம். 357-8)

... ... மாலை துன்னுதல் காணூஉ
நேரிறை முன்கைப் பற்றி... ... (பத். 8-230)

உடனிகழ்ச்சி

துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடுஉப் பயிரும் (புறம். 158-24)

... ... அகலாத்
தேடுஉ நின்ற இரலை ஏறே (நற். 242-10)

உரையாசிரியர்கள் இவ்வகை வினையெச்சங்களுக்கு இறந்த காலத்தையே கணித்தனர். தெய்வச்சிலையார் இவ்வகை வினையெச்சங்களின் உடனிகழ்ச்சியையும் குறிப்பிடுவார். சங்கத்தமிழில் 53 இடங்களில் காணப்படும் இவ்வினையெச்சங்கள் 31 இடங்களில் இறந்தகாலத்தையும் 21 இடங்களில் உடனிகழ்ச்சியையும் தருகின்றன. மீதமுள்ள ஒரு இடத்தில் நோக்கப் பொருளில் வரக் காண்கிறோம்.

நிலம்புடைப் பன்னவார்ப் பொடுவிகம்பு துடையூ
... ... வெல்கொடி... ... (பதி. 44-1)

இவ்வகை வினையெச்சங்களின் இறந்தகாலப் பொருண்மை நோக்கியே தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் (1965 : 81) -த்- என்ற

இறந்தகால இடைநிலையை இவ்வெச்சங்களுக்குக் கொடுத்து செய்யு என்பதை செய்து வாய்பாட்டிலிருந்து வருவித்துக் காட்டுவார்.

செய்து > செய்ய > செய்யு

ஈருயிர் இடைப்பட்ட மெய்கெடல் என்ற கொள்கையின்படி செய்து, செய்யு என மாறியதாகச் சொல்வார். ஆனால் -த்- இறந்த காலம் கொள்ளாத சில வினைகளிலும் இவ்வித வினையெச்ச அமைப்புகள் வரக்காண்கின்றோம்.

தேடே (நற். 242-10) சிதறூஉ (பரி. 22-6) கழுஉ (புறம். 19-18)

மேற்கண்ட வினைகளில் -இன்- இறந்தகால இடைநிலை தோன்றுமே ஒழிய மற்றவை தோன்று. மேலும், பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் (1934 : 188) செய்யு என்னும் வாய்பாடு சங்க காலத்திலேயே செய்யா வாய்பாடாக மாறிவிட்டதாகக் கூறின > ஆவாக மாறியது என்பார். ஆனால் இவ்விரு வாய்பாடுகளும் ஒரே சமயத்தில் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுவதைக் காணலாம். மேலும் செய்யா வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் உடன்பாட்டிலும், எதிர்மறையிலும் வழக்கிலுள்ளன. ஆகவே செய்யு வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைப் பிரச்சினைக்குரிய செய்யா வாய்பாட்டுடன் இணைப்பது ஏற்றதல்ல. மேற்காட்டிய காரணங்களால் செய்யு என்னும் வாய்பாட்டிற்கு செய்து என வினை அமைப்பைக் கொடுத்து -உ என்பதை வினையெச்ச விருதியாகக் கொள்வது சரியெனத் தோன்றுகிறது. அப்படியானால் இவ்வெச்சங்களின் காலத்தை எங்ஙனம் குறியிடுவது இவ்விடத்து, இவ்வினையெச்சங்களில் வெளிப்படையான கால இடைநிலை இல்லையென்றும் வினையெச்ச விருதி வேரார்ச்சொல்லுடன் இணைவதால் இவை உண்டாகின்றன என்றும் முடிவுக்கு வரலாம். இவை காட்டும் காலமும் செய்து; செய்து வாய்பாட்டுக்களைப்போல் குழல்சால் காலந்தான். சங்கத்தமிழில் அதிகம் வழக்கிலுள்ள இவ்வினையெச்சங்கள் படிப்படியாகக் குறைந்து இடைக்காலத்தில் வழக்கிழக்கின்றன. சங்ககாலத்தில் அதிகமாகப் பத்துப்பாட்டு நூல்களிலும் (13) எட்டுத்தொகையில் அகநானூற்றிலும் (13) வழக்கிலுள்ளன.

2.7 செய

செய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் வினை அமைப்பில் எளிதாகத் தோன்றினாலும் செயற்பாட்டில் இவ்வினையெச்சங்கள் பல பொருட்களில் செயற்படுகின்றன. இளம்பூரணரைத்தவிர மற்றைய உரையாசிரியர்கள் இவ்வகை வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் முக்காலத்திற்கும் பொது என்றனர். இவ்வாய்பாடு நன்னூல் விருத்தியுரையில் நிகழ்காலத்துக்குரியது என்றும் காண்டிகையில் மூன்று காலத்திற்கும் பொது என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு உரையாசிரியர்களும் இவ்வெச்சங்களின் காலக்கோர்பாட்டை விளக்க,

மறை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது .. இறந்தகாலம்
ஞாயிறு பட வந்தான் .. நிகழ்காலம் — உடனிகழ்ச்சி
உண்ண வந்தான் ... எதிர்காலம்

என எடுத்துக்காட்டுகள் கொடுத்து இவ்வகை செய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் மூன்று காலத்திற்கும் ஏற்றது என்று கூறுவர். இவ்வினையெச்சங்கள், வினையெச்ச விகுதி -அ நேரடியாக வேர்ச் சொல்லுடன் ஒன்றுவதாலோ அல்லது வேர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்த வினை ஆக்கிகளுடன் (Formatives) இணைவதாலோ உருப்பெறுகின்றன. ஆகையால் இவ்வாய்பாட்டின் வினை அமைப்பை

செய + வினை ஆக்கி + அ

எனக்கொள்ளலாம். நான்கு விதமான வினை ஆக்கிகள் காணக்கிடைக்கின்றன. வினை ஆக்கிகள் -க்-/-ப்ப- வல்வினைகளிலும் (Strong verbs); -க்/ப்- மெல்வினைகளிலும் (Weak verbs) தோன்றுகின்றன. வினை ஆக்கிகள் -ப்-/ப்ப- சங்ககாலத்தில் அதிகமாகவும், -க்-/-க்- இடைக்காலத்தில் அதிகமாகவும் வழக்கிலுள்ளதை எண்ணிக்கை அளவுப் பட்டியலில் காணலாம்.

எ.டு.

கேட்ப (பதி. 70-23) நிற்க (புறம். 125-13)

கொட்ப (ஐங். 192-1) பேச (பதி. 32-3)

திற்ப (மணி. 26-9)

இரப்ப (குறு. 374-3) நிற்க (திரு. 708)
கிடப்ப (கலி. 104-53) எடுக்க (பத். 6-215)
குறிப்ப (பெரிய. 621-3) அடிக்க (பெரிய. 564-4)

இவ்வினையெச்சங்கள் உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டபடி மூன்று காலங்களிலும் வருவதை பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகள் தெளிவு படுத்துகின்றன.

இறப்பு

கைம்மா வெல்லாங் கணையிடத் தொலைந்தன (புறம் 368-3)

எதிர்வு

அருந்தே மாந்த நெஞ்சம் (புறம். 101-9)

நிகழ்வு

... .. அவரை
அழுந்தப்பற்றி (புறம். 77-11)

செய்வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சங்கள் சீரலை (Sequential) வினை வாற்றல், காரணம், நோக்கம், ஒப்புமை ஆகிய பொருட்களில் கையாளப்பட்டுள்ளதைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளில் காணலாம்.

சீரலை

முல்லை வைந்துனை தோன்ற இல்லமொடு
... .. அவிழ
... .. (அகம். 4-1-5)

பாலில் குழவி அலறவு மகளிர்

... .. பூவில் வறுந்தலை முடப்பவும் (புறம். 44-3-7)

வைய மெங்கும் வற்கடமாய்ச் செல்ல,
வுலகோர் வருந்தமுற (பெரிய. 1521-1-2)

காரணம்

மனை சுட வெழுந்த மங்குன் மாப்புகை (புறம். 103-6)

நாளி னாளி னுடுதொழு தேத்த
உயர்நிலை யுலகத் துயர்ந்தோர் ... (பதி. 89-10)
இரவென்னும் ஏமாப்பில் தோணி கரவென்னும்
பார்தாக்கப் பக்கு விரும் (திரு. 1068)

நோக்கம்

அருந்தே மாந்த நெஞ்சம் (புறம். 101-9)
கல்லதர் அத்தம் கடக்க யாவதும்
வல்லுந கொல்லோ (சிலம்பு. 16-55)
பின்பு தண்டு கொண்டு அடிக்க வந்தார் (பெரிய. 564-4)

ஒப்புமை

ஆடிப் பாவை போல
மேவன செய்யும்... ... (குறு. 8-5)
தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித் (மணி. 3-12)
கரமுறு மனத்தன் போலக் கதிரவனுதயத் செய்தான்
(பெரிய. 159-4)

எதிர்காலத்தில் நோக்கப் பொருளில் வருகின்ற செய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் சங்க காலத்தில் குறைவாகவும் இடைக்காலத்தில் அதிகமாகவும் வழக்கிலுள்ளன. செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களை அடுத்து செய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களே மூன்று காலத் தமிழிலும் அதிகம் வழக்கிலுள்ளன. சங்க காலத்தில் அதிகமாக அகநானூற்றிலும் (1556) அதையடுத்து குறுந்தொகையிலும் (1116) வழக்கிலுள்ளன. சங்கம் மருவிய கால நூலான சிலப்பதிகாரத்தில் (842) அதிகமாகவும், அதையடுத்து, இடைக்காலத் தமிழில் பெரியபுராணத்தில் (4119) பெரும் வழக்கிலுள்ளன. அகநானூறு, குறுந்தொகை போன்ற சங்க நூல்களில் செய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களே செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களைவிட அதிகம் காணப்படுகின்றன. வரலாற்று நோக்கில் பார்ப்போமானால் செய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் வினை அமைப்பிலும் (வினை ஆக்கிகள்) பொருளிலும், பழங்காலத் தமிழிலிருந்து சிறிது மாற்றம் அடைந்தே செயற்பட்டு வருகின்றன என்பது புலனாகும்.

2.8. நோக்கப்பொருள் வினையெச்சங்கள்

நோக்கப்பொருள் வினையெச்சங்கள் வேர்ச்சொல்லுடன் வினையெச்ச விருதிகள் -இய, -இயர், -வான், -பான், -பாக்கு போன்றன இணைவதால் உருப்பெறுகின்றன. மேற்கூறிய வினையெச்சங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் காண்போம்.

2.8.1. செய்யிய

முற்கூறியதுபோல் வேர்ச்சொல்லுடன் -இய எச்சவிருதி சேர்வதால் இவ்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் உருவாகின்றன.

எ-டு. காண் + இய > காணிய (நற் 222-10)

நாண் + இய > நாணிய (குறு. 10-5)

உண் + இய > உணீஇய (ஐங். 339-2)

இவ்வெச்சங்கள் ஒன்றிரண்டு இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில் எதிர்காலத்திலேயே தோன்றுகின்றன. அதனால்தானே என்னவோ நன்னூலாரும், மற்றைய இலக்கண உரையாசிரியர்களும் இவ்வகை எச்சங்கள் எதிர்காலத்திலேயே வரும் என்றனர். சங்க காலத்தில் 134 இடங்களில் தோன்றும் இவ்வினையெச்சங்கள் 123 இடங்களில் நோக்கப்பொருளிலேயே வந்துள்ளன. மீதமுள்ள 11-இல் 9 இடங்களில் வினைவாற்றல் பொருளிலும், இரண்டு இடங்களில் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளிலும் வரக்காண்கின்றோம்.

நோக்கம்

... .. சீறாராங்கட்

செலீஇய பெயர்வோள் (அகம். 152-3)

எங்கு புனம் உணீஇய வேண்டி வந்த (சிலம்பு. 27-219)

எண்ணுற வடுக்கிய றிறகின் வெவ்வெழல்

உண்ணிய புகில் (அப்பர். 106-2)

வினைவாற்றல்

கரந்தன ளாகலின் நாணிய வருமே (குறு. 10-5)

திதிலை அல்குல் நலம் பாராட்டிய

வருமே தோழி (நற். 307-4)

உடனிகழ்ச்சி

கைபுனை கிளர்வேங்கை காணிய வெருவுற்று (பரி. 10-46)

பண்டின்னை யல்லமன் ஈங்கெல்லி வந்தீயக்

கண்ட தெவன்மற் றுரை; (கலி. 93-3)

10 இடங்களில் இடைக்காலத்தமிழில் காணப்படும் இவ்வெச்சங்கள் நோக்கப்பொருளிலேயே காணக்கிடைக்கின்றன. வரலாற்று நோக்கில் பார்ப்போமானால் இவ்வகை வினையெச்சங்கள் சங்கத் தமிழில் வழக்குப்பெற்று பின் இடைக்காலத்தில் வழக்கிழக்கின்றன

2.3.2 செய்யியர்

செய்யிய வாப்பாட்டு வினையெச்சங்களைப்போல் செய்யியர் வாப்பாட்டு வினையெச்சங்களும் வேர்ச்சொல்லுடன் வினையெச்ச விருதி - இயர் இணைவதால் உருவாகின்றன.

எ.டு.

உண் + இயர் > உணீஇயர் (புறம். 174-19)

செல் + இயர் > செலீஇயர் (அகம். 53-14)

படு + இயர் > படிஇயர் (குறு. 10-2)

இவ்வெச்சங்கள் ஒன்றிரண்டு இடங்கள் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களிலும் எதிர்காலத்திலே பயன்பட்டுள்ளன. பெரும்பான்மையான இடங்களில் நோக்கப் பொருளிலும் இவைதவிர உடனிகழ்ச்சி, வினைவாற்றல் ஆகிய பொருட்களிலும் வந்துள்ளன. சங்கத்தமிழில் மூன்று இடங்களில் தொழிற்பெயராகவும், நான்கு இடங்களில் வியங்கோளராகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

நோக்கப்பொருள்

எல்லை தன்பொழில் சென்றெனச் செலீஇயர்

தேர்பூட்டு அயர ஏளய் (அகம். 300-5)

ஈண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென்றுனீஇயர்

உயர்ந்தோர் ருலகத்துப் பெயர்ந்தனன் (புறம். 174-19)

வினாவாற்றல்

கயந்தலை மடப்பிடி உயங்குபசி கனைஇயர் (நற்.137-6)

கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி கனைஇயர் (அகம். 288-12)

உடனிகழ்ச்சி

இட்டிய குயின்ற வயிற் செலீஇயர் (ஐங். 215-2)

தொழிற்பெயர்

பசலை உணீஇயர் வேண்டும் (குறு. 27-4)

எந்தையுங் கொடியர் வேண்டும் (குறு. 51-5)

... செலீஇயர் வேண்டும் (அகம். 326-8)

வியங்கோள்

இறீஇயர் என் உயிரே (புறம். 210-9)

கடுநவைப்ப டிஇயர்மாதோ (அகம். 145-14)

படிஇயர் மாதோ (நற். 58-4)

சங்கத்தமிழில் 47 இடங்களில் காணப்படும் இவ்வினையெச்சங்கள் அதிகமாக அகநானூற்றில் (15) வந்துள்ளது இவ்வினையெச்சங்கள் சங்கத்தமிழில் வழக்குப்பெற்றுப் பின்னர் வழக்கிழக்கின்றன.

2.5.3 -வான், -பான், -பாக்கு

-வான், -பான், -பாக்கு என்ற வினையெச்ச விருதிகள் வேர்ச் சொல்லுடன் சேர்வதால் இவ்வெச்சங்கள் உருக்கொள்கின்றன. சில இடங்களில் வினை அடிகளுடன் சேர்வதாலும் இவ்வினையெச்சங்கள் தோன்றுகின்றன. எதிர்காலத்திலேயே பயன்படும் இவ்வினையெச்சங்கள் சங்ககாலத்தில் மிகமிகக் குறைவாகவும், பின் இடைக்காலத்தில் பெருவழக்குப் பெறுவதையும் காணலாம். சங்கத்தமிழில் நான்கு இடங்களில் -வான் வினையெச்சங்களும் (நற்-1; பரி-2; கலி-1) நூரண்டி இடங்களில் (குறு-1; கலி-5) -வான் எச்சங்களும் காணக்கிடைக்கின்றன. இடைக்காலத்தில் -வான், -பான் ஆகிய இரு வினையெச்சங்களும் அதிகம் வழக்கிலுள்ள

ளன. எல்லா இடங்களிலும் இவ்வகை எச்சங்கள் நோக்கப் பொருளிலேயே வந்துள்ளன.

—வான்

ஏதமன் றென்னை வருவான் விடு; (கலி. 113-13)

குழைவான் கண்ணிடத்து ஈண்டி (நற். 229-9)

கைப்பிணை நீக்குவான் பாய்வான் (பரி. 7-57)

பயன் கொள்வான் ஆடலால் (பரி. 6-51)

காட்டுவான் வந்தார் (பெரிய. 407-8)

—பான்

யானை வந்தது காண்பான் யான் தங்கினேன் (கலி. 97-8)

புதுநாண் நுழைப்பான் (குறு. 67-3)

சுவை முன் காண்பான் வாயினி லதுக்கிப் பார்த்து
(பெரிய. 767-2)

—பாக்கு

—பாக்கு வினையெச்சங்கள் திருக்குறளைத்தவிர ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட வேறெந்த நூலிலும் வழக்கில்லை. திருக்குறளில் ஆறு இடங்களில் —பாக்கு காணப்படுகின்றது. என்றாலும் இந்த ஆறு இடங்களிலும் அவை வினையெச்சங்களாகச் செயற்படுவதை விட தொழிற்பெயராகவே செயற்படுகின்றன.

எ.டு.

ஏதம் படுபாக் கறிந்து (திரு. 164)

அஞ்சுதம் வேபாக் கறிந்து (திரு. 1128)

நூல்கள்	-உ-	-ஒ-	அள + ம் + ட் - பு - ண -	மொ. -ப்- -அ- -ப்- -க்- -க்-	நூலு -	நூலு -	நூலு -	நூலு -	இலாப.						
புறம்.	724	563	78	5	24	7	526	0	142	2	5	8	2	0	0
அகம்.	873	977	168	34	105	13	1556	0	83	0	2	34	15	0	0
குறு.	453	182	41	13	30	0	1116	0	26	0	1	17	6	0	1
பதி.	383	158	50	5	29	7	91	7	31	1	0	4	10	0	0
நற்.	523	430	96	6	50	4	73	2	31	0	1	20	9	1	0
ஐங்.	195	152	33	13	8	73	74	3	23	0	2	16	2	0	0
பத்.	572	508	121	22	50	13	397	12	149	0	2	4	0	0	0
பரி.	224	149	14	2	47	5	197	9	37	0	6	0	1	2	0
கலி.	942	519	60	26	131	1	687	0	127	0	3	31	2	1	1
சிலம்பு.	986	525	33	31	7	2	842	2	96	1	10	9	0	1	0
மணி.	731	408	17	4	8	2	408	1	43	2	15	7	0	0	0
திரு.	208	184	16	9	0	0	125	0	13	5	1	3	0	0	0
இடைக்															
காலத்தமிழ்	4072	1978	6	576,	0	0	1961	0	37	0	112	8	0	32	22
சொல்லடைவு															
காரை.	164	86	0	2	0	0	89	0	11	0	14	0	0	1	3
பெரிய.	8121	2044	0	464	0	0	4119	23	263	33	160	0	0	27	6
அப்பர்.	2646	4083	0	697	2	0	2150	0	27	7	82	2	0	44	24

இடைக்

காலத்தமிழ்

சொல்லடைவு

காரை.

பெரிய.

அப்பர்.

துணை நூல்கள்

Agesthialingom, S. 1962. *Description of the Language of patiRRuppattu with Transliteration, Translation and Index*. Unpublished Ph.D. thesis. Trivandrum; Department of Tamil, University of Kerala.

gesthialingom, S. 1971. 'Verbal participles in Tamil', *Indian Linguistics*, S. M. Katre Felicitation Volume part I, pp. 1-15.

Agesthialingom, S. 1978. *Grammar of old Tamil with special reference to patiRRuppattu*. Annamalai nagar: Annamalai University.

Ananthakrishna pillai, A. 1966. *Descriptive Grammar of Early Middle Tamil*. Unpublished Ph.D. thesis Poona: PostGraduate and Research Institute, Deccan College.

Andiappa Pillai, D. 1976. *Descriptive Grammar of Kalittokai*. Unpublished Ph.D. thesis. Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala.

Elayaperumal, M. 1975. *Grammar of AinkuRunuuRu with Index*. Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala.

Caldwell, Robert, 1856. *A comparative grammar of the Dravidian or South-Indian family of Languages*. NewDelhi: Orient Reprint Corporation.

Chithiraputhiran, H. 1978. 'Historical Study of Tamil Verbal pariticiples', *Aayvukkoovai*, 10,2, pp. 145-51: Annamalai nagar: AIUTTA.

- Israel, M. 1973. *The Treatment of Morphology in Tolkāppiyam*. Madurai: Madurai University.
- Kamatchi, A. 1964. *Grammatical Study of NaRRiṇai with Transliteration, Translation and Index*. Unpublished Ph.D. thesis. Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala.
- Kandaswamy, N. 1962. *Paripāṇal - A Linguistic Study*. Unpublished M. Litt. thesis. Annamalainagar: Annamalai University.
- Krishnambal, S. R. 1974. *Grammar of KuRuntokai with Index*. Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala.
- Meenakshisundaran, T. P. 1965. *A History of Tamil Language*. Poona: Post Graduate Research Institute.
- Natarjan, R. 1959. *Manimekalai As An Epic-Appendix Akarati in Tamil*. Unpublished M. Litt. thesis. Annamalainagar: Department of Linguistics, Annamalai University.
- Natarajan, T. 1977. *The Language of Sangam Literature and Tolkāppiyam*. Madurai: Madurai Publishing House.
- Parameswari, A. 1961. *Language of Thirukkural*. Unpublished M. Litt. thesis. Annamalainagar: Annamalai University.
- Parimala, S. 1966. *Language of Kāraikkāl Ammaiya's works*. Unpublished M.A. thesis. Annamalainagar: Department of Tamil, Annamalai University.

- Shanmugam, S. V. 1970. 'Compound Verbal participle in Tamil', (Unpublished), *Aayvukkoovai-2 Annamalai-nagar*. AIUTTA.
- Singaravelu, C. 1967 *A Grammatical study of Appar tēvāram (Hymns)*. Unpublished Ph.D. thesis. Annamalai-nagar: Department of Linguistics, Annamalai University.
- Subramanian, S. V. 1965. *Grammar of Cilappatikaram*. Trivandrum: Department of Tamil, University of erala.
- Subramanian, S. V. 1972. *Grammar of AkanaanuRu with Index* Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala
- Subramoniam, V. I. 1962. *Index of puRanaanuRu*. Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala. *
- Subrahmanya Sastri, P. S. 1934. *History of Grammatical theories in Tamil*. Madras: The Madras Law Journal Press.
- Subrahmanya Sastri, P. S. 1945. *Tolkappiyam - Collatikaram with an English Commentary*. Annamalai-nagar: Annamalai University.
- Sundram, R.M. 1964. *Grammatical Study of Pattuppaaṣṭu with Index, Text and Translation*. Unpublished Ph.D. thesis. Trivandrum: Department of Tamil, Univeristy of Kerala.

Veerasami, V. 1966. *Grammatical Study of Periyapuranam with Index*. Unpublished Ph.D. thesis. Trivandrum: Department of Tamil, University of Kerala.

அகத்தியலிங்கம், ச. 1971. 'திருக்குறளில் செயவென் எச்சம்', ஆய்வுக்கோவை, பக். 1-7. அண்ணாமலைநகர்; இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்.

அகத்தியலிங்கம், ச. 1972. 'வினையெச்சங்கள்', அகத்தியலிங்கம், ச. & முருகையன், க. (ப-ர்). தொல்காப்பிய மொழியியல், பக். 207-33. அண்ணாமலைநகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

இனையபெருமாள், மா. 1960. 'வினையெச்சங்களில் காலம்', செந்தமிழ், 56,7, பக். 213-217.

இசரயேல், மே. 1975. இலக்கண ஆய்வு-வினைச்சொல். மதுரை: மதுரை பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்.

காமாட்சிசீனுவாசன், 1970. 'நிகழ்கால வினையெச்சங்கள்', (அச்சிடப்படாதது). அண்ணாமலைநகர்: இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற இரண்டாம் கருத்தரங்கு.

சுந்தரம், இராம. 1970. 'எதிர்மறை வினையெச்சங்கள்', (அச்சிடப்படாதது), அண்ணாமலைநகர்: இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற இரண்டாம் கருத்தரங்கு.

மாதையன், பெ. 1978. 'வினையெச்சங்களில் காலம்', ஆய்வுக்கோவை, 10,2, பக் 277-283. அண்ணாமலைநகர்: இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி (Madras University Tamil Lexicon)

1862-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட வின்சலோ தமிழ் அகராதியை அடுத்துப் புத்துலகத் தேவைகட்கேற்ப மேலும் விரிவான சீர்திருந்திய புதிய அகராதி ஒன்று தமிழுக்குத் தேவை என்னும் கருத்து நிக்கல்சன் என்பவரால் 1905-ஆம் ஆண்டு மாநில அரசிற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பேரறிஞர் ஜி. யு. போப் அவர்களைப் பதிப்பாசிரியராய்க் கொண்டு தொடங்கவிருந்த இப்பணி முதலில் பொருள் நெருக்கடியாலும், அதையடுத்து 1907-ஆம் ஆண்டில் ஜி. யு. போப் அவர்கள் இயற்கை யெய்தின மையாலும் தொடங்கப் பெருமல் நின்றது. சண்ட்லர் (Chandler) பாதிரியார் போன்ற அறிஞர்களின் இடைவிடாத முயற்சியால் மாநில அரசின் ஒருலட்ச ரூபாய்ப் பண உதவியுடன் சென்னைப் பல்கலைக்கழக நிர்வாகப் பொறுப்பின்கீழ் சண்ட்லர் அவர்களைப் பதிப்பாசிரியராய்க்கொண்டு 1913-ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப் பேரகராதியை உருவாக்கும் பணி தொடங்கப்பெற்றது. சங்கம் வளர்த்த மதுரையிலே தொடங்கப்பெற்ற இப்பணி ஈராண்டுகள் கழித்து நிர்வாகக் காரணங்களால் சென்னைக்கு மாற்றப்பட்டது.

1924-ஆம் ஆண்டில் (பணி தொடங்கிப் பதினேராண்டுகள் கழித்து) தமிழ்ப் பேரகராதியின் முதல் தொகுதியின் முதற்பிரிவு வெளியாயிற்று. அதைத்தொடர்ந்து 1936-ஆம் ஆண்டிற்குள் பல பிரிவுகளை உட்கொண்ட ஆறு தொகுதிகள் வெளியாயின. 3928 பக்கங்களில் அச்சிடப்பட்ட இவ்வாறு தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ள சொற்களின் எண்ணிக்கை 1,04,405 (ஒரு லட்சத்து நாலாயிரத்து நானூற்றைந்து). இதையடுத்து 1938-ஆம் ஆண்டில் பிற்சேர்க்கைத் தொகுதி ஒன்று மூன்று பிரிவுகளாக 423 பக்கங்களில் வெளியாகி உள்ளது. இப்பிற்சேர்க்கைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள சொற்களின் எண்ணிக்கை 13,357 (பதின்மூன்றாயிரத்து முந்நூற்று ஐம்பத்தேழு). ஒரு லட்சம் ரூபாய்ச் செலவில் திட்டமிடப்பட்ட இப்பெரும்பணி இறுதியில் 4,10,000 (நான்கு லட்சத்துப் பத்தாயிரம்) ரூபாய்ச் செலவில் நிறைவேறியது. தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள், அகராதிப்பணி தொடங்கும் முன்னர் வெளியாகியிருந்த அறிவியல், சமூகவியல்,

வரலாறு போன்ற பத்துறைகளைச் சார்ந்த நூல்கள், இதற்கு முன்னர் வெளிவந்திருந்த அகராதிகள் ஆகிய எல்லா நூல்களிலிருந்தும் திரட்டப்பட்ட சொற்கள் இவ்வகராதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும், வட்டார, இன, தொழில் அடிப்படையிலான கிளைமொழிகள், கொச்சைவழக்குகள், நாட்டுப்புறப்படல்கள் ஆகிய பல்வேறு நிலைகளிலிருந்தும் திரட்டப்பட்ட சொற்களும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறிய வகையில் தமிழ்மொழியிலுள்ள பெருவாரியான சொற்களைத் திரட்டி அகரவரிசையில் தொகுத்துச் சொல்லின் ஒலிப்பெயர்ப்பு (transliteration), இலக்கணவகை, வினைச்சொல்லாயின் அச்சொல்லின் வினைத்திரிபு வகையைக் குறிக்கும் எண், சொல்லின் வேர்ச்சொல், அதிலிருந்து சொல் பெறப்படும் வழி, சொல்லோடு ஒலி - பொருள் ஒப்புமையுடைய பிற திராவிட மொழிச்சொற்கள், சொல்லுக்கு ஆங்கிலத்தில் பொருள், தமிழில் பொருள், பொருளுக்கு இலக்கிய வழக்கு பிறவழக்குகளிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகிய பல்வேறு விவரங்களை இப்பேரகராதி நமக்குக் கொடுக்கிறது. முதல் தொகுதியின் முன்னுரையில் இடம்பெறும் தமிழ் அகராதிக்கையின் வரலாறு பற்றிய கட்டுரை படிப்போர்க்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய ஒன்றாகும்.

பல்வேறு அறிஞர்களின் நீண்டகால முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வகராதிப்பணியில் பதிப்பாசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்த பேரறிஞர்கள் ஐவராவர்: 1. சண்ட்லர், 2. அனவர்த விநாயகம் பிள்ளை, 3. சி. பி. வேங்கடராம ஐயர், 4. பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, 5. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை. இவர்களுள் நெடுங்காலம் தொடர்ந்து இப்பணியில் இருந்து தொண்டாற்றிய பெருமை சண்ட்லர், வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகிய இருவரையுமே சாரும்.

கடந்த நாற்பது ஆண்டுக்கால இடைவெளியில் தமிழில் ஆயிரக்கணக்கான சொற்கள் இன்றைய தேவைகளுக்கேற்பப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு கோணங்களில் மொழியியலின் துணைக்கொண்டு நிகழ்த்திய ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக, பேரகராதியில் இடம்பெறாத சொற்கள் எத்தனையோ நமக்குத் தெரிய வந்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு சொற்களின் பொருள், அமைப்பு, பயன்பாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையெல்லாம் விளக்கிப் புதிய சீர்திருந்திய விரிவான பேரகராதி ஒன்று உருவாதல் உலகளவில் தமிழ் பரவுதற்கு மிகவும் உறுதுணையாகும்.

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழக வெளியீடுகள்

1. மொழியியல் – வாழ்வும் வரலாறும் (History of Linguistics)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U. S. A.)

டாக்டர் க. புஷ்பவல்லி, M.A., Ph.D.,

(மொழியியல் அறிஞர்கள் பலர் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு வேரும், விதையுமாக நின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வு, வரலாறு, அவர்கள் ஆராய்ச்சியில்கண்ட வெற்றி இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்குவது இந்நூல்)

பக்கம் 358)

(விலை ரூ. 16/-)

2. கிளை மொழியியல் (Dialectology)

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா, M.A., Ph.D.,

(ஒரே மொழி வழங்கும் நாட்டில் கூட வட்டாரம், இனம், சாதி, தொழில், சமூகம் முதலிய வேறுபாடுகள் மூலம் பேச்சு மொழி வேறுபடுகிறது. தமிழில் அவ்வாறு வேறுபடுகின்ற பேச்சு மொழிகளைப்பற்றி விரிவாக விளக்கிக்கூறும் முதல் நூல் இந்நூல்)

பக்கம் 226)

(விலை ரூ. 10/-)

3. மொழித் திட்டமிடுதல் (Language Planning)

டாக்டர் கி. கருணாகரன், M.A., Ph.D.,

(மொழித் திட்டமிடுதலில் இன்றைய நிலையில் தெளிவாக வுரையறை செய்யப்பட்டுள்ள முக்கியமான சில கொள்கைகளையும்

கோட்பாடுகளையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்தியம்புவது இந்நூல். தமிழின் புதுமையாக்கம், எழுத்துருவாக்கம், நிலைபேறுக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறிவியல் கண்ணோட்டத்துடன் விளக்குகிறது இந்நூல்.

பக்கம் 165)

(விலை ரூ. 7/-

4. உலக மொழிகள் — திராவிட மொழிகள் I (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A.)

(திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டுபோன்ற இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் திராவிட மொழிகட்கும் மற்ற மொழிகட்குமுள்ள பல்வேறு உறவிலையும் விளக்குவது இந்நூல். 'உலக மொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஐந்தாவது நூல் இது).

பக்கம் 250)

(விலை ரூ. 12/-

5. உலக மொழிகள் — திராவிட மொழிகள் II (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A.)

(இருபத்திரண்டுக்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகளின் வடிவங்களை ஒப்பிட்டுத் தொல்திராவிட மொழியிலுள்ள ஒலியமைப்பு, பெயர் இலக்கண அமைப்பு ஆகியவற்றைச் சான்று காட்டி ஒப்பிலக்கண அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நூல். 'உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஆறாவது நூல் இது.)

பக்கம் 265)

(விலை ரூ. 13/-

உறுப்பினர்களுக்கு

தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மொழியியலில் வெளியிடுவதற்கு அனுப்பவேண்டுகிறோம். கட்டுரையாளர்களுக்கு இருபத்தைந்து படிகள் (reprints) இலவசமாக வழங்கப்படும். கட்டுரைகளைத் தெளிவாகத் தட்டச்சு (type) செய்து இரண்டு படிகள் அனுப்புதல்வேண்டும். தங்கள் நண்பர்களையும் மொழியியல் கழக உறுப்பினர்களாக்கி மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு உதவவேண்டுகிறோம்.

‘மொழியியல்’ இதழ் வெளியீடு பற்றிய குறிப்பு

1. வெளியிட்டாளர் & ஆசிரியர் டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
செயலாளர், அனைத்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற்கழகம்,
மொழியியல்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608101.
2. அச்சிட்டோர்: சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608101

மொழியியல்

தொகுதி 2

எண் 1

ஜூன் - ஆகஸ்டு 1978

உள்ளுறை

பக்கம்

தமிழில் எழுத்து வழக்கிற்கும் பேச்சு
வழக்கிற்கும் இடையே உள்ள உறவு

ந. தெய்வசுந்தரம்

1-13

வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம் - சில குறிப்புகள்

T. பரீரா

15-35

பஸ்தர் மாவட்டத்துக் கோண்டிக் கிளைமொழிகள்

ஜி. வி. நடராஜன்

37-47

மொழித் தழுவல்

கி. கருணாகரன்

49-60

மாற்றிலக்கணமும் மொழி பயில்தலும்

ந. நடராஜ பிள்ளை

63-74

தொல்காப்பியரின் சொல்லியல் கோட்பாடு

செ. வை. சண்முகம்

75-100

வினாபெச்சங்கள்

அ. சித்திரபுத்திரன்

101-128